

**РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
КАФЕДРА РОМАНО-ГЕРМАНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ**

**ARS
TRANSLATORICA**

**РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
КАФЕДРА РОМАНО-ГЕРМАНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ**

**A R S
T R A N S L A T O R I C A**

ВИПУСК

II

РІВНЕ - 2018

A80 **Ars Translatorica** : зб. перекладів / Упорядники: Є.В. Михайлова, О.В. Константінова. – Рівне : РДГУ, 2018. – Вип. 2. – 162 с.

Ars Translatorica : The Collection of Translations / Compilers: Ye.V. Mykhailova, O.V. Konstantinova. – Rivne : RSUH, 2018. – Issue 2. – 162 p.

У збірник увійшли переклади англійських, німецьких, французьких, іспанських, італійських, португальських, грецьких, болгарських, словацьких, польських, білоруських, російських, турецьких та корейських творів українською мовою: художня проза, поезія, дитяча література. Збірник призначений для всіх, хто цікавиться проблемами перекладознавства.

The Collection includes Ukrainian translations of English, German, French, Spanish, Italian, Portuguese, Greek, Bulgarian, Slovak, Polish, Belarusian, Russian, Turkish and Korean fiction, poetry, children's literature. The Collection is intended for a wide circle of the theory and practice of translation admirers.

Редакційна колегія:

Головний редактор – **Деменчук О.В.**, д-р філол. наук, професор.

Відповідальні редактори – **Константінова О.В.**, канд. філол. наук, доцент.

Михайлова Є.В., канд. філол. наук, доцент.

Члени редакційної колегії:

Павлова О.І., канд. філол. наук, професор; **Аладько Д.О.**, канд. філол. наук, доцент; **Калініченко М.М.**, канд. філол. наук, доцент; **Кучма Т.В.**, канд. філол. наук, доцент; **Орел І.І.**, канд. філол. наук, доцент; **Павловська Л.О.**, канд. філол. наук, доцент; **Тарасюк Н.Ю.**, канд. філол. наук, доцент; **Чеберяк А.М.**, канд. філол. наук, доцент.

Рекомендовано до друку вченою радою

Рівненського державного гуманітарного університету

(*протокол № 8 від 27.09.2018 р.*)

ПЕРЕДМОВА

Збірник перекладів «ARS TRANSLATORICA» (Випуск 2) об'єднує переклади професійних перекладачів і аматорів, філологів, інженерів, журналістів, тлумачів із багаторічним стажем і студентів, які представили свої перші експерименти на перекладацькій ниві. У збірник увійшли переклади українською мовою з невеликих англійських, німецьких, французьких, іспанських, італійських, португальських, грецьких, болгарських, словацьких, польських, білоруських, російських, турецьких та корейських творів або уривків із них.

Основною метою видання є популяризація та розвиток україномовного перекладу, зокрема шляхом залучення до цієї справи початківців – студентів філологічних спеціальностей, які шукають свій шлях у професії і часто не мають змоги випробувати себе, потребують професійної підтримки і поради від досвідчених колег. Сподіваємося, що їхній дебют матиме гідне продовження, і молоде покоління тлумачів творчо і плідно працюватиме задля зближення української культури з культурами світу та задля розквіту і збагачення української мови.

Редколегія збірника

ПЕРЕКЛАДИ З АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Аладько Д.	ПЛАЧ ЗА РОГРИМАМИ	8
Газдун М.	ТАТОВІ КАПЕЛЮХИ	9
Гнатенко С.	БАЖАННЯ	11
Гульцьо Р.	ПРОЩАВАЙ	13
Демиденко О.	ЛЕГЕНДИ ПРО СЛАВЕТНИХ ЖІНОК	18
Дзьоба А.	ПРИТЧА ПРО ОЛІВЕЦЬ	41
Кравцова М.	ПАДІННЯ В ТЕМРЯВУ	43
Кравцова М.	РІДКІСНИЙ РЕВНИВЕЦЬ: ЗНІЯКОВІННЯ, ЗІЗНАННЯ ТА ЗЛОВЛЕНІ НА ЗНІМКАХ ЗАВОРУШКИ. ПЕРЕДБАЧЕННЯ ПРИЯТЕЛЬСТВА ВІД ФАТУМНОГО ФАНТАЗЕРА	45
Кришталюк Г.	ТАТІВ ДРАКОН	50
Науменко О.	БІДНІСТЬ ДЗЕРКАЛ	54
Науменко О.	ВОГОНЬ ТА КРИГА	55
Науменко О.	ДОБРОТА	56
Науменко О.	ДУШЕЮ Я ВДОМА...	58
Науменко О.	МИШЕНЯТА	59
Науменко О.	ПОВІЛЬНЕ ЗГАСАННЯ ТА ШВИДКИЙ РОЗПАЛ (УРИВОК)	59
Науменко О.	ПОЦІЛУНОК	63
Науменко О.	РОЗМАЛЬОВАНА ЗАВІСА (УРИВОК)	64
Науменко О.	САН АНТОНІО	68
Нечипорук В.	РІЗДВЯНІ ДЗВОНИ	69
Нечипорук В.	У НЕДІЛЮ ЗРАНКУ	71
Пушко І.	ЗНИКЛИЙ ПІЛОТ	73
Пушко І.	СПИСОК НАЙВІДОМШИХ СВІТУ ШАПОК	76
Пушко І.	ТАБІР НЕПОВЕРНЕННЯ	77

Токар Ю.	ЧЕРНИЦЯ	79
Умріхіна М.	УРОК ГЕОГРАФІЇ	83
Хохель Д.	«РАВЛИК», СПОВНЕНИЙ ПРИВИДІВ	85
Цуп О.	ФІЛОСОФІЯ ЛЮБОВІ	87
Яковчук В.	ГНІЗДО ДРОЗДА	88
ПЕРЕКЛАДИ З БІЛОРУСЬКОЇ МОВИ		
Яковчук В.	ВЕЧІРНІЙ СОНЕТ	89
ПЕРЕКЛАДИ З БОЛГАРСЬКОЇ МОВИ		
Яковчук В.	СОНЕТ	90
ПЕРЕКЛАДИ З ГРЕЦЬКОЇ МОВИ		
Гупало Х.	ХОРОШИЙ УЧЕНЬ	91
ПЕРЕКЛАДИ З ІСПАНСЬКОЇ МОВИ		
Яковчук В.	СТРАХ	93
ПЕРЕКЛАДИ З ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ		
Яковчук В.	ЛІРИКА: 6	94
ПЕРЕКЛАДИ З КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ		
Драбовська А.	БАТЬКІВЩИНА	95
Рижков А.	ВОНА ВПЕРШЕ... ПОЧАЛА ВІДЧУВАТИ	106
ПЕРЕКЛАДИ З НІМЕЦЬКОЇ МОВИ		
Гуцуляк Я.	ВИШНІ	108
Гуцуляк Я.	ДВОЄ ЧОЛОВІКІВ	110
Гуцуляк Я.	МАБУТЬ, У НЕЇ БУЛА РОЖЕВА СОРОЧКА	111
Дейнеко А.	МОЛИТВА	114
Дейнеко А.	ЧЕРЕЗ КРАЙ	115
Кошарнівська Л.	КОЛИ ЗАХОДИТЬ СОНЦЕ	116
Кошарнівська Л.	ХОТІВ ДЛЯ КОХАНОЇ КВІТІВ ЗІБРАТИ...	117
Мухіна А.	ГРАМПЛАТІВКА	119

Романюк В.	ФРАНЦИСК З АССІЗІ	121
Яковчук В.	ПЕРЕСТОРОГА	123
ПЕРЕКЛАДИ З ПОЛЬСЬКОЇ МОВИ		
Балабанова М.	ЛІТО МАЛЬОВАНЕ	124
Клочко Р.	МАДАМ	125
Смольницька О.	ВІЙНА	127
Смольницька О.	З МІФОЛОГІЇ	127
Смольницька О.	ПРО ТРОЯНДУ	128
Степанюк О.	МОЯ ВІРНА МОВО	132
Степанюк О.	ПІСЕНЬКА КІНЦЯ СВІТУ	134
Степанюк О.	РАПОРТ З МІСТА В ОБЛОЗІ	135
Степанюк О.	ТАК МАЛО	139
Степанюк О.	ЩО БУЛО ВЕЛИКИМ	140
Яковчук В.	ТАНЕЦЬ	141
ПЕРЕКЛАДИ З ПОРТУГАЛЬСЬКОЇ МОВИ		
Яковчук В.	СОНЕТ 4	142
ПЕРЕКЛАДИ З РОСІЙСЬКОЇ МОВИ		
Яковчук В.	ЛАСТІВКИ	143
ПЕРЕКЛАДИ З СЛОВАЦЬКОЇ МОВИ		
Яковчук В.	КРИВАВІ СОНЕТИ: СОНЕТ 4	144
ПЕРЕКЛАДИ З ТУРЕЦЬКОЇ МОВИ		
Михайлова А.	СИНІЙ ПТАХ	145
Михайлова Є.	ПЕРША СМЕРТЬ	149
ПЕРЕКЛАДИ З ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ		
Прокопчук Н.	РОЗПАКУВАТИ ДИСК	154
Яковчук В.	ПЕЙЗАЖ	157
ВІДОМОСТІ ПРО ПЕРЕКЛАДАЧІВ		158

Аладько Дмитро

J.R.R. Tolkien

LAMENT FOR THE ROHIRRIM

Where now the horse and the rider? Where is the horn that was blowing?
Where is the helm and the hauberk, and the bright hair flowing?
Where is the hand on the harpstring, and the red fire glowing?
Where is the spring and the harvest and the tall corn growing?
They have passed like rain on the mountain, like a wind in the meadow;
The days have gone down in the West behind the hills into shadow.
Who shall gather the smoke of the dead wood burning,
Or behold the flowing years from the Sea returning?

ПЛАЧ ЗА РОГІРИМАМИ

Де ти, о вершнику гордий? Де тебе сурми кличуть?
Де під шоломом в'ється світле твоє волосся?
Де твій вогонь палає, де твоя арфа грає?
Де ти засіяв жито, де ти врожай збираєш?
Зник ти, як дощ на схилах, вітер твій слід розвіяв,
Дні твої промайнули, з сонцем пішли на захід.
Хто може дим зібрати в лісі, що попелом взявся,
Хто поверне ті роки, що за морями щезли?

Larry Flewin**DAD'S HATS**

Robert looked out the window. It was raining, and raining hard. There was thunder, and there was lightning, but he was not afraid. Robert was looking for cats and dogs. His dad had said that it was raining cats and dogs, but, try as he might Robert could not see them anywhere.

What Robert could see was his dad's hat. There, on the table by the back door, was his dad's favourite hat. His dad had been in such a hurry, because of the rain, that he had forgotten to put it on.

Actually, Robert's dad had lots of hats. He liked wearing them and wore one all the time, except when he was in the shower, or when he was sleeping. Not even his dad wore one then.

Robert looked at the hat. He put it on. The hat was big, and covered his eyes. It was his dad's driving hat. Robert pretended to be a race car driver. While he was pretending to drive, Robert bumped into something, and sat down with a thump.

Suddenly, it was raining again. Not rain, or even cats and dogs, but hats. Lots of them, all in different shapes, sizes, and colours! Robert was sitting in a heap of hats.

Robert took his dad's hat off and put on a big yellow one. This hat had a picture of a bulldozer on it. It was construction hat. Robert pretended to be a bulldozer, and scooped up the hats into big piles.

Then Robert took off the construction hat and put on a blue hat. With this hat, he pretended to be a bus driver. He drove the hats to the museum, the library, and the mall. They all said what a good driver he was.

Next he put on a red hat. Robert pretended to be a Fireman, putting out fires, and rescuing the hats from danger. Important work!

This was followed by a black hat. Pretending to be a policeman made him feel even more important. He directed traffic, and made sure all the hats stayed on the sidewalk.

By now, Robert was tired. Pretending was hard work. Robert took off the Policeman's hat, found a nightcap hat, and curled up in the heap of hats for a nap.

His dad came back, looking for his hat. Robert woke up, rubbed his eyes, and gave his Dad his hat. His dad put his hat on and gave Robert a kiss. Robert smiled, and closed his eyes.

ТАТОВІ КАПЕЛЮХИ

Роберт визирнув із вікна. Падав сильний дощ. Гриміло й блискало, але хлопчик не боявся. Він шукав відро. Його тато сказав, що ллє як з відра, але як Роберт не намагався, ніде його не бачив.

Що Роберт бачив, так це капелюх тата. Там, на столі біля задніх дверей був татів улюблений капелюх. Тато так поспішав через дощ, що забув його надіти.

Правду кажучи, у його тата було багато капелюхів. Він любив їх носити і носив весь час, крім того, коли приймав душ чи спав. І ось іще сьогодні він був без капелюха.

Роберт подивився на капелюх. Надів. Він був великий і насувався на очі. Це був водійський капелюх тата. Роберт удав, що він водій гоночного автомобіля. Поки Роберт вдавав, що кермує, він наткнувся на щось і гепнувся.

Раптом знову почав падати дощ. Не дощ, чи відра, а капелюхи. Багато капелюхів і всі різні за формою, розміром та кольором! Роберт сидів серед купи капелюхів.

Хлопчик зняв татів капелюх і надів великий жовтий. На ньому був намальований бульдозер. Це була каска будівельника. Роберт удавав, що він бульдозер і загрібав капелюхи на великі купи.

Потім Роберт зняв будівельну каску і надів блакитний капелюх. У ньому він удавав водія автобуса. Він возив капелюхи в музей, бібліотеку і в торговий центр. Усі казали, який з нього хороший водій.

Потім хлопчик надів червоний капелюх. Роберт удавав пожежника, гасив пожежі й рятував капелюхи від небезпеки. Важлива робота!

За ним був чорний капелюх. Удавання поліцейського змусило хлопчика почуватися ще важливішим. Він регулював дорожній рух і стежив за тим, щоб усі капелюхи були на тротуарі.

До цього часу Роберт втомився. Удавання було важкою роботою. Роберт зняв поліцейський капелюх, знайшов нічний ковпак, скрутився клубочком у купі капелюхів і задрімав.

Тато повернувся в пошуках свого капелюха. Роберт проснувся, потер очі і дав татові капелюха. Тато надів капелюх і поцілував Роберта. Роберт усміхнувся і заплющив очі.

Patricia Ash

WISHES

She came into the used bookstore. She didn't know what she was looking for, exactly. She wandered up and down the aisles, through every section from computers to romance. She combed through the clearance section.

At last, something caught her eye. A slim green volume poked out beneath an unwanted encyclopedia. She dug it out, and it felt right in her hands. «Wishes,» read the cover. «Fifty cents,» read the price tag. Why not? She could afford fifty cents. She took it home with her.

In her lonely one-room apartment, she curled up in her bed, which was really a mattress on the floor disguised with a colorful duvet. She made a cup of tea and opened the book.

The words seemed to glow. It was the best, the most magical thing she'd ever read. The world inside the book seemed so good, so different. She wished more than anything that she could live there and be happy.

Days later, they found her dead in her sad little apartment. On her face, the brightest grin they'd ever seen, probably a result of rigor mortis. Her family came, cold and silent. They took what little she had of value home with them. What they didn't want—mostly books, piles and piles of books--they sold.

He came into the used bookstore. He didn't know what he was looking for, exactly. He wandered up and down the aisles, through every section from computers to romance. He combed through the clearance section.

At last, something caught his eye.

БАЖАННЯ

Вона зайшла до букіністичного магазину. Вона не знала, що, власне, шукає. Вона тинялася по проходах між стелажми, усіма відділами – від комп'ютерної літератури до любовних романів. Вона ретельно переглянула ще не розібрані книжки.

Нарешті, щось привернуло її увагу. Тоненька зелена книжечка, що витиналась з-під осоружної енциклопедії. Вона витягла її, і книжка чудово лягла у руки. «Бажання» – було написано на палітурці. «П'ятдесят центів» – було написано на ціннику. Чому б і ні? Вона

може собі дозволити витратити п'ятдесят центів. Вона забрала книжку з собою додому.

У своїй самотній однокімнатній квартирі вона згорнулася на ліжку, яке, власне, було лише матрацом на підлозі, вкритим яскравим покривалом. Вона зробила собі чашку чаю і відкрила книгу.

Здавалось, що слова мерехтіли. Це було найкраще, найчудовіше з того, що вона коли-небудь читала. Світ усередині книги здавався таким дивовижним, таким інакшим. Більш за все вона бажала жити у ньому і бути щасливою.

Через кілька днів її знайшли мертвою в її понурій маленькій квартирці. На її обличчі сяяла найширша посмішка з усіх коли-небудь бачених, вірогідно результат трупного задубіння. Прибула її сім'я, холодна та мовчазна. Вони забрали з собою ті крихти цінного, що були у неї. Те, чого вони не хотіли, – більшою мірою книги, штабелі і штабелі книг, – вони продали.

Він зайшов до букіністичного магазину. Він не знав, що, власне, шукає. Він тинявся по проходах між стелажми, усіма відділами – від комп'ютерної літератури до любовних романів. Він ретельно переглянув ще не розібрані книжки.

Нарешті, щось привернуло його увагу.

Larry David*

NO WAY TO SAY GOODBYE

June 25, 1942. The day I went off to war. My sweetheart, Alice, whom I started dating my junior year of high school, drove me to the station to see me off. We were in love, and the thought of being apart was overwhelming for both of us.

Alice parked the car, and we held hands as we walked silently through the station and out onto the platform. Our hearts bursting, we gazed at each other for a few moments before she spoke. I remember the conversation almost verbatim.

«Promise you'll come back to me.»

«I promise.»

«And promise you'll write to me.»

«Of course I'll write to you.»

«Every day.»

«Every day? Hmm. Well, I'll certainly try. I mean, I'll be in a war. I'll be fighting. But, sure, if I have the time to do it, I will.»

«Nan gets letters from Brad every day.»

«Yeah, but Brad is some sort of adjutant in an office. He has a desk. If I were in an office with a desk, I'd write three times a day. Also, now that I think about it, I don't know where I'll be getting all this paper from. I can't really walk around with a ream of paper in my knapsack. It's pretty heavy as it is. I gotta carry bullets, grenades, a sleeping bag, a canteen. I don't know if I can load up with paper.»

«I'm not asking you to load up, but I'm certainly worth a few sheets.»

«Absolutely you're worth a few sheets. You're taking this all wrong.»

«How does everyone else manage to write?»

«That's a good question, and, believe me, it's one I intend to get to the bottom of,» I said, catching a glimpse of myself in the train window. Damn, I looked good in a uniform.

«Did you at least pack a pen?»

«I did, but, I'm not gonna lie, it was skipping a little, so there's a good chance it could run out in the first letter.»

«Well, get another one. Maybe a few.»

«Not really sure if they sell pens on the front. And you know what I'm like with pens. They fall out of my pocket. The good news is that I think they have

* Переклад оповідання Larry David «No way to say goodbye», надрукованого у номері «The New Yorker» за 5 березня 2018 року. <https://www.newyorker.com/magazine/2018/03/05/no-way-to-say-goodbye>

some pretty good pockets in Army pants. Maybe even with zippers! I don't know why all pockets don't have zippers. You know, when I come home, maybe I'll get into the pants-with-zipper-pockets business,» I went on, popping a Life Saver into my mouth in preparation for our goodbye kiss.

She looked at me strangely.

«What's that look for? You don't think zipper pockets are a good idea?»

«Sounds like you don't want to write at all!»

«Alice, I just said I'll look into the whole thing once I get situated! I want to write. The problem is—»

«I know, the paper and pen.»

«Right! And the time. Suppose I'm fighting all day, killing people, getting fired at. Saving buddies. Canteen low on water. I get back to base camp, exhausted, filthy. My first thought, if I can be perfectly honest, is going to be to sit down, relax, have some C rations—that's food that comes in a can.»

«I know what C rations are!»

«Anyway, after the rations, I'm going to look into a shower or something. You know how fussy I am about being clean. So, after all that, yes, if I have the pen and paper, I'll try to write, although it might be dark. I suppose I can use a flashlight, but it'll be tough to hold the pen and the flashlight at the same time. And, by the way, if it's windy all bets are off.»

«O.K., enough! You know what? I don't even want you to write.»

It was time to board. I hesitated, not wanting to leave her like this.

«Boy, you're really twisting things here. I just can't believe that after a day of putting my life on the line for you and our American way of life the first thing you want me to do is somehow come up with a sheet of paper and a pen that works and write you some long letter. I have to say, it's starting to feel like a homework assignment. I'm not Shakespeare, for God's sake. I mean, if anybody should be writing every day, it's you. You've got time. And a desk.»

I picked up my duffel. «I better go.» I moved in for a kiss, but she recoiled. Crushed by this unfortunate turn of events, I shook my head and boarded. Once seated, I leaned out to her.

«Alice, this is no way to say goodbye.»

«I'm serious. Don't write at all.»

«Don't be like that!»

«No. Here's your ring. I don't want it.» She threw it, nailing me in the forehead, where it left an imprint that lasted until I got to North Africa.

As the train pulled away, I called out, «Alice, please!»

But she stood firm. «Goodbye.»

«O.K., Alice, I'll write!» I shouted desperately. «Surely someone will loan me a pen and a few sheets of paper!»

«I hope they shoot you in the arm and then you won't have to think about it.» With that, she walked away. I never saw her again.

In the end, the things I said about the pens and the paper were all true. On the front, guys were constantly complaining that they didn't have time to write and that paper got all crumpled in their knapsacks. Pens were in such demand that they were constantly being stolen. And don't even get me started on stamps.

I did, however, find time to write to Alice one lonely night with my flashlight on. This had the tragic consequence of alerting a troop of German soldiers to our whereabouts, resulting in the deaths of my platoon leader and the guy whose backpack I had pilfered for paper. I myself was shot in the arm, making it impossible for me to ever pick up a rifle again, much less a pen.

ПРОЩАВАЙ

25 червня 1942 року – в цей день я пішов на війну. Мене проводжала моя кохана Еліс, разом з нею я і приїхав на вокзал. Ми зустрічалися з першого року гімназії і були закохані. Тому від думки про розлуку обом ставало лячно.

Еліс запаркувала автомобіль. Ми вийшли, мовчки взялися за руки та пішли через вокзал до платформи. Наші серця щеміли від туги, і деякий час ми просто дивилися одне на одного. Вона заговорила першою. Я пам'ятаю нашу розмову майже дослівно.

«Обіцяй, що повернешся.»

«Обіцяю.»

«Обіцяй, що будеш писати.»

«Авжеж, обіцяю.»

«Щодня.»

«Щодня? Е-е-е... Ну, окей, я спробую. Розумієш, я буду на війні. Але обов'язково напишу, щойно знайду час.»

«А от Нена щодня отримує листи від Бреда.»

«Так, бо Бред – штабний ад'ютант. Він має стіл. Якщо я потраплю до штабу і сидітиму за столом, то теж буду тобі писати, тричі на день. Інакше, подумай собі – звідки брати папір? Я не зможу весь час бігати з наплічником, повним паперу. Він і так важенький – з набоями, пайком, ще й зі спальником... Не думаю, що туди папір влізе.»

«Я не кажу тобі набивати його папером. Але заради мене можна хоча б кілька аркушів покласти?»

«Ну звичайно! Ти не так мене зрозуміла.»

«А як тоді інші пишуть?»

«Гарне питання, люба. Я обов'язково це з'ясую», – відповів я, краєм ока вловивши власне віддзеркалення у вікні вагону. Ох і добре ж мені в формі, чорт забирай!

«Ти хоча б ручку взяв?»

«Узяв. Але, якщо чесно, вона погано пише. Може статися, що перестане писати вже на першому листі.»

«То візьмеш іншу. Чи ще одну, про запас.»

«Не думаю, що на фронті продають ручки. Ти знаєш, як у мене з ручками. Весь час вилітають з кишень. Хоча в армійських штанях мусять бути добрі кишені. А може й навіть із заціпками на замок! Не розумію, чому всі кишені не шиють із замк'ами. Знаєш, повернуся додому і шитиму штани з кишнями на замк'ах!» – оголосив я і закинув до рота м'ятну цукерку, готуючись до прощального поцілунку.

Я зловив її похмурий погляд.

«Ну а що? Гадаєш, кишені на замк'ах – погана ідея?»

«Я гадаю, що ти зовсім не хочеш мені писати!»

«Еліс, я тобі вже казав – рано про щось говорити, поки не побачу все на власні очі. Я хочу писати. Але проблема в...»

«У папері та ручці! Знаю.»

«Точно! І в часі. Уяви собі: цілий день воюєш, когось вбиваєш, по тобі стріляють, витягуєш поранених побратимів, гризеш сухий пайок без води, волочишся до табору виснаженим та брудним. Подумай, що перше може спасти на думку? Сісти, перевести подих, відпочити, з'їсти консерви. Це така їжа в бляшанках.»

«Я знаю, що таке консерви!»

«Однаково. Потім захочеться помитися в душі чи ще якось – ти ж знаєш, який я чистоплюй. Ну і після всього, авжеж, можна й написати – якщо лишень знайду папір і ручку. Хоча може бути вже затемно. Мабуть, можна скористатися ліхтариком, але тримати одночасно і ліхтарик, і папір не дуже зручно. Особливо на вітрі – тоді пиши-пропало.»

«Досить! Знаєш що? Можеш не писати.»

Пролунав свисток – потрібно було сідати до вагона. Однак я стояв на місці, не бажаючи залишати її в такому настрої.

«Бляха, ну ти й дивна. Не можу повірити! Ти вважаєш – найперше, що я мав би зробити після біганини під кулями, цілий день ризикуючи життям за тебе, за нашу американську мрію – це роздобути папір і ручку, яка пише, і накатати тобі листа? Це ж, бляха,

мов якесь домашнє завдання! І я ж, бляха, не Шекспір! Якщо вже на те пішло, це ти мусиш щодня писати, а не я! Бо в тебе є час. І стіл.»

Піднявши валізу, зі словами «треба йти», я нахилився до неї за поцілунком, але вона відвернулася. Приголомшений такою реакцією, я струсив головою і зайшов до вагону. Вистромившись з вікна, я сказав примирливо:

«Еліс, так не прощаються.»

«Серйозно. Можеш зовсім не писати.»

«Не будь такою...»

«Ні. І забирай свій чортів перстень! Він мені не потрібен», – вона жбурнула в мене знятий з пальця перстень, який надовго залишив слід на моєму чолі.

Потяг зрушив з місця. Я почав благати:

«Еліс, ну будь ласка!»

Але вона не поворухнулася.

«Прощавай.»

«Еліс, я напишу! – крикнув я у відчаї. – Я знайду у кого позичити ту кляту ручку та кілька аркушків драного паперу!»

«От прострелять тобі руку, і матимеш з цим повний спокій.»

З цими словами вона пішла, і більше ми ніколи не бачилися.

Як виявилось згодом, усе сказане про ручки та папір було правдою. Хлопці на фронті постійно скаржилися на брак часу та на папір, який весь геть жмакався в наплічниках. Бракувало й ручок – їх постійно крали один в одного. Не кажучи вже про поштові марки.

Одного разу вночі я таки знайшов час, щоби взяти ліхтарика та написати Еліс листа. Але нічим добрим це не закінчилося – світло помітив розвідувальний загін німців, наш командир загинув, разом із бійцем, у чиєму наплічнику я вишукував папір, а мене самого поранили в руку. Тепер я не те, що зброю, але й ручку не можу підняти.

Про оригінал твору

Переклад уривків з «Легенди про славетних жінок» пропонується увазі українського читача вперше. Цей твір укладений Джеффри Чосером (1340?-1400) за мотивами «Метаморфоз» Овідія, широко знаних і шанованих у пізньому Середньовіччі.

Власне «Легенда...», написана у 1380-х роках, за структурою належить до популярних у ті часи алегоричних видінь, в яких різні сюжети поєднуються в один як різні видіння сну автора. У Пролозі «Легенди» автор барвисто оповідає, що саме спонукало його до оспівування жіночої долі. Варто зазначити, що чосерівську «Легенду про славетних жінок» іноді називають «Легендою про поганих чоловіків¹», оскільки всі головні чоловічі персонажі (крім хіба що Пірама з Оповіді про Тізбу) зраджують своїх коханих, на що звертає увагу читача і сам автор, постійно наголошуючи, що «довіряти можна лиш йому». Оповіді про славетних жінок з'являються у «Легенді...» у такому порядку: Клеопатра, Тізба, Дідо, Гіпсіфіла і Медея, Лукреція, Аріадна, Філомела, Філіда (переклад цієї оповіді також додається), Гіпермнестра (оповідь про яку Чосер якраз і урвав незакінченою).

Автор, на жаль, цей твір, так і не завершив, хоча дослідники вважають його певною предтечею знаменитих «Кентерберійських оповідей», адже у ньому вже викристалізувалися блискучий стиль і манера Чосера, що стали визначальними для подальшого розвитку англійської мови і літератури. Переклад же здійснювався за єдиним сучасним англійським перекладом «Легенди...», опублікованим у 2008 році і повністю представленим за адресою <https://www.poetryintranslation.com/PITBR/English/GoodWomen.php>

¹ <https://www.britannica.com/biography/Geoffrey-Chaucer#ref358971>

Geoffrey Chaucer

THE LEGEND OF GOOD WOMEN²
Prologue

A thousand times have I heard men tell
That there is joy in Heaven and pain in Hell,
And I do agree that it is so;
But nonetheless I well know also
That there is none dwelling in this country
That to Heaven or Hell has made journey,
Nor in any other way has knowledge of them, Except as
he's heard told or found it written,
For by experience none may doubts relieve.
But God forbid that men should believe
No more than man can see with his eye!
Men should not deem everything a lie
They cannot see themselves, or else do;
For, God knows, a thing is no less true, Though
everyone may not that thing see. Bernard the monk
saw not all, indeed!
Then must we to the books that we find,
By which ancient things are kept in mind,
And to the doctrines of the old and wise
Give credence, in every subtle guise,
Which tell us the old well-proven stories
Of holiness, of kingdoms, victories,
Of love, of hate, of other sundry things, Which I must
spend no time rehearsing.
And if the old books were flown away,
Of remembrance would be lost the way.
We should then truly honour and believe Those
books, when all else may deceive.
And as for me, though my learning's slight,
In books for to read is my delight,
And to them I give faith and full credence,
And in my heart hold them in reverence
So heartily that pleasure is there none

² Translated by A. S. Kline, 2008

That from my books would see me gone
 Unless quite seldom, on a holiday,
 Save, certainly, when the month of May
 Is come, and I hear the birds all sing,
 And the flowers all begin to spring,
 Farewell my book and my devotion!
 And then am I in such condition
 That, of all the flowers in the mead,
 Love I most the white and red I see,
 Such as men call daisies in our town.
 For them I have so great an affection,
 As I have said, at the start of May,
 That in my bed there dawns no day
 When I'm not up and walking in the mead
 To see this flower to the sun freed,
 When it rises early on the morrow;
 That blissful sight softens all my sorrow,
 So glad am I when I am in its presence
 To show it all and every reverence,
 As she that is the flower of all flowers, Whom every
 virtue and honour dowers,
 And ever alike fair and fresh of hue,
 And I love it, and ever the love renew,
 And ever shall until my heart shall die;
 Though I swear not, and this I tell's no lie,
 No creature loved hotter in his life.
 And when it is eve, I swiftly hie,
 As soon as ever sun sinks in the west
 To see this flower, how she does sink to rest
 For fear of night, she so hates the darkness.
 Her face is wholly open to the brightness
 Of the sun, for there it does uncloze.
 Alas, that I lack English rhyme or prose, Sufficiently
 to praise this flower aright!
 But help me, you of knowledge and of might,
 You lovers, who can write of sentiment;
 In this cause ought you to be diligent
 To further me somewhat in my labour,
 Whether your party is the leaf or flower.
 For I well know, you oft before have borne Poetry's crop

away, and stored the corn,
 And I come after, gleaning here and here,
 And am full glad if I can find an ear
 Of any goodly word that you have left.
 And though it may be I rehearse, bereft,
 What you in your fresh songs did plead,
 Be patient with me, and be not displeased, Since you
 see I do it all in honour
 Of love, and in the service of the flower Whom I serve
 with all my wit and might.
 She is the brightest and the one true light
 That through this dark world my way has lead: «The heart
 within my sad breast owns to dread,
 Of you, and loves so sore, that you, I sigh,
 Are truly mistress of my wit not I.
 My word, my work, so knit you understand That, as a
 harp's obedient to the hand
 That makes it sound after its fingering,
 Right so do you out of my heart bring
 Such voice as you wish, to laugh or plain.
 Be you my guide and lady sovereign;
 As to my earthly god, to you I call
 Both in this work and in my sorrows all.»
 But why I spoke was, to give credence
 To old stories, and show them reverence,
 And say that men must more things believe
 Than they may prove, or with their eyes see – That shall I
 speak of when I see my time;
 I can't say everything at once in rhyme.
 My restless spirit that ever thirsts anew
 To see this flower so young, so fresh of hue, Constrained
 me with so fiery a desire,
 That in my heart I yet do feel the fire,
 Which made me rise before it was day –
 And this was now the first morn of May –
 With fearful heart and glad devotion,
 So as to be at the resurrection
 Of that flower when it should unclose
 Against the sun, that rose as red as rose,
 That in the breast was of the Bull that day Whom

Agenor's daughter led away.
 And down on my knees I fell to meet,
 And as I might, this fresh flower greet; Kneeling
 always till unclosed it was
 Upon the small, soft, sweet grass
 That with sweet flowers was embroidered all,
 Of such sweetness and fragrance overall
 That in respect of gum, or herb, or tree, Comparison
 shall not be made by me,
 For it surpasses plainly all odours,
 And in its rich beauty all flowers.
 The Earth had forgot its poor condition
 Of winter, that left it naked, beaten,
 And with its sword of cold so sore grieved; Now the
 temperate sun had all relieved
 That naked was, and clad it new again.
 The small birds, free of wintry pain,
 Who did the hunter and the net evade,
 Of the fowler, who attack had made
 In winter and had destroyed their brood, Thought, to
 spite him, it did them good
 To sing, and in their song of him despise
 The foul churl who had in greedy wise Betrayed them
 all with his sophistry.
 This was their song – «The fowler defy we,
 And all his craft!» And some sang loud and clear Lays of
 love, that joy it was to hear,
 In worship and praise of their mates there,
 And in new blissful summer's honour,
 Upon the branches full of blossom soft,
 In their delight, they turned about full oft,
 And sang: «Blessed be Saint Valentine,
 For on his day I choose you to be mine,
 Without regret, oh my heart sweet!»
 And therewithal their beaks did meet,
 Bestowing honour, humble obedience
 To love, and all other due observance
 That belongs to love and to nature;
 Construe that as you wish, I do not care.
 And those that had committed unkindness –

As some birds do, from faithlessness –
 Besought mercy for their trespass,
 And humbly sang repentance at the last,
 And swore on the blossom to be true,
 So their mates would pity them too,
 And in the end make peace and accord.
 Though they found Pride for a time their lord,
 Yet Pity, through his strong noble might,
 Forgave, and made Mercy temper Right,
 Through innocence, and so reigned Courtesy.
 But I don't equate innocence to folly,
 Nor false pity, for virtue is the mean,
 As Ethics says, such the manner I mean.
 And thus these birds, free of all malice, Agreed to
 love, rejecting the vice
 Of hatred, and sang of one accord,
 «Welcome, summer, our governor and lord!»
 And Zephyrus and Flora gently
 Gave to the flowers, soft and tenderly,
 Sweet breath, opening their leaves indeed,
 As god and goddess of the flowery mead;
 In which I thought I might, day by day,
 Ever dwell, in the jolly month of May,
 Without sleep, without meat or drink.
 Down full softly I began to sink;
 And leaning on my elbow and my side, There the
 long day planned I to abide,
 For no reason else, no lie you see,
 Than there to look upon the daisy,
 That for good reason men do name
 The «day's-eye» or else the «eye of day,»
 The Empress, and flower of flowers all.
 I pray to God good may her befall,
 And all that love flowers, for her sake!
 Yet nonetheless think not that I make,
 In praising the flower above the leaf,
 More than is the corn above the sheaf,
 For one's no worse or better than the other;
 I am no partisan now of either.
 Nor know I who serves the leaf or flower; May they

enjoy their service and labour,
 For this is all drink from another tun,
 From an old story, ere such was begun.
 When the sun sank towards the west,
 And this flower closed and drooped to rest
 Through the darkness of night, which is dread, Home to my
 house full swiftly I sped,
 To take my rest, and early then to rise,
 To see this flower open, as I devise.
 And in a small garden I have made,
 That benched was with turf freshly laid,
 I bade men swiftly my couch to make;
 For honour and the new summer's sake,
 I bade them strew flowers on my bed.
 When I'd closed my eyes, laid down my head,
 I fell asleep within an hour or so;
 I dreamed how I lay in the meadow,
 This flower, I love and dread to see.
 And from afar came walking in the mead
 The god of Love and on his arm a queen,
 And she was clad in royal habit green.
 A net of gold she wore upon her hair,
 And on that a white crown did she bear
 With small flowers, no lies hear from me,
 For all the world, just as a daisy
 Is crowned with white petals light,
 So were the flowers of her crown white;
 For of one fine pearl oriental,
 Her white crown was fashioned all,
 So that the white crown above the green Made her
 like a daisy in that scene, Considering also her gold
 net above.
 And clothed was the mighty god of Love
 In silk, embroidered full of green sheaves, Twined with a
 design of red rose-leaves,
 The freshest since the world was first begun.
 His golden hair was crowned with a sun,
 Instead of gold, to make the burden light;
 And his face therewith shone so bright
 That scarcely could I the god behold,

And in his hands I thought he did hold
 Two fiery darts glowing like embers red,
 And angel-like his wings I saw spread.
 And although men say that blind is he, Nonetheless I
 thought that he could see,
 For sternly his gaze on me he did hold
 So that his look made my heart turn cold.
 And by the hand he took this noble queen, Crowned with
 white and clothed all in green,
 So womanly, so gracious, and so meek,
 That through this world, though men might seek
 Half her beauty, it should no man find
 In any creature formed after our kind.
 And therefore I write, as it comes to me,
 This song in praise of the noble lady.

ЛЕГЕНДИ ПРО СЛАВЕТНИХ ЖІНОК

Пролог

Я тисячі разів чув звідусіль,
 Що щастя — в небесах, а в пеклі — біль.
 Погоджусь я із думкою такою,
 Та ось що не дає мені спокою:
 Нема садиби у краю оцім,
 Куди хтось повернувся би живим
 Із подорожі в Пекло чи до Раю
 Й дізнався б те, про що книжки не знають,
 Для сумніву мірилом досвід став
 Але Господь людині віру дав
 Лишу у те, що очі власні бачать,
 Хоча не слід все як брехню тлумачить,
 Бо істину від того не змінить,
 Якщо вона у схованці лежить.
 Монах Бернар також не міг все знати...
 Тож мудрість з книг ми маємо черпати,
 Які знання античні зберегли
 А ще доктрини й мудрості булли,
 І мусим повісті читати давні,

Що зберігають свідчення преславні
Про владу, святість, перемог тягар,
Кохання, лють чи інший Божий дар,
Що не на часі переповідати,
Хоч би й час повістей почне стікати
Однак ми їм повинні віру йнять,
А решту все –лиш байкою вважать.
А я, що скромним вченим хочу стати,
Так люблю ці книжки читати,
Що довіряю у житті лиш їм,
Всім серцем їм вклоняюся своїм
Так щиро, що і втіха мало значить.
Мене не стане — в них мене побачать
Та зрідка настає святковий час,
Звичайно, прийде в травні він до нас,
Коли прощаюсь з вірою й книжками,
І відчуваю усіма чуттями,
Бо чую я усіх пташок пісні
І помічаю фарби весняні,
А серед квітів всіх на оболоні
Люблю найбільше білі і червоні,
Стократками їх люди нарекли —
Вони жагою серце припекли.
Отож, коли шле травень нам вітання,
Ще в ліжку жодне не стрічав світання,
Бо вже не спав і бігав споглядать,
Як квітка Сонце хоче привітатъ,
І як проміння в добру мить ранкову
Розвіє сум і стане все казковим.
На власні очі бачить щастя мав
Як всю її красу світ відкривав
І як вона, велична і осяйна
Усіх чеснот своїх благоуханням
Натхнення дарувати почина...
Її люблю, й кохання не мина
І не мине, допоки серце б'ється
Не присягаюсь, хоч про це не йдеться.
Ніхто в житті так палко не кохав
Але буває так, що час настав,
І сонце десь на захід подається,

Щоб бачить, як ця квітка розів'ється,
Вона боїться всіх нічних жахів
До світла повертається й спішить
До Сонця, і пелюстки розкриває —
Англійська мова рим таких не має,
Якими б квітку цю прославить міг!
Допоможіть же, повні сил своїх,
Коханці, у писемності доладні,
Та будьте в сім випадку акуратні,
Мені щоб ділом допомогти таки.
Ви обирайте квіти чи листки,
Призначене ж бо ваше існування,
Щоб сіяти й плекати віршування,
А я прийшов цей урожай збирать
І тішуся, що можу я вчувать
Слова божисті, що ви тут лишили;
Хоч може й повторю, про що молили
Ви у піснях. Терпіння тож молю.
Можливо, я не всіх задовольню,
Бо все, що я роблю — то лиш заради
Кохання, бо служу я квітці радо
Всіма думками і усім єством
Бо є вона осяйним божеством,
Що може путь у морок освітити
«Від страху серце може лиш тремтіти,
Воно, зболіле, тужить у журбі
Мій розум в бран забрала ти собі,
Усі слова і справи незабутні,
Підкорені, неначе струни лютні,
Руці, що в пальці музику вклада —
Подібна й у душі моїй біда...
Накажеш — буде плакати чи співати;
Погодься ж ти моєю леді стати,
Богинею земною, щоб Тобі
Вклонявся я і в радості, й в журбі.»
Се оповів, щоб шану показати
Старим легендам й люду проказати,
Що справді варто більше віри йнять
Тому, чого не здатен зір вбачать.
Про це скажу й коли мій час настане,

І сил моїх для рим уже не стане..
Мій дух, що завжди прагне новини,
Як квітки цвіт досягне царини,
Бажання бачить роз'ятрив з любов'ю
І душу спокусив її красою.
Отож, іще в ранковій напівмлі
Як ранок лиш торкнувся до землі
Без страху в серці, з вірою в спасіння,
Як і належить в мить воскресіння
Пелюсток, що красу своїх принад
Відкриють Сонцю, мов бутон троянд
В душі бика, якого квітом скоро,
У бран забрала донька Агенора
Навколишки смиренно я стрічав
Народження й з покорою чекав,
Коли розкритись квітці сили стало
Посеред трав, які той діл вкривали,
Мов візерунок найпишніших шат,
А пахощів незнаний аромат
Не можу ні до чого порівняти,
Бо будуть лиш вони переважати
Завжди всі аромати, знані нам,
І пахощі, відомі лиш царям.
Забула вже земля уся довкола,
Коли ридала, знівечена й гола,
Бо холод болісний мечем завдав удар,
А сонце зруйнувало дію чар
Й терпляче голизну всю повдягало
Пташки з жахів неволі повтікали:
Їх настрахав жорстокий птахолов,
Втекли вони з пасток в зимовий схов,
Бо знищував пташину їх родину
На зло йому уникли всі загину
Про злодія їх спів повсюд луна
І жадібність його, що кожен зна,
Бо зрадив їх у мудрості холодній
Співали: «Птахолов оцей гидотний
Й усі діла його!» Тож по усядах всіх
Лунала пісня пташок вільних тих
І їй раділи птахи нічні та денні,

Покору виявляли та смирення,
Щоб літа вшанувати палкий розцвіт
На дереві в святу блаженства мить
«Благословен довіку, Валентине,
Бо пару ми обрали до спочину
У день твій без жалю і без вагань!»
І перейшли до милих цілувань
З покорою і повні шанування
Усього, що належить до кохання,
Аби любові глибшу суть пізнати...
Як хочете, це можете сприймати...
Перелюбу вчинивши злодіяння,
Пташки нестимуть щире покаєння
І прощення проситимуть гріхів,
І каяття лунати буде спів,
І присягатимуть квітучим цвітом,
Так, що жаліти будуть їх всім світом,
І врешті мир і спокій віднайдуть,
І Гордості в ту мить пізнають суть,
Як благородний Жаль усе прощає,
А Милосердя Правоту змиряє
Невинністю й час Доброті прийти,
Та не рівняй Добро до Глупоти
Й жалю німого—справжні всі чесноти,
Як Етика усім казала доти,
Повинні далі бути від крайніх меж.
Пташки без злоби і без хиби теж
Домовились кохати й суголосно
Вітали «Літо, царю доленосний!»
Тендітна Флора і легкий Зефір
Вдихнули в квіти дух, і мов ефір,
Солодкий аромат їх розпилили
Таким той луг квітчастий залишили
Богове, — я хотів без спочивань
Як стане час травневих зустрічань
Без їжі і питва та існувати,
І в м'якості блаженства потопати;
Так лежачи в поклонах повсякчас,
Я щиро прагнув проводити час,
З правдивим я усе кажу резонем:

Стократку споглядатиму з поклоном,
 Яку не дарма «Оком дня» всі звать,
 Шанують, мов царицю, й бережуть,
 Мов божество, для всіх на світі квітів
 Про Божий захист буду я молити
 Для неї і про вал всіляких благ!
 Я шанувати буду без зневаг
 Цю славу квітку понад все у світі,
 Не колос, де зернята вже наліті,
 З них жоден гіршим ані кращим є
 Не буду обирати, що виграє,
 Служіння квітам чи життя листками
 Чи за труди свої всім буде шана;
 Я світло у віршах на це проллю
 Розтаємничу оповідь мою,
 Що почалась як Сонце закотилось
 Й пелюстки квітки вмить усі закрились,
 Щоб темряви не бачити жахить.
 Додому поспішив в ту саму мить
 Спокійно одпочити до світанку
 І квітку привітати знову зранку.
 За хаткою моєю у садку
 На килимі з трави у холодку
 Я наказав швиденько вшанувати
 Прихід нового літа й розсипати
 Прекрасні квіти на моїм одрі,
 Щоб я, немов величні владарі,
 Як вчую лиш до сновидінь жагу,
 Вві сні себе побачу на лузі
 Поблизу квітки, до якої лину,
 Побачу вдалині струнку рослину,
 В зеленому коштовному вбранні
 В волоссі — золотих прикрас вогні
 В вінці із білих квітів надзвичайнім
 Об руку йтиме з Богом сонцесяйним —
 Се правда, — лиш стократка між полів
 Краси дарунок має від богів
 І білий цвіт корони їй так личить,
 Перлини світле сяйво возвеличить,
 Що в зелені, ошатна і ясна,

Нагадує стокротку цим вона,
 Ще й золото не може не блищати...
 Кохання бог одяг шовкові шати,
 Розшиті у смарагдові снопи,
 Що сплетені з трояндами в купИ,
 Що найсвіжіші є у цьому світі.
 Промінням сонця скроні їм залиті,
 Щоб замінити золотий тягар, —
 Такий від лику йшов яскравий жар,
 Що ледве бачив я отого бога
 В руках своїх тримав без остороги
 Він пару вогняних червоних стріл.
 Я ангельських побачив помах крил.
 Подейкують, що бог підсліпуватий
 Гадаю ж—він на вигадки багатий,
 Бо так на мене строго глянув він,
 Що ледь не став я миттю кам'яним.
 В короні білій і зеленій шаті
 Граційною смиренністю багата
 Велична королева поруч йшла
 Краса ця на землі ще не була
 І не знайдеш, як не шукай, такої.
 Тож, сновидінь підхоплений рікою,
 Пишу, бо у душі сюжет назрів
 Й жінкам славетним свій складаю спів!

THE LEGEND OF PHYLLIS

Here begins the Legend of Phyllis

By proof as well as by authority,
 Wicked fruit does come from wicked tree,
 And that you may find, if you so allow.
 But to that end I'll speak this tale for now:
 To tell you of false Demophon.
 One falser in love I heard of never none, Unless it
 were his father Theseus.
 «God, of his grace, from such men keep us!» Thus may
 those women pray who may hear. Now to the substance
 of this matter here.

Destroyed is of Troy all the city;
 This Demophon comes, sailing on the sea, Towards
 Athens, to his palace large;
 With him come many a ship and many a barge
 Full of his folk, of which full many a one
 Is wounded sore, and sick, and weebegone.
 And they have at the siege long there lain. Behind him
 blows a wind and then a rain
 That drives so hard, his sail might not stand; He'd like,
 more than all the world, to land,
 The tempest so pursues him to and fro.
 So dark it was, he could nowhere go;
 And with a wave broken was his rudder.
 His ship damaged now in such a manner
 The carpenter could not the harm amend.
 The sea at night like a torch it burned
 Madly, and tossed them up and down
 Till Neptune his compassion found,
 Thetis, Thaumias, Triton, and them all,
 Allowing him thus to make his landfall
 In a place where Phyllis was the queen, Licurgus'
 daughter, fairer to be seen
 Than is the flower in the bright sun.
 Barely has Demophon to the land won,
 Weak, and weary, and his folk wasted
 By weariness and hunger debilitated;
 And almost to death he himself driven.
 His wise folk council have him given
 To seek help and succour from the queen,
 And see what his fortune there should be,
 And benefit therein from circumstance
 To keep him from woe and from mischance,
 For sick is he and almost unto death;
 He can scarcely speak or draw his breath,
 And waits near Rhodope, so he may rest. When he
 could walk he thought it best
 To go to the court and seek for succour.
 Men knew him well and did him honour,
 For of Athens duke and lord was he
 As Theseus his father used to be,

Who in his time was of great renown,
 No man so great in city there and town,
 And like his father too in face and stature
 And false of love; for it was in his nature.
 As Reynard the fox does, so the fox's son
 By nature will adopt his father's custom Without
 experience, as a drake will swim,
 Raised in captivity, when brought to the brim.
 This honourable Phyllis gives him cheer,
 Liking well his bearing and his demeanor.
 But as I'm sated with writing here before
 Of all those who were in love forsworn,
 And wish to hasten on with my legend –
 Which to perform God the grace me send – Therefore I
 pass on briefly in this wise.
 You have heard what Theseus did devise
 In his betrayal of fair Ariadne
 Who kept him from his bane, out of pity.
 Well, in short, so does this Demophon
 The same way, the same path he's gone
 As did his false father Theseus.
 For unto Phyllis has he sworn thus,
 To wed her, and her his troth plight,
 Yet stolen from her all the goods he might,
 Once he is whole and sound and has his rest;
 And does with Phyllis what he thinks best;
 And I could, if it pleased me so
 Tell of all his doings to and fro.
 He said that to his country he must sail,
 Their wedding to prepare there without fail,
 As fitting to her honour and his also.
 And openly he took his leave to go
 And swore to her he would not there sojourn,
 But in a month he would again return.
 While yet in Thrace he issued his orders
 Like a true lord, and he had homage there,
 Well and familiarly, and his ships prepared
 Then home he went: the shortest way he fared;
 But unto Phyllis yet returned he not.
 And she had such sore suffering in her thought, Alas, that as

the stories then record
 She brought about her own death with a cord
 When she knew Demophon had her betrayed.
 Yet to him first she wrote and deeply prayed
 That he would come and deliver her from pain,
 As I shall tell you in a word or twain.
 I like not on him to labour or to think,
 Nor spend on him a pennyworth of ink,
 For false in love he was, just like his sire.
 The devil set their souls both in the fire!
 But of Phyllis' letter I will write
 A word or two, although it be but slight.
 «Your hostess,» quoth she, «O Demophon,
 Your Phyllis, who is so woebegone,
 Of Rhodope, of you must now complain, Regarding the
 time set between us twain,
 Which you have not kept to as you said.
 Your anchor in our harbour that you laid,
 Gave hope that you would come without doubt Before
 the moon had gone but once about.
 Yet four times the moon has hid her face
 Since the day you vanished from this place,
 And four times has lit the world again.
 But for all that, nothing can explain
 Why the Thracian Stream has not brought Your ship
 from Athens; yet comes it not.
 And if the term that we set you would
 Reckon, as I or any true lover should,
 I complain not, God knows, before my day.»
 But all her letter, point by point, I may
 Not write: it would be too heavy a charge,
 Her letter was long enough, she spoke large;
 But here and there in rhyme I have it made, Where I think
 it well what she has said –
 She said: «Your sails will not come again,
 Nor in your words have I faith that's certain,
 And I know why you come not,» quoth she: «Because of
 my love I was to you so free.
 If the vengeance of the gods you forswore Falls upon
 your head now therefore,

You'll not own the strength to bear that pain.
 I trusted too much, as I must now complain,
 In your lineage and in your fair tongue,
 And in your tears so falsely wrung.
 How could you weep so cunningly?» quoth she; «May such
 tears be feigned so readily?
 Now if you would search your memory
 It should prove to you but little glory
 A guileless maid to have so betrayed!
 To God,» quoth she, «I pray, and oft have prayed, That it may
 be the greatest shame of all
 The most renown that ever shall you befall!
 And when your old ancestors depicted be,
 In whom men would great worthiness see,
 Then, I pray God, they picture you also,
 That folk may learn from that as they go,
 'Lo, this is he that with his flattery
 Has betrayed and done her villainy
 Who was his true love in thought and deed!
 But truly, of one point yet they may read,
 That you were like your father in this,
 For he beguiled Ariadne with a kiss
 With such an art and with such subtlety
 As you yourself have beguiled me.
 And in that point, that's far from fair,
 You follow him for certain, and are his heir.
 But since thus sinfully you me beguile,
 My body you will see, in a little while,
 Right in the harbour of Athens floating Without a
 sepulchre or a burying,
 Though you are harder than is any stone.»
 And when this letter was sealed and was gone, Knowing
 how fickle and how false he was,
 She in despair destroyed herself, alas! Such sorrow
 had she for trusting so.
 Beware, you women, of your subtle foe, Since to this
 day examples you may see;
 And trust, in love, no other man but me.

Here ends the Legend of Phyllis.

ЛЕГЕНДА ПО ФІЛЛІДУ

Тут починається Легенда про Філлїду

Відомо тим, у кого серце чуйне,
 Що із отрути пророста отруйне,
 А що шукати будеш, те й знайдеш.
 Про це вестиму оповідь я теж,
 Як розповім про Демофонта зраду,
 Найгіршого із чоловіцтва ряду,
 Хоч славний породив його Тезей.
 «Храни нас, Боже, від таких людей!» –
 Ось так молить мої слухачки мають,
 Але вже на початок всі чекають.
 Як Трою греки зруйнували в прах,
 Цей Демофонт відплив на кораблях
 До пишного афінського палацу
 І залучив до всіх цих пертурбацій
 Увесь тоді йому підлеглий люд,
 Недужий, вкритий ранами повсюд.
 Вони занадто довго воювали,
 Тепер життю грозити море стало,
 Бо корабель не витримає шторм.
 Жага землі таких набула форм,
 Що мріяти про інше вже не здатні,
 Та й уночі шлях торувать не ладні,
 Бо зламаній вже хвилями штурвал,
 І судно майже зруйнував той шквал,
 Що лагодить навряд чи хто б узявся.
 Мов факел, шквал морський вночі здійнявся,
 І кораблем кидався, мов пустун,
 Та гнів на милість все ж змінив Нептун.
 Разом із Форкієм, Фетідою й Тритоном
 На сушу відпустили їх всім сонмом.
 Філлїда там царицею була,
 Дочка Лікурга, квіткою цвіла
 Найкрасивішою в саду людському.
 Землі вони дістались попри втому,
 Був Демофонт пошарпанім, без сил –

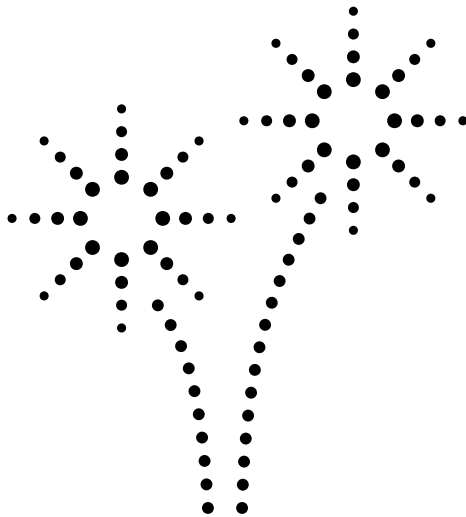
Їх ледь не стерла буря зла на пил.
Хоча герой наш ледь unikнув смерті,
Його вмовляли моряки уперті
За поміччю до королеви йти,
Просити ласки й мати на меті,
Аби нещастя стало їм на благо.
Щоб поновити сили і звитягу,
Бо Демофонт від втоми ледь не вмер
Й насилу говорити міг тепер,
Він у горах Родопах відлежався
Там сили відновити намагався,
Щоб мати сили йти на долі суд.
Сердечно шанував його весь люд
За те, що правив мудро він в Афінах
Як батько, знаний в багатьох країнах –
Шанованим героєм був Тезей,
Найкращим серед всіх міських людей,
А син у батька достеменно вдався –
Зрадливим був, обману не цурався
Натуру мав таку, як лис Ренар,
Що хитрість предків мав за божий дар.
Із даром цим він плів за течією,
Мов корабель, за долею своєю.
Стать і манери успіх принесли,
Бо для Філліді милими були.
Та годі вже про тих оповідати,
Хто зрадників наважились кохати,
Й розради прагнуть в оповіді цій,
Якою Бог осяяв мозок мій.
Казать вам далі на розвагу буду.
Ви чули про Тезеєву облуду:
Він Аріадну, сповнену чеснот,
Так ницо зрадив без жалю й турбот.
Для Демофонта шлях цей був доречним,
Не був він ані вдячним, ані гречним,
Бо виховав його лихий Тезей.
Полуду для Філлідіних очей
Він вправно сплів, коли своїм медовим
Про шлюб і щастя говорив їй словом.
Так полонив усі її думки,

Що правив нею помахом руки.
Якби схотів би я, то за нагоди,
Переповів би ті його пригоди.
Він забажав у свій відбути край,
Аби його перетворити в рай,
Де шлюб узять вони могли би гідно,
Тож дозволу просив він принагідно
І не забув водночас присягнутись
До неї вже за місяць повернутись.
Він в Фракії накази віддавав,
Як справжній цар, і там перебував
Щасливо. Кораблі побудували
І шлях у рідний край проторували,
Та до Філіди він не повернув,
Її страждань не бачив і не чув.
Як нам легенда давня повідає,
Філіда далі смерть собі вчиняє,
Бо зраду цю не в змозі пережить,
Та спершу надіслати лист спішить
І молити повернутись лиш до неї,
Аби зцілить від рани отієї.
Не хочу я про нього говорити,
Чорнила навіть шкода тут пролити –
Зрадливий, наче батько він, запеклий,
Хай Сатана їх душі спалить в пеклі!
А про листа Філіди напишу,
Хоч стисло, та його перекажу.
«Твоя,» – писала, – «Демофонте мій,
Філіда сохне в тузі претяжкій
В Родопах і сумує за тобою,
Роз'ятрена душа її журбою,
Бо слова ти дотримати не зміг.
Як кинув якір біля стін моїх –
Надію дав, що встигнеш повернутись,
Новим не встигне й місяць обернутись,
Та він уже вчетверте постарів,
Відтоді як від мене ти відплив.
Вчетверте вже над світом повен сяє,
Та дотепер пояснення не маю,
Чом течія фракійська корабель

Твій не вертає до моїх земель.
 Якщо ти обіцянки всі згадаєш,
 Я нарікать не буду, ти це знаєш,
 Й навіки перед Богом присягну!»
 Листа всього я тут не осягну –
 Вона писала довго і барвисто.
 Я спробую додати рим намисто
 Й оповісти, що в тім було листі:
 «Вітрильники вже не повернуть ті,
 І ти до мене не прибудеш знов,
 Бо щирою була моя любов.
 Якщо впаде на тебе кара Божа,
 Що вірним у коханні бути не можеш,
 То не зумієш муки подолати!
 Зізнаюсь я, не варто довірять
 Було твоїм словам, твоєму роду,
 Сльозам нещирим, що не знала зроду!
 Як міг ридати так правдиво ти?
 Так лицемірно стільки лить води?
 Якщо у надра пам'яті поглянеш,
 То небагато слави там застанеш
 За те, що діву зрадив без жалю!
 Тож небо палко я тепер молю
 Аби ганебну ти отримав славу,
 Що зраду увінча твою лукаву!
 А як про предків хтось згада твоїх,
 Що втіленням були чеснот людських,
 То і про тебе хай згадають люди:
 «Це зрадник, повен ницості й облуди,
 Який ущент кохання розтоптав!»
 Молюсь також, щоб люд той прочитав,
 Що кров твоя – то твого батька трунок,
 Він, Аріадні славши поцілунок,
 Так вправно зрадив з ніжністю такою,
 Як ти, коли в кохання грав зі мною.
 А ти у нього вдався не дарма
 Для тої зради в мене слів нема –
 Бо я була для тебе епізодом.
 Побачиш моє тіло трохи згодом
 Як хвилі моря в гавані Афін

Мій непохований прилинуть тлін,
А ти ще більш, ніж камінь, скам'янілий!»
В листі сказала все, що наболіло,
Тому, хто зрадив все її життя,
Сама ж пішла у вічне небуття!
Бо муки пекла у житті зазнала.
Страждала так від зрадництва його,
Що вже життя не тямила свого.
Отож, жінки, що зради ще не знали,
Остерігайтесь тих, кого кохали,
А я навів тут приклади ясні,
Що довіряти можна лиш мені!

Тут закінчується легенда про Філіду...

PARABLE OF THE PENCIL

The Pencil Maker took the pencil aside, just before putting him into the box.

«There are 5 things you need to know,» he told the pencil, «Before I send you out into the world. Always remember them and never forget, and you will become the best pencil you can be.»

«One: You will be able to do many great things, but only if you allow yourself to be held in Someone's hand.»

«Two: You will experience a painful sharpening from time to time, but you'll need it to become a better pencil.»

«Three: You will be able to correct any mistakes you might make.»

«Four: The most important part of you will always be what's inside.»

«And Five: On every surface you are used on, you must leave your mark. No matter what the condition, you must continue to write.»

The pencil understood and promised to remember, and went into the box with purpose in its heart.

Now replacing the place of the pencil with you. Always remember them and never forget, and you will become the best person you can be.

One: You will be able to do many great things, but only if you allow yourself to be held in God's hand. And allow other human beings to access you for the many gifts you possess.

Two: You will experience a painful sharpening from time to time, by going through various problems in life, but you'll need it to become a stronger person.

Three: You will be able to correct any mistakes you might make.

Four: The most important part of you will always be what's on the inside.

And Five: On every surface you walk through, you must leave your mark. No matter what the situation, you must continue to do your duties.

Allow this parable on the pencil to encourage you to know that you are a special person and only you can fulfill the purpose to which you were born to accomplish.

Never allow yourself to get discouraged and think that your life is insignificant and cannot make a change.

ПРИТЧА ПРО ОЛІВЕЦЬ

Майстер завершив роботу над олівцем і відклав його, перш ніж покласти у коробку.

«Я хочу пояснити тобі п'ять речей, — звернувся він до олівця, — перш ніж відправлю тебе у світ. Запам'ятай їх і ніколи не забувай, тоді ти зможеш стати найкращим олівцем».

«Перше: ти зможеш створити багато прекрасних речей, та лише якщо дозволиш чийсь Руці направляти себе».

«Друге: відточуючи свою майстерність, ти відчуватимеш біль, але це допоможе тобі стати кращим олівцем».

«Третє: ти зможеш виправити усі свої помилки».

«Четверте: найважливіша частина тебе завжди буде всередині».

«І п'яте: яким би складним не було твоє завдання, ти маєш залишити свій слід. Ти маєш продовжувати писати незважаючи на будь-які обставини».

Олівець все зрозумів, пообіцяв не забувати про це і відправився у коробку з усвідомленням своєї цілі у серці.

Тепер постав себе на місце олівця. Пам'ятай про ці речі і не забувай — тоді ти станеш найкращою людиною.

Перше: ти зможеш створити багато прекрасних речей, та лише якщо дозволиш руці Господа направляти себе. Дозволяй іншим людям користуватися усіма дарами, якими ти володієш.

Друге: час від часу ти будеш відчувати біль під час відточення, коли у твоєму житті виникатимуть проблеми, та це необхідно, щоб стати сильнішою людиною.

Третє: ти зможеш виправити усі свої помилки.

Четверте: найважливіша частина тебе завжди буде всередині.

І п'яте: де б тобі не доводилося ступати, ти маєш залишити свій слід. Незважаючи на обставини, ти маєш продовжувати виконувати свої обов'язки.

Дозволь цій притчі про олівець показати тобі, що ти є особливою людиною, і що ти можеш досягнути мети, яку тобі дано від народження.

Ніколи не дозволяй собі опускати руки і думати, що твоє життя не є важливим, і що ти не можеш нічого змінити.

Christopher Pike

FALL INTO DARKNESS

(excerpt)

In the Courtroom

The trial was for murder. Sharon McKay stood accused. She was supposed to have killed a girl named Ann Rice. It made for wonderful headlines: the poor and talented Sharon destroying the rich and beautiful Ann in a fit of rage. Pushed Ann off the side of a cliff no less, the papers said. Nasty girl, that Sharon McKay. The media were having the field day. The two had been best friends.

But I'm innocent, Sharon McKay thought accurately enough. No one believed her. There were three witnesses to the crime, all good kids, friends of both Ann and Sharon. And never mind that none of them had seen a thing, and that there was no body. The oddsmakers had Sharon McKay heading upriver soon. For about twenty years.

The trial was minutes from starting. Wearing her favourite blue dress and trying hard to hide her fear and exhaustion from the crowd that waited impatiently in the courtroom, Sharon sat to the left of her attorney, John Richmond – sly, smooth John, who preferred to be called Johnny. He had been appointed by the court to handle her case because she couldn't afford an attorney. Sharon glanced over at him as they waited for the judge to sweep through the majestic wooden doors on the right of the grand old wood-panelled courtroom. She tried to convince herself she trusted him to keep her out of jail, when she wasn't sure she would trust him to give her a ride home from school. They hadn't exactly hit it off at the start.

When had they first met? When had Ann died? Four weeks ago? God, it felt like ten times that long. Time moved slowly, Sharon thought, when one counted it by the path of the sun's rays on the bricks of one's cell. Yet she only had to turn her thoughts back to the morning after Ann's death, and the whole experience came rushing back as if she were on a psychedelic drug that hadn't worn off. John had caught her at her most vulnerable, and he knew it. He was clever, Sharon quickly realized, at finding people's weaknesses and exploiting them. The girls in jail spoke of him with both respect and scorn. John could manipulate a jury as well as a criminal. Time and again he got girls off who should have done hard time. Some of them said he was a genius. Yet the same girls also said that once they were on the outside John wanted to be *compensated*, and that he wasn't interested in money.

But they were just stories, possibly exaggerated.

ПАДІННЯ В ТЕМРЯВУ (уривок)

У залі суду

Слухалась справа про вбивство. Обвинуваченою була Шерон Маккей. Їй була пред'явлена підозра у скоєнні вбивства дівчини на ім'я Ен Райс. Заголовки вийшли чудові: бідолашна й талановита Шерон вбиває багату й вродливу Ен у запалі гніву. Лишень уявіть собі, зіштовхнула Ен із краю скелі – писали газети. Яка ж мерзенна дівчина ця Шерон Маккей. Газети та журнали смакували історію. Ці двоє були найкращими подругами.

Але я невинна – Шерон Маккей це чітко усвідомлювала. Ніхто їй не вірив. У справі було троє свідків, усі хороші молоді люди, друзі Ен та Шерон. І байдуже, що ніхто з них нічогосінько не бачив, і що тіла так і не знайшли. Любителі закладатися пророкували Шерон Маккей холодну. Десь на наступні двадцять років.

Суд мав розпочатися за лічені хвилини. Одягнена в свою улюблену блакитну сукню, і намагаючись добре приховати свій страх та втому від натовпу, що з нетерпінням очікував у залі суду, Шерон сіла ліворуч від свого адвоката Джона Річмонда – хитрого та гречного Джона, який любив, щоб його називали просто Джонні. Вести цю справу його призначив суд, бо вона не могла дозволити собі адвоката. Шерон окинула його поглядом поки вони чекали на суддю, який зазвичай похапцем заходив у величні дерев'яні двері праворуч від урочистої старовинної зали суду з дерев'яними панелями. Вона намагалася переконати себе, що може довіритись йому, і що він не дасть їй сісти до в'язниці, при цьому не була певна того, чи сіла б із ним в одну машину, щоб той підвіз її зі школи додому. Власне вони не могли знайти спільну мову від самого початку.

Коли вони зустрілися вперше? Коли померла Ен? Чотири тижні тому? Боже, здавалося, минув рік. Час іде повільно, подумала Шерон, коли людина лічить його за рухом сонячних променів по цеглинах у камері. Втім, їй лишень варто було повернутися думками до того ранку, коли не стало Ен, і усе це відчуття накочувалося знову так, ніби вона була на галюциногенах, ефект яких ще досі не пройшов. Джон застав її, коли вона була найбільш вразливою, і він знав це. Він вправно, і Шерон це швидко зрозуміла, знаходив слабкі місця людей і користався з цього. Дівчата з в'язниці говорили про нього з повагою і, водночас, презирством. Джон вмів маніпулювати як присяжними, так і злочинцями. Знову і знову він витягував дівчат, яким світила тюрма.

Дехто з них казав, що він був генієм. Проте ті ж дівчата говорили, що тільки-но вони опинялися назовні, Джон вимагав *компенсації* і йшлося зовсім не про гроші.

Але це були всього лише оповідки і, ймовірно, перебільшені.

Кравцова Марія

Carrie Bright

**JEALOUSY JUNKIE : CRINGES, CONFESSIONS AND CAUGHT-
ON-CAMERA CLANGERS!
FRIENDSHIP FORECAST
BY DESTINY DREAMER
(EXCERPT)**

Leo

Two's company but is three a crowd?

There's a shooting star zooming into your planetary area. It means a new person will enter your life, but can an old friendship stand the test?

Wear something sparkly for luck.

Spoooooky!

Last night I painted my toe nails with sparkly nail polish for the first time ever! It's a sign – a sparkly sign!

OK so it was a free gift with this mag but so what? According to my stars someone new is going to zap into my life.

'Maddy – Scott's here!' Mum shouts up.

I close my mag, cram it in my school bag and go downstairs in my usual daze.

Who can this new person possibly be? And what did Destiny Dreamer mean, '*can an old friendship stand the test?*'

You can't get a much older friend than Scott. Not that he's ancient – he's the same age as me – what I mean is that we've been friends forever.

No one could possibly come between us.

'Science test today. Got your book?' Scott says as I get to the door.

I turn around, go back upstairs and rescue it from under a pile of magazines.

'And don't forget your umbrella – it looks like rain!' he adds as I come back down.

'Rain? Nooo, can my life get any worse!'

‘Come on drama diva – it’s just drizzle.’

‘Yeah, but drizzle means frizzle and I’ve just done my hair! You know what happens when it gets wet – *hair-scare nightmare*.’

‘Well, go get your broly or we’ll be late for school!’

‘S’OK. It’s in my bag. Last week’s free gift from one of my magazines.’

‘Well at least they’ve got some use,’ Scott mutters as he shuts the front door and we set off to Westfield High.

‘So, did you revise last night?’ Scott asks as we walk our usual route.

‘Mmm well, I tried to but then I sort of got distracted by my new mag. I had to check out my stars...’

‘Yeah, but that only takes two minutes! So what stopped you revising?’

‘Oh, you know, then I glanced at one or two more pages...the *Top Ten Tips for a Dream-Date Diva* and the *True Confessions of a Psycho-Teen Killer* and the *Dish-The-Dirt Diary* of this girl who married her best friend’s dog –’

‘Maddy, why do you read that trash? What’s the point?’

‘It’s not trash. Scott. It’s REAL LIFE! I feel sorry for boys...How do you know what to try and what to buy, who’s in and who’s out, what’s hot and what’s not if you don’t read mags?’

‘And how do you know the Periodic Table, Newton’s Third Law and the life cycle of a fruit fly if you don’t study?’

‘Oh, get real Scott. What’s the use of knowing all that stuff? Um...you will sit next to me in the science test, won’t you? And make sure you write in extra big letters, too.’

‘Yes and I’ll be your private surgeon when you need that brain implant in a few years’ time. After all, what are friends for?’

‘Ooo, you’ve just reminded me. Friends...Listen to this, Destiny Dreamer said there’d be a new person coming into my life. It’s all to do with a star shooting into my planetary area...’

‘Sounds painful,’ Scott says, dragging me past a newsagent’s before I can sneak a peek at the mags.

‘Aww, come on Scott, just five minutes. Maybe this new person’s in that shop right now and –’

‘Or maybe the new person is the teacher on late duty today. You can get to know them better at lunchtime detention ... but if that’s not in your *Cosmic Plan*, keep walking and stop talking. Oh, and get your broly out. It’s frizz-alert time.’

‘Aaaagh’ I manage to keep walking, screaming and scrabbling about in my bag at the same time. Finally I have to give up.

‘Scott, stop!’ I say, taking shelter from the rain in a doorway.
‘Someone’s stolen my umbrella – I’m sure I put it in my bag last night...or did I?’

He pauses briefly, whips out an umbrella and opens it. ‘Let’s go!’

But I can’t move. My mouth has twisted into an extra-wide cover-girl smile.

**РІДКІСНИЙ РЕВНИВЕЦЬ : ЗНІЯКОВІННЯ, ЗІЗНАННЯ ТА
ЗЛОВЛЕНІ НА ЗНІМКАХ ЗАВОРУШКИ
ПЕРЕДБАЧЕННЯ ПРИЯТЕЛЬСТВА
ВІД ФАТУМНОГО ФАНТАЗЕРА
(УРИВОК)**

Лео

Двоє – це компанія, але чи троє – це натовп?

У твій планетарний простір летить зірка. Це означає, що нова людина прийде в твоє життя, але чи зможе стара дружба витримати випробування часом?

Одягни щось блискуче на щастя.

Жаааско!»

Учора ввечері я вперше в житті нафарбувала нігті на ногах блискучим лаком! Це знак – блискучий знак!

ОК, то був безкоштовний подарунок у журналі, ну то й що? Зірки кажуть, хтось новий увірветься в моє життя.

«Медді, Скот прийшов!» – крикнула мама мені нагору.

Я закриваю журнал, пхаю його в сумку і спускаюся донизу зі звичним для мене здивуванням.

Ким би могла бути ця нова людина? І що має на увазі Фатумний Фантазер, коли каже «чи зможе стара дружба витримати випробування часом?»

Складно знайти старішого друга, ніж Скот. Не те, щоби він був древнім – він такого ж віку, що і я – маю на увазі, що ми вже вічність дружимо.

Ніхто не міг би стати між нами.

«Сьогодні тест із природознавства. Узяла книгу?» – питає Скот, коли я підходжу до дверей.

Я розвертаюся, піднімаюся знову і визволяю її з-під стосу журналів.

«І не забудь парасольку – схоже на те, що буде дощ!» – додає він, коли я повертаюся донизу.

«Дощ? Нііі, куди вже гірше!»

«Ну ж бо, королево драми – лише дрібненький дощик».

«Та, а дрібненький значить кучерявенький, а я щойно вклала волосся! Ти ж знаєш, що стається, коли воно мокне – *волосяне жахіття-страхіття*».

«Ну йди вже бери свою парасольку, бо спізнимося до школи».

«Уже. Вона в сумці. Подарунок із одного з журналів на минулому тижні».

«Що ж, хоч якась із них користь», – бубонить Скот зачиняючи передні двері, і ми прямуємо до середньої школи у Вестфілді.

«Тож, ти вчора ввечері повторювала?» – запитує Скот поки ми йдемо звичним маршрутом.

«Ну..., я типу намагалася, але потім відволіклася на новий журнал. Треба було перевірити гороскоп...».

«Так, але це займає дві хвилини! То чого ти не повторювала?»

«Ой, знаєш, потім я погортала ще одну чи дві сторінки ... *Дивовижні десять дораджень для примадонни першокласного побачення та Правдиві зізнання божевільного підлітка-вбивці і Щоденник «переміємо-всім-кістки»* про ту дівчину, що одружилася із собакою найкращого друга...».

«Медді, чого ти читаєш це сміття? Для чого?»

«Це не сміття, Скоте. Це СПРАВЖНЄ ЖИТТЯ! Шкода мені хлопців...Звідки ви можете знати, що випробувати, а що купувати, хто модний, а хто старомодний, що бомбезно, а що старезно, якщо ви не читаєте журналів?»

«А звідки ти можеш знати таблицю Менделєєва, третій закон Ньютона і життєвий цикл дрозоділи, якщо ти не вчишся?»

«Ой, спустися на землю, Скоте. Яка користь від цих штук? Гм... ти ж сидітимеш поруч на тесті з природознавства, правда? І ще намагайся писати дуже великими літерами».

«Ага! І я буду твоїм особистим хірургом, коли за декілька років тобі знадобиться мозковий імплантат. Зрештою, для чого ж тоді друзі?»

«Ооо, ти мені щойно нагадав. Друзі...Послухай-но, Фатумний Фантазер каже, що в моє життя прийде нова людина. Це все пов'язано із зіркою, яка летить у мій планетарний простір...»

«Звучить жахливо», – говорить Скот відтягуючи мене від крамниці, перш ніж я зможу кинути оком на журнали.

«Ай, та годі тобі, Скоте, ну лише п'ять хвилин. Може, ця нова людина зараз у крамниці й –»

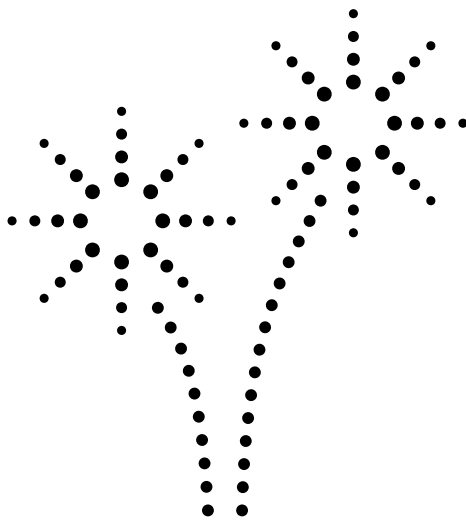
«А, може, ця нова людина – це вчитель, що сидітиме з нами після уроків, якщо ми спізнимося. Маєш нагоду краще з ним познайомитися, коли тебе по обіді покарають і лишать після уроків, але якщо це не входить до твого *Космічного плану*, то швидше іди й менше говори. А ще витягни свою парасольку. Протикучерявна готовність».

«Ааааа» У мене виходить водночас іти далі, кричати і ритися в своїй сумці. Зрештою доводиться здатися.

«Скоте, стій!» – кажу я, ховаючись від дощу у проймі дверей. «Хтось украв мою парасольку – я певна, що вчора ввечері клала її до сумки... чи ні?»

Він на якусь мить зупиняється, витягає парасольку і відкриває її. «Ходи!»

Але я не можу рухатися. На моєму обличчі розпливлася така суперширока усмішка дівчини з обкладинки.

Ruth Stiles Gannett

MY FATHER'S DRAGON*Chapter One***MY FATHER MEETS THE CAT**

One cold rainy day when my father was a little boy, he met an old alley cat on his street. The cat was very drippy and uncomfortable so my father said, «Wouldn't you like to come home with me?»

This surprised the cat – she had never before met anyone who cared about old alley cats – but she said, «I'd be very much obliged if I could sit by a warm furnace, and perhaps have a saucer of milk.»

«We have a very nice furnace to sit by,» said my father, «and I'm sure my mother has an extra saucer of milk.»

My father and the cat became good friends but my father's mother was very upset about the cat. She hated cats, particularly ugly old alley cats. «Elmer Elevator,» she said to my father, «if you think I'm going to give that cat a saucer of milk, you're very wrong. Once you start feeding stray alley cats you might as well expect to feed every stray in town, and I am *not* going to do it!»

This made my father very sad, and he apologized to the cat because his mother had been so rude. He told the cat to stay anyway, and that somehow he would bring her a saucer of milk each day. My father fed the cat for three weeks, but one day his mother found the cat's saucer in the cellar and she was extremely angry. She whipped my father and threw the cat out the door, but later on my father sneaked out and found the cat. Together they went for a walk in the park and tried to think of nice things to talk about. My father said, «When I grow up I'm going to have an airplane. Wouldn't it be wonderful to fly just anywhere you might think of!»

«Would you like to fly very, very much?» asked the cat.

«I certainly would. I'd do anything if I could fly.»

«Well,» said the cat, «if you'd really like to fly that much, I think I know of a sort of a way you might get to fly while you're still a little boy.»

«You mean you know where I could get an airplane?»

«Well, not exactly an airplane, but something even better. As you can see, I'm an old cat now, but in my younger days I was quite a traveler. My traveling days are over but last spring I took just one more trip and sailed to the Island of Tangerina, stopping at the port of Cranberry. Well, it just so happened that I missed the boat, and while waiting for the next I thought I'd look around a bit. I was particularly interested in a place called Wild Island, which we had passed on our way to Tangerina. Wild Island and

Tangerina are joined together by a long string of rocks, but people never go to Wild Island because it's mostly jungle and inhabited by very wild animals. So I decided to go across the rocks and explore it for myself. It certainly is an interesting place, but I saw something there that made me want to weep.»

ТАТІВ ДРАКОН

Розділ перший МІЙ ТАТО ЗУСТРІЧАЄ КИЦЮ

Одного холодного дощового дня, коли мій тато був маленьким хлопчиком, він зустрів на своїй вулиці стару кицю-безхатка. Киця була вся у потьоках і виглядала жалюгідно. Тоді тато запитав:

– Ти не хотіла би піти до мене додому?

Переповнена здивуванням, адже ніколи ще не зустрічала того, хто потурбувався би про стару кицю-безхатка, вона сказала:

– Я була би дуже зобов'язана, якби я могла посидіти біля теплої печі з блюдцем молока.

– У нас чудова пічка, біля якої можна посидіти, і я впевнений, що у мами завжди знайдеться блюдце з молоком, – сказав мій тато.

Тато і киця стали гарними друзями. Але киця дуже засмутила татову маму. Вона ненавиділа котів, особливо потворних старих котів-безхатків.

– Елмер Елеватор, – вона звернулася до мого батька, – якщо ти думаєш, що я збираюся давати цьому котові блюдце молока, то ти дуже помиляєшся. Як тільки ти візьмешся годувати бродячого кота-безхатка, може статися, що ти будеш підгодовувати усіх заброд у місті, а у мене немає жодного наміру так робити!

Мій батько дуже засмутився, він вибачився перед кицею за неввічливість своєї мами. Утім він все ж попросив кицю залишитися і пообіцяв, що буде приносити їй блюдце молока щодня.

Так тато годував кицю три тижні, але одного дня його мама знайшла котяче блюдце у підвалі і надзвичайно розгнівалася. Вона відшмагала тата і викинула кицю за двері, але пізніше тато вислизнув і знайшов кицю. Вони разом пішли на прогулянку до парку і намагалися вигадати щось гарне для розмови.

Мій батько сказав:

– Коли я виросту, у мене буде літак. Чи не чудово було б полетіти туди, куди заманеться?

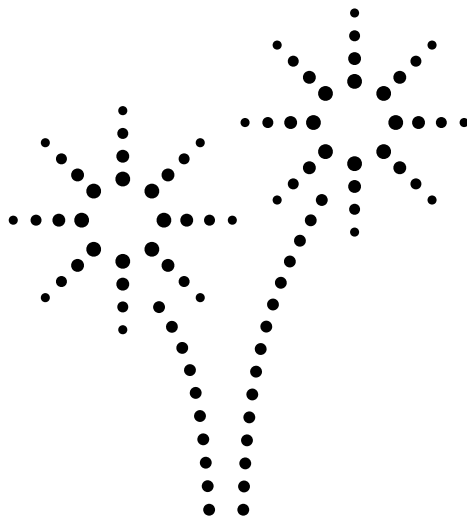
– Тобі дуже сильно хочеться літати? – запитала киця.

– Так, дуже. Я б зробив будь-що, якби вмів літати.

– Ну, – сказала киця, – якщо ти справді хочеш так літати, то я думаю, я знаю, як це можна зробити, поки ти ще маленький хлопчик.

– Чи значить це, що ти знаєш, де я можу дістати літак?

– Ну, не власне літак, але щось навіть краще. Як ти бачиш, я стара киця зараз, але в молоді роки я багато подорожувала. Дні моїх подорожей закінчилися, але минулої весни я здійснила ще одну мандрівку: я попливла на острів Мандаринія і по дорозі зупинилася в порту Журавлина. Просто так трапилося, що я прогавила човен, а поки я чекала на інший, я подумала, що було б непогано трохи роздивитися навколо. Особливо мене зацікавило місце під назвою Дикий Острів, ми його пропливали по дорозі до Мандаринії. Дикий Острів і Мандаринія поєднані низкою скель, але люди не наважуються туди потрапити, оскільки там переважно джунглі, заселені дикими тваринами. Отже, я вирішила перетнути скелі і дослідити його самій. Це звичайно цікаве місце, але побачене там змусило мене ридати.

Sherman Alexie

POVERTY OF MIRRORS

You wake these mornings alone and nothing
can be forgiven; you drink the last
swallow of warm beer from the can
beside the bed, tell the stranger sleeping
on the floor to go home. It's too easy
to be no one with nothing to do, only
slightly worried about the light bill
more concerned with how dark day gets.

You walk alone on moist pavement wondering
what color rain is in the country.
Does the world out there revolve around rooms
without doors or windows? Centering the mirror
you found in the trash, walls seem closer
and you can never find the right way
out, so you open the fridge again
for a beer, find only rancid milk and drink it
whole. This all tastes too familiar.

БІДНІСТЬ ДЗЕРКАЛ

Ти зранку встаєш один і розумієш,
що нічого вже не змінити, п'єш останній
ковток теплового пива з бляшанки
біля ліжка, говориш бідоласі,
що спить на підлозі, йти додому. Дуже легко
бути ніким й нічого не робити, лише
інколи перейматися якимись рахунками
та днями, що стають все темніше.

Ти йдеш один по мокрій бруківці і думаєш,
якого кольору дощ у селі.
Чи обертається світ навколо кімнат
без дверей та вікон? Коли дивишся у дзеркало,
що ти знайшов у мотлоху, здається, що стіни давлять на тебе,
і ти вже ніколи звідси не виберешся,

тож ти знову відкриваєш холодильник,
щоб узяти пиво, знаходиш лише згіркле молоко і випиваєш його
залпом. Все це здається занадто вже знайомим.

Науменко Ольга

Robert Frost

FIRE AND ICE

Some say the world will end in fire,
Some say in ice.
From what I've tasted of desire
I hold with those who favor fire.
But if it had to perish twice,
I think I know enough of hate
To say that for destruction ice
Is also great
And would suffice.

ВОГОНЬ ТА КРИГА

Хтось каже – світ в вогні згорить,
А хтось – що крига його вкриє.
Та все ж до мене ближче ті,
Хто смерть йому сулить в вогні.
Та якщо двічі світ загине,
Сказати можу точно я,
Що щоб зламати тую кригу,
Достатньо буде
І вогня.

Naomi Shihab Nye

KINDNESS

Before you know what kindness really is
you must lose things,
feel the future dissolve in a moment
like salt in a weakened broth.
What you held in your hand,
what you counted and carefully saved,
all this must go so you know
how desolate the landscape can be
between the regions of kindness.
How you ride and ride
thinking the bus will never stop,
the passengers eating maize and chicken
will stare out the window forever.
Before you learn the tender gravity of kindness,
you must travel where the Indian in a white poncho
lies dead by the side of the road.
You must see how this could be you,
how he too was someone
who journeyed through the night with plans
and the simple breath that kept him alive.
Before you know kindness as the deepest thing inside,
you must know sorrow as the other deepest thing.
You must wake up with sorrow.
You must speak to it till your voice
catches the thread of all sorrows
and you see the size of the cloth.
Then it is only kindness that makes sense anymore,
only kindness that ties your shoes
and sends you out into the day to mail letters and purchase bread,
only kindness that raises its head
from the crowd of the world to say
it is I you have been looking for,
and then goes with you everywhere
like a shadow or a friend.

ДОБРОТА

Перед тим, як дізнатися, чим насправді є доброта,
ти повинен відпустити все,
уявити, що за мить майбутнє розчиниться,
як сіль у бульйоні.

Ти маєш відпустити
те, що тримав у руках,
те, що рахував і заощаджував,
для того, щоб зрозуміти,
яким порожнім може стати світ
без доброти.

Це – як довго їхати в автобусі
і думати, що він ніколи не зупиниться,
а пасажир, які їдять рис та курятину,
завжди будуть витріщатися у вікно.

Перед тим, як ти дізнаєшся, наскільки важлива доброта,
ти повинен поїхати туди, де обабіч дороги
лежить мертвий індіанець у білому пончо.
Ти маєш зрозуміти, як це стосується тебе,
адже він також кимось був,
мав плани та гуляв уночі,
і був живим лише тому, що дихав.

Перед тим, як ти пізнаєш найсильніше почуття – доброту,
ти повинен пізнати печаль, що є не менш сильною.
Ти повинен прокинутися з нею.

Ти повинен говорити з нею, доки не збагнеш
причину усіх нещасть
та їх велетенський масштаб.

Лише тоді тобі стане ясно, що єдине, що має значення, – це доброта,
вона і черевики тебе змушує зав'язувати,
і листи відправляти, і хліб купувати.

Доброта визирає з юрби,
щоб сказати, що
саме її ти шукав,
а потім стає твоїм постійним супутником,
наче тінь чи товариш.

Robert Burns**MY HEART'S IN THE HIGHLANDS**

Farewell to the Highlands, farewell to the North,
 The birth-place of Valour, the country of Worth;
 Wherever I wander, wherever I rove,
 The hills of the Highlands for ever I love.

My heart's in the Highlands, my heart is not here;
 My heart's in the Highlands a-chasing the deer;
 A-chasing the wild-deer, and following the roe,
 My heart's in the Highlands wherever I go.

Farewell to the mountains high covered with snow;
 Farewell to the straths and green valleys below;
 Farewell to the forests and wild-hanging woods;
 Farewell to the torrents and loud-pouring floods.

My heart's in the Highlands, my heart is not here;
 My heart's in the Highlands a-chasing the deer;
 A-chasing the wild-deer, and following the roe,
 My heart's in the Highlands wherever I go.

ДУШЕЮ Я ВДОМА...

Прощайте узгір'я, і Північ – бувай,
 Де я народився – назавжди прощай.
 І де б не блукав я, і де б не ходив,
 Навіки краї я свої полюбив.

Душею я там, не тут я душею,
 Душею я там біжу за оленем,
 Біжу за козулею в рідних краях:
 Так міцно країну свою покохав.

Прощайте і гори, укриті снігами,
 Зелені долини, прощаюся й з вами.
 Бувайте, ліси мої рідні, бувайте,
 Потoki стрімкі, назавжди прощайте.
 Душею я там, не тут я душею,
 Душею я там біжу за оленем,
 Біжу за козулею в рідних краях:
 Так міцно країну свою покохав.

Rose Fyleman**MICE**

I think mice are nice.
 Their tails are long
 Their faces small,
 They haven't any
 Chins at all.
 Their ears are pink,
 Their teeth are white,
 They run about
 The house at night.
 They nibble things
 They shouldn't touch
 And no one seems
 To like them much.
 But I think mice
 Are nice.

МИШЕНЯТА

Я дуже люблю мишенят.
 В них хвостики – довгі,
 Голівки – малі,
 А підборіддя нема
 Взагалі.
 Зубенята – білі,
 А вушка – рожеві,
 Біжать обережно
 І нібито стежать.
 Проте неслухняні,
 Гризуть все підряд,
 Тому ніхто
 Їм зовсім не рад.
 Та я дуже люблю
 Мишенят.

Науменко Ольга

Madeleine Berenson**A SLOW-MOTION DEMISE, A FAST-FORWARD REPAIR
(EXTRACT)**

Later that week, I was in the marketing team's communal space at work when a new hire popped in to say hi. Her name was Regan; she had just transferred to the Austin office from our company's Northeast region. She decided to introduce herself by sharing cookies and stories of her struggles adjusting to Texas living: the culture, the weather, the flora and fauna — if you can call gigantic flying cockroaches «fauna.»

«What are those?» she asked with comic indignation as the rest of us stuffed our faces with stroopwafels. «They're not bugs. Bugs are small and run away when they see you. These things are huge, and they are not shy. I swear, I was watching TV last night and one marched right past me and waved, like, «Hey, just getting some cereal»»

Everyone laughed, and suddenly I saw a vision of Charley sitting in the corner, laughing with us. Once again handsome and well groomed, with his legs crossed and arms folded over his chest, he was looking at Regan with his eyes lit up. And then the vision disappeared.

«You should meet my brother Charley,» I blurted out.

«Why, is he bald?» she asked.

«No,» I said.

«Not that there's anything wrong with that,» she went on. «It's just that every guy people have set me up with lately has been bald. It's a trend, apparently.»

«Here he is,» I said, showing her an old picture I kept on my desk. «He lives in California.»

She let out a low whistle.

As soon as she left, I sent Charley an email telling him that I had just met the woman of his dreams and that he should move back, marry her and live happily ever after. On a whim, I included her company email address.

Ten minutes later, Regan reappeared at our office door, hands on her hips. «What did you write to your brother?» she asked.

«Uh, why?»

«I just got an email from him asking me to marry him.»

The office became quiet. Everyone was looking at me.

«Oh, I'm sorry,» I said, my face flushing. «He can be kind of — I should have — oh, gosh. What did it say?»

She replied, «It said, «My sister says you're perfect for me and I trust my sister, so will you marry me?»»

«Did you answer?» I asked meekly.

«Yes! I said: «Sure, I'll marry you. I'm not doing anything else this weekend.»» Then she walked away, laughing.

Over the next several months, I would go through my own divorce and find my own true love, David, who two years later stood by my side at Charley and Regan's wedding.

To make a short story even shorter: Charley and Regan kept emailing after their first exchange until eventually they decided to board planes and meet. During their first get-together, Charley proposed and Regan said yes.

In their wedding pictures, we all look incredibly happy.

One night not long ago, after I had finished reading their three boys a bedtime story, I was lying down with them for a while in the dark, listening to their breathing, until a small voice sliced through the quiet.

It was Sam, the middle brother. «Aunt Maddy?»

«Yes, honey?»

«I just want to thank you for the idea of my mom and dad meeting,» he said. «Because I really love my mom and dad, and I'm really glad they met, and that I'm here.»

I recently learned about «kintsugi,» the Japanese art of using powdered precious metals to repair broken pottery. It's based on the belief that breakage is part of an object's life, and that when mended with gold, platinum or, in my case, the tender love of a beloved middle child, unsightly cracks are transformed into something uniquely sublime.

«I'm really glad too,» I said.

ПОВІЛЬНЕ ЗГАСАННЯ ТА ШВИДКИЙ РОЗПАЛ (УРИВОК)

Пізніше того ж тижня, на роботі, нова співробітниця, Реган, зайшла привітатися. Вона щойно перевелась до Остінського офісу з іншого, що знаходився на північному сході. Вона вирішила познайомитися з колективом за печивом та розмовами про її звання до Техасу: до культури, погоди, флори та фауни – якщо велетенських літаючих тарганів можна назвати «фауною».

«Що це?» – запитала вона з кумедним обуренням, коли всі ми жадібно поїдали вафлі. «Це не жуки. Жуки – маленькі та тікають, коли бачать людей. Ці ж істоти – величезні і зовсім нікого не бояться. Присягаюся, вчора ввечері, коли я дивилася телевизор, один пройшов повз мене, помахав та сказав: «Агов, я лише чимось поласую».

Всі засміялися, а я раптом уявила Чарлі, як він сидить у кутку та сміється разом з нами. Знову гарний та доглянутий, зі схрещеними ногами та руками на грудях, він дивився на Реган, і його очі сяяли. А потім марення зникло.

«Тобі варто зустрітися з моїм братом Чарлі», – вирвалося у мене.

«Він що, лисий?» – запитала вона.

«Ні,» – відповіла я.

«Ти нічого не подумай, – продовжувала Реган. – Просто всі чоловіки, які мені останнім часом зустрічаються, – голомозі. Мабуть, така мода».

«Ось він, – сказала я та показала стару фотокартку, що стояла у мене на столі. – Він живе у Каліфорнії».

Вона тихо свиснула.

Коли вона пішла, я відправила Чарлі і-мейл, написала, що щойно зустріла жінку його мрії, що він повинен повернутися, одружитися з нею та жити щасливо усе життя. За своєю ініціативою я відправила йому адресу її робочої електронної скриньки.

Через десять хвилин у дверях офісу знову з'явилася Реган. Поставивши руки у боки, вона запитала: «Що ти написала своєму брату?»

«Упс, що трапилось?»

«Він щойно написав мені та запропонував вийти за нього».

В офісі усі затамували подих та витріщилися на мене.

«Вибач, – я зашарілася. – Він, мабуть... Я думаю... О, Боже. Що він написав?»

«Він написав: «Моя сестра каже, що ти – ідеальна пара для мене, а я своїй сестрі довіряю. Тож, чи вийдеш ти за мене заміж?»

«Ти відповіла?» – зніяковіло запитала я.

«Так! Я написала: «Авжеж я вийду за тебе. На цих вихідних я абсолютно вільна». Вона вийшла, сміючись.

Наступні декілька місяців я займалася своїм розлученням. Тоді ж я зустріла кохання усього мого життя, Девіда, який стояв поруч зі мною двома роками пізніше на весіллі Чарлі та Реган.

Коротше кажучи: Чарлі та Реган продовжили листуватися, а потім вирішили нарешті зустрітися. Вже на першому побаченні Чарлі освідчився та запропонував Реган руку та серце, і вона погодилася.

На їх весільних фотографіях всі ми виглядаємо неймовірно щасливими.

Невдовзі одного вечора після того, як я завершила читати їхнім трьом синам казку на ніч, я лежала з ними у темряві, прислухаючись до їх дихання, аж раптом дитячий голос перервав тишу. Це був Сем, середній брат. «Тітко Медді?»

«Так, любий?»

«Я хочу подякувати тобі за те, що вирішила познайомити маму з татом, – розпочав хлопчик. – Тому що я, дійсно, дуже люблю маму та тата, і, дійсно радий, що вони зустрілися, і що я – тут».

Я нещодавно дізналася про «кінцугі», японське мистецтво реставрації керамічних виробів за допомогою порошка дорогоцінних металів. Його ідея полягає у наступному: тріщини – частина історії предмета, і якщо їх відремонтувати золотом, платиною, або ж у моєму випадку, ніжною любов'ю середньої дитини, потворні тріщини можуть перетворитися на щось по-справжньому грандіозне.

«Я також дуже рада,» – відповіла я.

Stephen Dunn

THE KISS

She pressed her lips to mind.

—a typo

How many years I must have yearned
for someone's lips against mind.

Pheromones, newly born, were floating
between us. There was hardly any air.

She kissed me again, reaching that place
that sends messages to toes and fingertips,
then all the way to something like home.
Some music was playing on its own.

Nothing like a woman who knows
to kiss the right thing at the right time,
then kisses the things she's missed.
How had I ever settled for less?

I was thinking this is intelligence,
this is the wisest tongue
since the Oracle got into a Greek's ear,
speaking sense. It's the Good,

defining itself. I was out of my mind.
She was in. We married as soon as we could.

ПОЦЛУНОК

Вона торкнулася губами самого мозку.

—Думаєте, я щось переплутав? Ні, саме мозку.

Я стільки років чекав,
поки хтось торкнеться губами мозку.
Феромони, що одразу виділилися, парили
між нами. Мені стало важко дихати.

Вона поцілувала мене знову, на цей раз торкнулася того місця,
звідки надходять сигнали до нервових закінчень,
тоді вона здалася мені надзвичайно рідною.
Грала якась музика.

Ні з чим не можна порівняти жінку, яка знає,
як і коли треба цілувати чоловіка,
яка не обділяє увагою жодної його клітинки.
Чи міг я колись мріяти про таке?

Я захоплювався її розумом,
її словами,
лише Оракул, коли звертався до греків,
говорив так мудро. Вона втілювала Добро,
таким, яким воно є. Я втратив від неї розум.
Та вона не втратила. Незабаром ми побралися.

Науменко Ольга

William Somerset Maugham

THE PAINTED VEIL (EXTRACT)

«I'm going to have a baby,» she said.

She was accustomed to his habit of meeting with silence a statement which you would naturally expect to evoke an exclamation, but never had it seemed to her more devastating. He said nothing; he made no gesture; no movement on his face nor change of expression in his dark eyes indicated that he had heard. She felt suddenly inclined to cry. If a man loved his wife and his wife loved him, at such a moment they were drawn together by a poignant emotion. The silence was intolerable and she broke it.

«I don't know why it never occurred to me before. It was stupid of me, but... what with one thing and another...»

«How long have you ... when do you expect to be confined?»

The words seemed to issue from his lips with difficulty. She felt that his throat was as dry as hers. It was a nuisance that her lips trembled so when she spoke; if he was not of stone it must excite his pity.

«I suppose I've been like this between two and three months.»

«Am I the father?»

She gave a little gasp. There was just a shadow of a tremor in his voice; it was dreadful that cold self-control of his which made the smallest token of emotion so shattering. She did not know why she thought suddenly of an instrument she had been shown in Hong Kong upon which a needle oscillated a little and she had been told that this represented an earthquake a thousand miles away in which perhaps a

thousand persons had lost their lives. She looked at him. He was ghastly pale. She had seen that pallor on him once, twice before. He was looking down, a little sideways.

«Well?»

She clasped her hands. She knew that if she could say yes it would mean everything in the world to him. He would believe her, of course he would believe her, because he Wanted to; and then he would forgive. She knew how deep was his tenderness and how ready he was, for all his shyness, to expend it. She knew that he was not vindictive; he would forgive her if she could but give him an excuse to, an excuse that touched his heart, and he would forgive completely. She could count on him never to throw the past in her teeth. Cruel he might be, cold and morbid, but he was neither mean nor petty. It would alter everything if she said yes.

And she had an urgent need for sympathy. The unexpected knowledge that she was with child had overwhelmed her with strange hopes and unforeseen desires. She felt weak, frightened a little, alone and very far from any friends. That morning, though she cared little for her mother, she had had a sudden craving to be with her. She needed help and consolation. She did not love Walter, she knew that she never could, but at this moment she longed with all her heart for him to take her in his arms so that she could lay her head on his breast; clinging to him she could have cried happily; she wanted him to kiss her and she wanted to twine her arms around his neck.

She began to weep. She had lied so much and she could lie so easily. What could a lie matter when it could only do good? A lie, a lie, what was a lie? It was so easy to say yes. She saw Walter's eyes melt and his arms outstretched towards her. She couldn't say it; she didn't know why, she just couldn't. All she had gone through during these bitter weeks, Charlie and his unkindness, the cholera and all these people dying, the nuns, oddly enough even that funny, drunken little Waddington, it all seemed to have changed her so that she did not know herself; though she was so deeply moved, some bystander in her soul seemed to watch her with terror and surprise. She *had* to tell the truth. It did not seem worth while to lie. Her thoughts wandered strangely: on a sudden she saw that dead beggar at the foot of the compound wall. Why should she think of him? She did not sob, the tears streamed down her face, quite easily, from wide eyes. At last she answered the question. He had asked her if he was the child's father.

«I don't know,» she said.

He gave the ghost of a chuckle. It made Kitty shudder.

«It's a bit awkward, isn't it?»

РОЗМАЛЬОВАНА ЗАВІСА (УРИВОК)

«У мене буде дитина», – сказала вона.

Вона звикла, що він мовчки сприймав звістки, які мали б його приголомшити, але ще ніколи його мовчання не здавалося їй таким руйнівним. Він нічого не сказав; не зробив жодного жесту; ні виразом обличчя, ні виразом своїх темних очей він не показав, що розчув її слова. Раптом їй захотілося плакати. Коли чоловік кохає дружину, а вона кохає його, у такі хвилини сильні емоції зближують їх ще більше. Мовчання було нестерпним, і вона його порушила.

«Не знаю, чому раніше це не спало мені на думку. Безглуздо, але... я заплуталася...»

«Як довго ти... коли ти маєш народити?»

Він ледве вимовляв слова. Вона відчула, що у нього, як і у неї, пересохло у горлі. Це ж треба, як у неї тремтять губи. Якщо він не кам'яний, це має викликати у нього жалість.

«Думаю, у мене строк – два-три місяці».

«Я – батько дитини?»

Вона важко зітхнула. Його голос трохи тремтів; ота його триклята стриманість, при якій найменший прояв почуттів так потрясає. Вона не знала, чому раптом згадала пристрій, який їй показували у Гонконзі, на ньому ледве помітно коливалася стрілка, і їй пояснили, що це означає: за тисячу миль від них пройшов землетрус, що забрав близько тисячі людських життів. Вона поглянула на нього. Він був дуже блідим. Вона лише раз чи два бачила його таким. Він дивився униз, кудись вбік.

«Ну?»

Вона стиснула руки. Вона знала, що якщо скаже «так», він буде на сьомому небі від щастя. Він їй повірить, авжеж повірить, бо він хотів повірити. А потім пробачить її. Вона знала, скільки у ньому ніжності, і як він, попри усю свою сором'язливість, хоче виплеснути її. Вона знала, що він не мстивий; він пробачить їй, якщо лише вона попросить у нього вибачення; вибачення, що зворушить його серце; і він все їй пробачить. Він ніколи не дорікне їй, цього можна не боятися. Можливо, він жорстокий, холодний та вразливий, але він не підлий та не дріб'язковий. Все зміниться, варто їй лише сказати «так».

Та вона потребувала співчуття. Неочікувана звістка про вагітність породила у ній дивні сподівання та непередбачувані бажання. Вона почувалася слабкою, трохи наляканою, самотньою, без жодного друга поряд. Хоча у неї і були напружені стосунки з матір'ю, того ранку їй

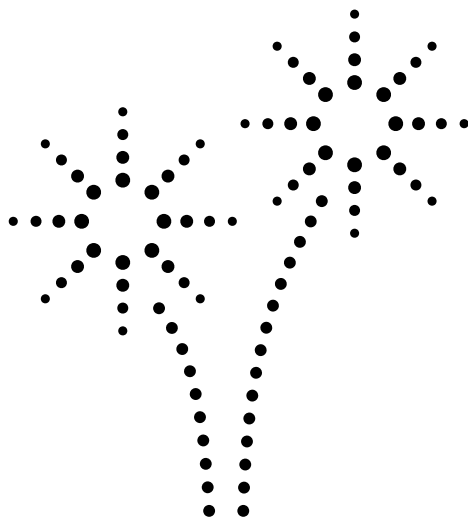
раптом захотілося до неї. Вона потребувала допомоги та втіхи. Вона не кохала Волтера і знала, що ніколи його не покохає, але зараз їй дуже хотілося, щоб він її обійняв, хотілося притиснутися головою до його грудей, вчепитися за нього, заплакати від щастя; вона хотіла, щоб він її поцілував, а вона б обвила його шию руками.

Вона почала плакати. Вона так багато брехала і робила це з легкістю. Чим погана брехня, якщо вона – на благо? Брехня, брехня, що таке брехня? Так легко сказати «так». Вона вже бачила теплий погляд Волтера, його руки, простягнуті до неї. Вона не могла цього сказати; сама не знала чому, просто не могла. Вона стільки пережила за всі ці гіркі тижні: Чарлі і його підлість, холера і безкінечні смерті навколо, черниці, кумедний п'яничка Уоддінгтон – все це настільки змінило її, що вона сама себе не впізнавала. Їй здавалося, наче якийсь двійник стежить за нею з острахом та здивуванням. Вона мала сказати правду. Немає жодного сенсу брехати. У неї виникали дивні думки: раптом вона побачила мертвого жебрака біля стіни маєтку. Чому вона його згадала? Вона не ридала, сльози спокійно лилися по її обличчю. Нарешті вона відповіла на питання. Він її спитав, чи він – батько дитини.

«Я не знаю», – сказала вона.

Він тихо хихикнув. Це змусило Кітті здригнутися.

«Трохи прикро, правда?»

Naomi Shilab Nye

SAN ANTONIO

Tonight I lingered over your name
 The delicate assembly of vowels
 A voice inside my head
 You were sleeping when I arrived
 I stood by your bed
 And watched the sheets rise gently
 I knew what slant of light
 Would make you turn over
 It was then I felt
 The highways slide out of my hands
 I remembered the old men
 In the west side cafe
 Dealing dominoes like magical charms
 It was then I knew
 Like a woman looking backward
 I could not leave you
 Or find anyone I loved more

САН АНТОНІО

Сьогодні вночі я довго розмірковувала над твоїм ім'ям,
 ідеальне поєднання голосних
 лунало у моїй голові.
 Коли я прийшла, ти спав.
 Я стояла біля твого ліжка
 і дивилася на зім'яте простирадло.
 Я знала, що промені сонця
 можуть тебе розбудити.
 Саме тоді я згадала,
 як їхала по автомагістралі.
 Я згадала старого,
 якого бачила в кафе,
 він ніби чарував над плитками доміно.
 Зараз, озираючись у минуле, я усвідомлюю,
 що саме тоді зрозуміла,
 що просто не могла тебе втратити,
 або ж знайти кращого за тебе.

Henry Wadsworth Longfellow**CHRISTMAS BELLS**

I heard the bells on Christmas Day
 Their old, familiar carols play,
 And wild and sweet
 The words repeat
 Of peace on earth, good-will to men!
 And thought how, as the day had come,
 The belfries of all Christendom
 Had rolled along
 The unbroken song
 Of peace on earth, good-will to men!
 Till ringing, singing on its way,
 The world revolved from night to day,
 A voice, a chime,
 A chant sublime
 Of peace on earth, good-will to men!
 Then from each black, accursed mouth
 The cannon thundered in the South,
 And with the sound
 The carols drowned
 Of peace on earth, good-will to men!
 It was as if an earthquake rent
 The hearth-stones of a continent,
 And made forlorn
 The households born
 Of peace on earth, good-will to men!
 And in despair I bowed my head;
 «There is no peace on earth,» I said;
 «For hate is strong,
 And mocks the song
 Of peace on earth, good-will to men!»
 Then pealed the bells more loud and deep:
 «God is not dead, nor doth He sleep;
 The Wrong shall fail,
 The Right prevail,
 With peace on earth, good-will to men.»

РІЗДВЯНІ ДЗВОНИ

Я вчув різдвяних дзвонів бій,
Знайомий давній піснеспів.
І ніжні ті слова були
Про добру волю між людьми.

І думав, як з усіх дзвіниць
Розсвітом диво-пісня мчить,
Оповідає навкруги
Про добру волю між людьми.

Час Землю невблаганно мчав,
Її орбіту підганяв,
А дзвони велично гули
Про добру волю між людьми.

Здригнувшись, з жахом слухав я:
На півдні постріли гримлять,
Гармати заглушили спів
Про добру волю між людьми.

Немовби землетрус ущент
Понищив цілий континент,
Лишивши пусткою хати
Й укравши добрість між людьми.

В розпуці голову схилив:
«Давно мир землю залишив.
Реальність — зло, а не казки
Про добру волю між людьми».

Та залунав гучніше дзвін:
«Господь живий, все бачить Він.
Встановить еру доброти
І добру волю між людьми!»

Brian Doerksen**ON THAT SUNDAY MORNING' (ORIGINAL)**

[Verse 1]

What was it like to hear these words on that Sunday morning?

«He is not here, He is risen»

Why do you seek the Living One among the dead in this tomb?

«He is not here, He is risen»

[Pre-Chorus]

What was it like to feel surprise

To see the Lord with their own eyes?

[Chorus]

Jesus Christ is risen, He's alive, Hallelujah

Jesus Christ is risen, He's alive, Hallelujah

[Verse 2]

What was it like to hear these words on that Sunday morning?

«He is not here, He is risen»

Remember His words, «I'll be betrayed and die the death of sinners»

«But I will live again on the third day»

With grateful hearts we join their joy

Because He lives forevermore

[Chorus]

Jesus Christ is risen, He's alive, Hallelujah

Jesus Christ is risen, He's alive, Hallelujah

[Bridge]

Oh...on that Sunday morning, oh...resurrection morning

Oh...on that Sunday morning, death swallowed up by life

Oh...what a glorious morning, oh...resurrection morning

Oh...on that Sunday morning, death swallowed up by life

[Chorus]

Jesus Christ is risen, He's alive, Hallelujah

Jesus Christ is risen, He's alive, Hallelujah

Jesus Christ is risen, He's alive, Hallelujah

Jesus Christ is risen, He's alive, Halleluja

[Outro]

What was it like to hear these words on that Sunday morning?

У НЕДІЛЮ ЗРАНКУ

1.

Чудесно звучали ці слова
 У неділю зранку:
 «Нема Його тут, бо воскрес Він.
 Живого шукавши у гробах,
 Не знайдете між мерців.
 Нема Його тут, бо воскрес Він».
 В очах як подив засвітивсь,
 Коли Господь для них з'явивсь!

Приспів:

Воскрес Ісус Месія, Він живий, алілуя!
 Воскрес Ісус Месія, Він живий, алілуя!

2.

Чудесно звучали ці слова
 У неділю зранку:
 Нема Його тут, бо воскрес Він.
 Згадайте слова: «Мене візьмуть
 Та стратять, як злочинця.
 Але на третій день Я воскресну».
 У серці вдячність й торжество,
 Адже живе повік Христос.

Приспів:

Воскрес Ісус Месія, Він живий, алілуя!
 Воскрес Ісус Месія, Він живий, алілуя!

О-о-о, у неділю зранку,
 о-о-о, гожого світанку.
 О-о-о, у неділю зранку
 Знищено смерть життям.
 О-о-о, який славний ранок,
 о-о-о, неземний світанок.
 О-о-о, у неділю зранку
 Знищено смерть життям.

Приспів:

Воскрес Ісус Месія, Він живий, алілуя!
 Воскрес Ісус Месія, Він живий, алілуя!
 Чудесно звучали ці слова

У неділю зранку.

James Tate

THE LOST PILOT

for my father, 1922-1944

Your face did not rot
like the others--the co-pilot,
for example, I saw him
yesterday. His face is corn-
mush: his wife and daughter,
the poor ignorant people, stare
as if he will compose soon.
He was more wronged than Job.
But your face did not rot
like the others--it grew dark,
and hard like ebony;
the features progressed in their
distinction. If I could cajole
you to come back for an evening,
down from your compulsive
orbiting, I would touch you,
read your face as Dallas,
your hoodlum gunner, now,
with the blistered eyes, reads
his braille editions. I would
touch your face as a disinterested
scholar touches an original page.
However frightening, I would
discover you, and I would not
turn you in; I would not make
you face your wife, or Dallas,
or the co-pilot, Jim. You
could return to your crazy
orbiting, and I would not try
to fully understand what
it means to you. All I know

is this: when I see you,
 as I have seen you at least
 once every year of my life,
 spin across the wilds of the sky
 like a tiny, African god,
 I feel dead. I feel as if I were
 the residue of a stranger's life,
 that I should pursue you.
 My head cocked toward the sky,
 I cannot get off the ground,
 and, you, passing over again,
 fast, perfect, and unwilling
 to tell me that you are doing
 well, or that it was mistake
 that placed you in that world,
 and me in this; or that misfortune
 placed these worlds in us.

ЗНИКЛИЙ ПІЛОТ

моєму батькові, 1922-1944

Виглядаєш, ніби живий
 Не як інші, наприклад,
 Другий пілот втратив
 Обличчя. Воно, як каша
 Із вишнями. Його рідні
 Чекають, що він от-от
 Встане й піде, наївні.
 Йому більше дісталось, ніж Джобу.
 Але ти, ніби досі живий.
 Не як інші – ті потемніли,
 Чорна кров запеклась
 І застигла у
 Рисах обличчя. От коли
 Би я зміг тебе закликати
 На вечерю і ти б повернувся

З орбіти. Я б торкнувся твого
Обличчя, як Даллас,
Хлопець, що продірявив тебе,

Торкається пальцями
Речень під шрифтом Брайля.
Я б торкнувся обличчя,

Як вчений торкається
Давніх письмен, трохи із острахом.
Я б оглянув тебе, та ніколи

Не повертав би; бо навіщо
Тобі мама чи Даллас
Чи другий пілот, Джим.

Ти тепер на орбіті і
Я не дізнаюсь ніколи,
Що воно взагалі таке.

Я бачу тебе, як бачив
Тоді раз на рік. Ти розриваєш
своїм тілом хмари,

охоплюючи небо,
як крихітний
африканський бог.

Тату, я мертвий. Ніби
Хтось випав осадом в мене
І хоче, аби я за тобою пішов.

Піднімаю голову, а земля
Тримає міцно за п'яти, і ось
Ти знову летиш наді мною

Швидко і вільно
Між тим говориш,
Що тобі добре, чи

Це такий збіг, що ти там,
А я тут, чи це просто доля
Так мені думалось.

James Tate

THE LIST OF FAMOUS HATS

Napoleon's hat is an obvious choice I guess to list as a famous hat, but that's not the hat I have in mind. That was his hat for show. I am thinking of his private bathing cap, which in all honesty wasn't much different than the one any jerk might buy at a corner drugstore now, except for two minor eccentricities. The first one isn't even funny: Simply it was a white rubber bathing cap, but too small. Napoleon led such a hectic life ever since his childhood, even farther back than that, that he never had a chance to buy a new bathing cap and still as a grown-up--well, he didn't really grow that much, but his head did: He was a pinhead at birth, and he used, until his death really, the same little tiny bathing cap that he was born in, and this meant that later it was very painful to him and gave him many headaches, as if he needed more. So, he had to vaseline his skull like crazy to even get the thing on. The second eccentricity was that it was a tricorn bathing cap. Scholars like to make a lot out of this, and it would be easy to do. My theory is simple-minded to be sure: that beneath his public head there was another head and it was a pyramid or something.

СПИСОК НАЙВІДОМШИХ СВІТУ ШАПОК

Як мені здається, шапка Наполеона є безсумнівно однією із найвідоміших світу шапок, та цікавить мене не вона. То була тільки шапка для виходу в люди. Мені ж ніяк не йде з голови його шапочка для ванни, яка, правду кажучи, мало чим відрізнялась від тої, яку будь-який бевзь може купити у місцевій аптеці на розі, проте вона все-таки мала дві незначні особливості. Перша з них навіть не видається смішною: то була звичайна біла гумова шапочка для ванни, от тільки дуже тісна. Вже із самого дитинства життя Наполеона було настільки повне клопотів, що він просто не мав часу купити нову, а коли виріс то і тим більше – хоча виріс це голосно сказано, виросла хіба що його голова: коли він народився, вона була завбільшки із вушко голки і він носив аж до самої смерті одну і ту ж шапочку для ванни, голова почала рости - це стало завдавати йому неймовірного болю, так ніби йому було мало. Тож, він, як дурний, мастив вазеліном маківку, аби натягнути на себе ту шапочку. Друга особливість така, що та шапочка була трикутною. Які тільки теорії не вибудовували вчені, базуючись на цьому факті. А ось і моя, проста, як двері: десь там під його справжньою головою була ще одна, у формі піраміди чи щось таке.

James Tate**CAMP OF NO RETURN**

I sat in the old tree swing without swinging. My loafer had fallen off and I left it on the ground. My sister came running out of the house to tell me something. She said, «I'm going to camp tomorrow.» I said, «I don't believe you.» She said, «I am. It's a fact. Mother told me.» We didn't speak for the rest of the day. I was mad at her for getting to do something I didn't. At dinner I asked mother what kind of camp it was. She said, «Oh, just a camp like any other.» I didn't really know what that meant. The next day they got her ready to go, and then they drove off, leaving me with the neighbors. When they got back everything was normal, except I missed Maisie. And I missed her more each following day. I didn't know how much she had meant to me before. I asked my parents over and over how much longer it would be. All they said was soon. I told some kids at school how long my sister had been gone. One of them said, «She'll never be back. That's the death camp.» When I got home I told my parents what that boy had said. «He doesn't know what he's talking about,» my father said. But after a couple of more weeks of her absence I began to wonder. That's when they began to clean out Maisie's room. I said, «What are you doing?» You said «Maise will be back soon.» My mother said, «Maisie's not coming back. She likes it there better than she does here.» «That's not true. I don't believe you,» I said. My father gave me a look that let me know I might be next if I didn't mend my ways. I never said a word about Maisie again.

ТАБІР НЕПОВЕРНЕННЯ

Я нерухомо сидів на старій дерев'яній гойдалці. Мій черевик зісковзнув із ноги та я не захотів піднімати його із землі. Сестра вибігла із будинку, аби щось мені повідомити. «Я їду завтра до табору», мовила вона. Я відповів: «Я не вірю тобі». А вона: «Ні, таки їду. Це правда. Так мама сказала». Ми мовчали цілісінький день. Я розсердився на неї, бо до табору поїде вона, а не я. І коли ми вечеряли, я поцікавився в мами, що то за табір. «Та табір як табір», сказала вона. Я не зовсім її зрозумів. Наступного дня все було готове, щоб їхати, і вони вирушили в дорогу, лишивши мене на сусідів. А коли повернулись, то начебто все було добре, от тільки Мейсі, за нею я сумував. Сумував все дужче і дужче із кожним наступним днем. Ніколи до цього я не розумів, як багато вона важить для мене. Я мучив батьків питаннями знову і знову, скільки часу вона там перебуватиме. Вони говорили, не довго. Я розказав деяким своїм однокласникам, як давно вже немає моєї сестри. «Вона не повернеться. То табір смерті», озвався один. Прийшовши додому, я розповів батькам, що той хлопець мені говорив. «Він не тямить, що каже», мовив батько. Але після декількох тижнів її відсутності я відчув, що тут щось не те. Вони почали виносити все із кімнати Мейсі. Я запитав «Що ви робите? Ви ж казали, що Мейсі скоро повернеться.» «Вона не повернеться. Мейсі там краще, ніж тут». «Брехня. Я не вірю тобі», я сказав. Один погляд батька і я зрозумів, що буду наступним, якщо не замовкну. Відтоді я не питав про Мейсі ніколи.

Kate Chopin**THE NUN**

Alberta having looked not very long into life, had not looked very far. She put out her hands to touch things that pleased her, and her lips to kiss them. Her eyes were deep brown wells that were drinking, drinking, drinking impressions and treasuring them in her soul. They were mysterious eyes and love looked out of them.

It was a very holy woman who first took Alberta by the hand. The thought of God alone dwelt in her mind, and his name and none other was on her lips

When she showed Alberta the creeping insects, the blades of grass, the flowers and trees; the rain-drops falling from the clouds; the sky and the stars and the men and women moving on the earth, she taught her that it was God who had created all; that God was great, was good, was the Supreme Love.

And when Alberta would have put out her hands and her lips to touch the great and all-loving God, it was then the holy woman taught her that it is not with the hands and lips and eyes that we reach God, but with the soul; that the soul must be made perfect and the flesh subdued. And what is the soul but the inward thought? And this the child was taught to keep spotless-pure, and fit as far a human soul can be, to hold intercourse with the all-wise and all-seeing God.

Her existence became a prayer. Evil things approached her not. The inherited sin of the blood must have been washed away at the baptismal font; font all the things of this world that she encountered — the pleasures, the trials and seven temptations, but turned her gaze within, through her soul up to the fountain of all love and every beatitude.

When Alberta had reached the age when with other women the languor of love creeps into the veins and dreams begin, at such a period an overpowering impulse toward the purely spiritual possessed itself of her. She could no longer abide the sights, the sounds, the accidental happenings of life surrounding her, that tended but to disturb her contemplation of the heavenly existence.

It was then she went into the convent — the white convent on the hill that overlooks the river; the big convent whose long, dim corridors echo with the soft tread of a multitude of holy women; whose atmosphere of chastity, poverty and obedience penetrates to the soul through benumbed senses.

But all the holy women in the white convent, there is none so saintly as Alberta. Any one will tell you that who knows them. Even her pious guide and counsellor does not equal her in sanctity. Because Alberta is endowed with the powerful gift of a great love that lifts her above common mortals, close to the invisible throne. her ears seem to hear sounds that reach no other ears; and what her eyes see, only God and herself know. When the others are plunged in meditation, Alberta is steeped in an oblivious ecstasy. She kneels before the

Blessed Sacrament with stiffened, tireless limbs; with absorbing eyes that drink in the holy mystery till it is a mystery no longer; but a real flood of celestial love deluging her soul. She does not hear the sound of bells nor the soft stir of disbanding numbers. She must be touched upon the shoulder; roused, awakened.

Alberta does not know that she is beautiful. If you were to tell so she would not blush and utter gentle protest and reproof as might the others. She would only smile, as though beauty were a thing that concerned her not. But she is beautiful, with the glow of a holy passion in her dark eyes. Her face is thin and white, but illumined from within by a light which seems not of this world.

She does not walk upright; she could not, overpowered by the Divine Presence and the realization of her own nothingness. Her hands, slender and blue-veined, and her delicate fingers seem to have been fashioned by God to be clasped and uplifted in prayer.

It is said — not broadcast, it is only whispered — that Alberta sees visions. Oh, the beautiful visions! The first of them came to her when she was rapped in suffering, in quivering contemplation of the bleeding and agonizing Christ. Oh, the dear God! Who loved her beyond the power of man to describe, to conceive. The God-man, the Man-God, suffering, bleeding, dying for her, Alberta, a worm upon the earth; dying that she might be saved from sin and transplanted among the heavenly delights. Oh, if she might die for him in return! But she could only abandon herself to his mercy and his love. «Into thy hands, Oh Lord! Into thy hands!»

She pressed her lips upon the bleeding wounds and the Divine Blood transfigured her. The Virgin Mary enfolded her in her mantle. She could not describe in words the ecstasy; that taste of the Divine love which only the souls of the transplanted could endure in its awful and complete intensity. She, Alberta had received this sign of Divine favor; this foretaste of heavenly bliss. For an hour she had swooned in rapture; she had lived in Christ. Oh, the beautiful visions!

The visions come often to Alberta now, refreshing and strengthening her soul; it is being talked about a little in whispers.

And it is said that certain afflicted persons have been helped by her prayers. And others having abounding faith, have been cured of bodily ailments by the touch of her beautiful hands.

ЧЕРНИЦЯ

Альберта ніколи довго не замислювалася над життям і не заглядала далеко наперед. Дівчина торкалась речей, які подобались їй, і ніжно цілувала їх. Її темно-карі очі, наче колодязі, наповнювалися,

наповнювалися, наповнювалися почуттями, які скарбом осідали в її серці. Ці загадкові очі жадали любові.

І не дивно, що саме набожна вірянка першою простягнула Альберті руку. Її розум заповнили думки про Господа, і єдине Його ім'я було на її вустах.

Коли вона показувала Альберті плазуючих комах, стеблинки, квіти і дерева, краплі дощу, що падали з хмар, небо і зірки, жінок і чоловіків, які живуть на землі, вона намагалася донести їй, що все це створив Бог, що Бог був великим, милосердним, був Вищою Формою Любові.

І коли Альберта простягала руки та уста, щоб доторкнутися до великого вселюблячого Господа, саме тоді ця праведна жінка і пояснила їй, що не руками і губами ми торкаємося Бога, а душею, що душа повинна бути ідеальною, а тіло смиренним. А що ж тоді душа, як не наші думки? І дитину навчили, що душа повинна бути настільки бездоганно чистою, наскільки взагалі на це здатна людська душа, щоб зберігати зв'язок із всезнаючим і всевидючим Господом.

Молитва стала сенсом її існування, а зло оминало стороною. Її успадковані гріхи як нібито зміли в купелі. Усе в цьому світі, з чим їй доводилося стикатися, – задоволення, випробування і навіть спокуси, не змогли звернути її зі шляху, а навпаки направили душу до джерела всепоглинаючої любові і благословення.

Коли Альберта досягла віку, в якому всі жінки мрійливо очікують кохання, що нестримно пульсує у їхніх венах, в цей час вона була одержима всеперемагаючим стремлінням до духовного. Вона більше не могла зносити погляди, звуки та, навіть, випадкові події, які могли б похитнути її осмислення божественного буття.

Саме тоді вона пішла в монастир - білий монастир на пагорбі, звідки відкривається чудовий вид на річку. Це був великий монастир, чиї довгі, тьмяні коридори відлунювали тихі кроки безлічі святих жінок, чия атмосфера чистоти, бідності і покірності проймає душу через онімілі почуття.

Але серед усіх вірянок у цьому монастирі немає жодної такої ж святої, як Альберта. Будь-хто, хто знає їх, підтвердить це вам. Навіть її благочестива провідниця і наставниця не може зрівнятися з нею у святості, адже Альберта наділена могутнім даром великої любові, який підносить її вище звичайних смертних, все більше наближаючи до невидимого трону. Здавалося, що вона здатна чути звуки, недосяжні для інших, і бачити те, що дано лише Богу та їй. У той час, коли інші просто насолоджуються медитацією, Альберта поринає в

стан самозабуття. Вона схиляє коліна перед Святим Причастям, її ноги німіють, а повний жаги погляд жадібно вбирає в себе святе таїнство, допоки вона не осягає його. Потік божої любові наповнює її душу. Вона не чує ні дзвонів, ні легкого коливання ритму. Пробудити її можна лише дотиком до плеча.

Альберта навіть не підозрює, що має красиву зовнішність. Якби ви сказали їй про це, вона, без натяку на сором тактовно спробувала б вам заперечити і навіть дорікнути. Вона б лише усміхнулася, даючи знати, що краса її зовсім не цікавить. Але дівчина дійсно красуня. Її темні очі сяють святою любов'ю, а худорляве бліде обличчя випромінює світло і, здається, зовсім не належить цьому світові.

Вона не ходить з розправленими плечима. Просто не сміє, осяяна божественною присутністю й усвідомленням своєї власної мізерності. Здавалося, її витончені аристократичні руки і тендітні пальці були створені для молитви самим Богом.

Пошепки подекували, що Альберта має видіння. О, що це були за видіння! Першим було видіння спливаючого кров'ю в муках Христа. О дорогий Господь! Який любив її так, що несила було уявити чи описати словами Боголюдина, Людина-Бог, що страждає, спливає кров'ю та вмирає за неї, за Альберту, всього лиш хробака земного, вмирає, щоб врятувати її від гріха, щоб вознести до небесних радощів. О, якби ж тільки вона теж могла віддати життя за Нього! Але вона могла тільки віддатися його милосердю і любові. «У руки Твої, Господи! У руки Твої!»

Вона стиснула губи до крові – і ця Божественна Кров змінила її. Богородиця огорнула її своєю мантиєю. Вона не могла описати словами свого піднесення, того відчуття божественної любові, яке з його величчю і абсолютною силою могли пережити лише душі обраних. Вона, Альберта, отримала цей знак божественної прихильності, це передчуття райського блаженства. Годину вона перебувала в стані самозабуття, вона жила во Христі. О, які прекрасні видіння!

Альберта зараз часто бачить видіння, вони оновлюють і зміцнюють її душу. Про це досі перешіптуються.

Кажуть, що її молитви допомогли декільком німцям. Та й інші, з неосяжною, здавалося б, вірою, позбавилися тілесних недуг лише від дотику її чудодійних рук.

Brian Patten**GEOGRAPHY LESSON**

Our teacher told us one day he would leave
And sail across a warm blue sea
To places he had only known from maps,
And all his life had longed to be.

The house he lived in was narrow and grey
But in his mind's eye he could see
Sweet-scented jasmine clinging to the walls,
And green leaves burning on an orange tree.

He spoke of the lands he longed to visit,
Where it was never drab or cold.
I couldn't understand why he never left,
And shook off the school's stranglehold.

Then halfway through his final term
He took ill and never returned.
And he never got to that place on the map
Where the green leaves of the orange trees burned.

The maps were redrawn on the classroom wall;
His name was forgotten, it faded away.
But a lesson he never knew he taught
Is with me to this day.

I travel to where the green leaves burn,
To where the ocean's glass-clear and blue,
To all those places my teacher taught me to love
But which he never knew.

УРОК ГЕОГРАФІЇ

Учитель мріяв наш залишити цю школу,
І хвилями блакитними пливти
У ті місця, що бачив лиш на картах,
Їх мріяв все життя він віднайти.

Будинок, де він жив, був сірий і тісний
Та бачив ясно він перед очима,
Як буйно в'ється по стіні пахкий жасмин,
Й вогнем іскряться дерева апельсина.

Розповідав він нам про ті краї чудесні,
Де не бувало смутку й холодів.
Та все ніяк не міг я зрозуміти,
Чому у школи стінах він сидів.

Невдовзі він відправився в останній шлях,
І звідти він уже не повернувся.
Так не дістався він тих місць із карт,
Де апельсин вогнем іскрився.

Спустів наш клас, карт не було на стінах;
Усі забули вже його ім'я.
Та той урок, якому він навчив нас,
На все життя запам'ятаю я.

Відвідав я краї іскристих апельсинів,
Де сонце з морем злилися наче,
Краї ті, що мене навчив любити,
Учитель, що їх ніколи не побаче.

Cat Rambo**THE HAUNTED SNAIL**

The Snail ride was haunted from the beginning, and what made it worse was that it was the slowest ride in the entire amusement park: an hour and a half of crawling along the track.

The architect had meant it to be a clever postmodern play on a haunted house ride, a deconstructed, ironic ride experience and all that cleverness did, really, was to attract ghosts, who are always drawn by irony.

Strap yourself in and start trundling along the track. Within a few minutes you'd feel spectral fingers combing your hair, readjusting your collar, removing schmutz from your nose. Ghosts are as bad as grandmothers when it comes to grooming people.

That might not have been so bad, if it would've been just that. But keep going and you'd hit the angry ghosts, the ones who like to pinch and nip, the ones that make babies cry unexpectedly, that refuse to let a cat rest in the sunlight, ghosts of fleas and ticks and temper tantrums.

Even then, the park might've done a good business with just ghost hunters, but every once in a while someone would emerge scared to death, and then there would be another ghost. Before long there were so many ghosts that the temperature dropped 30° as soon as you entered, and all the carnies in the neighboring booths had to wear mittens filled with garlic to keep their fingers free from otherworldly frostbite.

In the end, they just closed it down. The entire ride became a ghost itself, which no one could've predicted, and began to haunt the other rides. You'd step on a roller coaster and be riding the Snail simultaneously, rushing down the slope audition along an ectoplasmic track, feeling the tickly fingers of the ghosts poking in your mouth whenever you opened it to scream.

«РАВЛИК», СПОВНЕНИЙ ПРИВИДІВ

Атракціон «Равлик» притягував привидів від самого початку, та ситуацію дедалі погіршувало те, що він був найповільнішим атракціоном у всьому парку розваг: півтори години повзання колією.

За задумом архітектора то мала бути хитромудра постмодерна гра на тему прогулянки будинком із привидами, іронічна поїздка-деконструкція, але усе, до чого та хитромудрість призвела насправді, — притягувати привидів, яких завжди принаджує іронія.

Тож пристебнімося і рушаймо у повільну поїздку колією. Уже за кілька хвилин ти відчуєш, як примарні пальці зачісують тобі волосся, поправляють комір, підтирають носа. Привиди нічим не відрізняються від бабусь, коли йдеться про догляд за зовнішністю.

Усе це було б не так уже й погано, якби цим усе і закінчувалося. Та їдь далі, і натрапиш на лютих привидів, тих, які люблять щипати і шарпати, через яких раптово плачуть діти, які не дають котам ніжитися на сонечку, привиди блох, кліщів та істерик.

Навіть тоді парк міг би непогано заробляти на самих лише мисливцях за привидами, якби раз по раз хтось не виїжджав з атракціону переляканим на смерть, що додавало ще одного привида. Незабаром привидів було вже так багато, що щойно ти заходив — температура падала на 30°, і всі працівники оточуючих кіосків парку розваг були змушені носити набиті часником рукавиці, щоб уберегти пальці від потойбічного обмороження.

Урешті решт, його просто закрили. Увесь атракціон перетворився на привид, чого ніхто не міг передбачити, і сам став переслідувати інші атракціони. Сідаєш на американські гірки — і одночасно потрапляєш на «Равлика», несешся униз схилом ектоплазменною колією і відчуваєш, як дразливі пальці привидів заповзають тобі до рота, як тільки відкриєш його, щоб закричати.

Percy Bysshe Shelley

LOVE`S PHILOSOPHY

The fountains mingle with the river,
 And the rivers with the ocean;
 The winds of heaven mix forever
 With a sweet emotion;
 Nothing in the world is single;
 All things by a law divine
 In another's being mingle-
 Why not I with thine?

See, the mountains kiss high heaven,
 And the waves clasp one another;
 No sister flower could be forgiven
 If it disdained its brother;
 And the sunlight clasps the earth,
 And the moonbeams kiss the sea; -
 What are all these kissings worth,
 If thou kiss not me?

ФІЛОСОФІЯ ЛЮБОВІ

Фонтани з рікою, ріка з океаном
 Стають одним злиттям.
 Вітри в небесах єднаються разом
 З солодким почуттям.
 За задумом божим усе має пару –
 Істоти земні й неземні.
 Хтось у комусь розчиняється,
 Чому не я в тобі?

Поглянь, небозвід цілують гори,
 І хвилі обнялись,
 А квітці не пробачиться ніколи,
 Що брата та зневажила колись.
 І землю пестять сонця візерунки,
 І світло місяця обійми морю шле,
 Чого ж вартують всі оті цілунки,
 Якщо ти не цілуєш мене?

John Clare**THE THRUSH'S NEST**

Within a thick and spreading hawthorn bush
 That overhung a molehill large and round,
 I heard from morn to morn a merry thrush
 Sing hymns to sunrise, and I drank the sound

With joy; and often, an intruding guest,
 I watched her secret toil from day to day
 How true she warped the moss to form a nest,
 And modelled it within with wood and clay;

And by and by, like heath-bells gilt with dew,
 There lay her shining eggs, as bright as flowers,
 Ink-spotted over shells of greeny blue;
 And there I witnessed, in the sunny hours,

A brood of nature's minstrels chirp and fly,
 Glad as the sunshine and the laughing sky.

ГНІЗДО ДРОЗДА

Де глodu кущ густий розлого цвів,
 Де кротовиння збурило полянку,
 Там з ранку і до ранку чув я спів, –
 Веселий дрізд вітав прихід світанку.

Хмільний від співу там я споглядав
 Його щоденний труд тяжкий, невпинний, –
 Як вправно з моху він гніздо сплітав,
 Для міцності вкладав скіпки та глину.

Щільненько, мов на вересі роса,
 Ячка там лежали, наче зорі, –
 Зелено-голуба цяткована краса;
 І свідок я, що в сонячну ту пору

Співців природи діти піднялись
 Щасливі у небес веселу вись.

ПЕРЕКЛАДИ З БІЛОРУСЬКОЇ МОВИ

*Яковчук Валерій***Паўлюк Трус****ВЯЧЭРНІ САНЕТ**

Хвалюе ціха возера вятрынь.
 Пераліваюцца у хвалях берагі...
 І не шумяць так буйна сітнягі –
 Не раскалыша песня далячынь.

Вярба зялёная схілілася на плынь.
 А сцені ў цемені кудзеляцца на дне.
 Як месяц кволы ў хмарах патане
 І зацвіце ў зарніцах неба сінь.

Гаі над возерам купаюць чары-сны,
 Ў зацішку журацца рыбацкія чаўны,
 Кляновы вёслы дрэмлюць на вадзе.

Маўчыць сяло... А ў сэрцы звон... акорды...
 Мажорны тон зрываецца з грудзей
 І цень вякоў калыша буйна-горда.

ВЕЧІРНІЙ СОНЕТ

Все будить вітер озеро зі сну.
 Переливаются у хвилях береги...
 І не шумляць так буйно ситнягі –
 Не розколише пісня даліну.

Верба зелена хилить голову сумну.
 А тіні привидом клубочаться на дні.
 Як місяць зникне в хмарній глибині –
 Зоря розцвітить неба синизну.

Гаї над озером купають чари-сни,
 У затишку журяться прив'язані човни
 І весла з клена втоплені у сон.

Мовчить село... А в серці дзвін... акорди...
 Зривається з грудей мажорний тон
 І тінь віків колише буйно, гордо.

ПЕРЕКЛАДИ З БОЛГАРСЬКОЇ МОВИ

*Яковчук Валерій***Мара Белчева****СОНЕТ**

Душата ми отново посети
и в есента Великден ми донесе!
И світъл звън в тъмата се разнесе -
крило на херувим над мен лети.

И домът ми с дъхът си освети,
раздигнаха се тъмните завеси,
и мъртва в мене радостта възкресе;
във нея бяхме само аз и ти.

В една целувка се души ни сляха,
и пролет цъфна, птичките запяха -
събудиха градинските цветя.
И във мълчанието от бяла свила,
загърнала ме твоята закрила,
на тихото й аз крило летя.

СОНЕТ

Змогла до мене знов душа прийти, –
мені Великдень в осінь запросила!
І світлий дзвін в пітьмі луна носила,
мов херувим крилатий доброті.

І дім мій її подих освітив,
страшну завісу темноти розкрила,
в мені вже мертву радість оживила;
у ній були ми вдвох – лиш я і ти.

У поцілунок душі ми зливали,
весна цвіла, і нам пташки співали –
будили у садах чудесний цвіт.

Шовково-білим чарівним мовчанням
мене накрило всю твоє кохання,
і тихі крила підняли в політ.

ΠΕΡΕΚΛΑΔΙ 3 ΓΡΕЦЬΚΟΪ ΜΟΒΙ

*Гунало Христина***Ανδρέας Λασκαράτος**

Στο βιβλίο *Ιδού ο άνθρωπος* συνεξετάζονται 126 ανθρώπινοι τύποι-χαρακτήρες, τους οποίους δημιούργησε ο συγγραφέας, παρατηρώντας με σατιρική διάθεση τα ήθη και τις αντιλήψεις των συμπατριωτών του.

Ο ΚΑΛΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ο καλός μαθητής, και εννοώ επιμελής μαθητής, είναι εκείνος οπού σπουδάξει, όχι δια να ξέρει να πεί το μάθημα, αλλά δια να αποκτήσει μάθηση. Μαθηταί δε τοιούτοι δυστυχώς είναι λίγοι.

Ο καλός τούτος μαθητής, αντίθετον του κακού μαθητή, θεωρεί κάθε μάθημα ως μερίδα πνευματικής θροφής, την οποίαν προσπαθεί ν' αφομοιώσει με την ψυχή του. Δεν τονε δικάει ναν το μάθει· αλλ' αφού το μάθη, το εξετάζει σαν ανατόμος εις όλα του τα μέρη, ποριζόμενος από αυτό την όσο περισσότερη ωφέλειαν.

Οι εορτές δεν είναι δι' αυτόν αφορμές να διασκεδάξει· αλλά ευκαιρίες να καταγίνεται ελευθέρως και ανεμποδίστως εις τη σπουδή του. Μένει αμέτοχος εις τον συνεταιρισμόν της κλάσεως. Γυρεύει τη δουλειά του, δηλαδή τη σπουδή του· και αδιαφορεί εις τες εορτές, επειδή αυτός τες κάμνει σπουδάσιμες.

Ο τοιούτος επιμελής μαθητής είναι πάντα έτοιμος να δεχθεί εξέτασες. Και όμως εις τες γενικές εξέτασες του σχολαστικού χρόνου αφιερώνεται στη σπουδή, και σπουδάξει ακαταπαύστως διά να ταχτοποιήσει στο πνεύμα του τες γνώσεις οπού έλαβε μέσα στο χρόνο· να κάμει με αυτές, εις κάθε κλάδον μαθήσεως, ένα σύνολο ταχτοποιημένο· το οποίον θέλει είναι η ωφέλεια που του επρόκυψε από τους κόπους του της χρονιάς εκείνης, και μέρος της περαιτέρω του μορφώσεως, και της μελλούσης προκοπής του.

Ο μαθητής τούτος, όταν εις ανδρικήν ηλικίαν, θέλει έχει προκοπήν, ικανότητα, η μόρεσην· και θέλει είναι ποθητός και επιζήτητος εις όλα τα μέρη· ώστε και να μπορεί να ζει, αν του χρειαιεί, με την προκοπήν του. Επειδή, «όποιος ξέρει, μπορεί».

У книзі «Ось людина» розглянуто 126 типів характеру, які створив письменник, спостерігаючи у сатиричному світли звичаї та світогляд своїх співвітчизників.

ХОРОШИЙ УЧЕНЫ

Хороший, тобто старанний учень, це той, хто вчиться не для того, щоб знати, про що урок, а для того, щоб здобути знання. Таких учнів, на жаль, мало.

Хороший учень, на відміну від поганого, вважає кожне заняття частиною духовної поживи, яку намагається засвоїти своєю душею. Йому недостатньо просто зазубрити урок. Натомість після того як він його вивчить, то аналізує як анатом усі його частини, намагаючись вичавити максимально велику користь.

Свята для нього – не причина розважатися, а шанс вільно і безперешкодно зануритись у навчання. Він не бере участь у товариствах свого класу. Він зосереджений над своєю роботою, тобто навчанням. Він байдуже ставиться до свят, тому що перетворює їх на дні науки.

Такий старанний учень завжди готовий складати іспити. Однак у період екзаменів він віддається навчанню і вчиться безперервно, щоб організувати в душі знання, які здобув протягом року. Зробити з них одне організоване ціле у кожній галузі знань. Те, чого він прагне – це користь, яка виникла з його зусиль за останній рік, частина подальшої освіти і його майбутній прогрес.

Цей учень, у віці молодого чоловіка, бажає мати успішність, здібність або потенціал і потребує бути бажаним і популярним в усіх сферах, щоб могли жити, якщо це буде потрібно, власною успішністю. Оскільки: «хто знає, той може».

ПЕРЕКЛАДИ З ІСПАНСЬКОЇ МОВИ

*Яковчук Валерій***Alfonsina Storni****MIEDO**

Aquí, sobre tu pecho, tengo miedo de todo;
 estréchame en tus brazos como una golondrina
 y dime la palabra, la palabra divina
 que encuentre en mis oídos dulcísimo acomodo.

Háblame de amor, arrúllame, dame el mejor apodo,
 besa mis pobres manos, acaricia la fina
 mata de mis cabellos, y olvidaré, mezquina,
 que soy, ¡oh cielo eterno!, sólo un poco de lodo.

¡Es tan mala la vida! ¡Andan sueltas las fieras...!
 Oh, no he tenido nunca las bellas primaveras
 que tienen las mujeres cuando todo lo ignoran.

En tus brazos, amado, quiero soñar en ellos,
 mientras tus manos blancas suavizan mis cabellos,
 mientras mis labios besan, mientras mis ojos lloran.

СТРАХ

Хоч я на твоїх грудях, та маю страх великий, –
 візьми мене у руки, як ластівку тремтливу,
 і слово дай чудесне, і слово дай важливе,
 що матиме притулок в ушах моїх навіки.

Розкажуй про кохання, дай імена без ліку,
 цілуй долоні бідні, волосся гладь грайливо,
 щоб я від тої ласки забула, нещаслива,
 що є, о вічне небо, всього лиш твань безлика!

Життя таке жорстоке! Кругом блукають звірі!..
 Не мала я ніколи весну прекрасну, щиру,
 що кожна жінка має, коли страждань не бачить.

В твоїх обіймах, любий, зникають горе й муки,
 коли моє волосся голублять білі руки,
 коли вуста цілують, а очі тихо плачуть.

ПЕРЕКЛАДИ З ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

*Яковчук Валерій***Francesco Petrarca****CANZONIERE: 6**

Sí traviato è 'l folle mi' desio
 a seguitar costei che 'n fuga è volta,
 et de' lacci d'Amor leggiera et sciolta
 vola dinanzi al lento correr mio,

che quanto richiamando piú l'envio
 per la segura strada, men m'ascolta:
 né mi vale spronarlo, o dargli volta,
 ch'Amor per sua natura il fa restio.

Et poi che 'l fren per forza a sé raccoglie,
 i' mi rimango in signoria di lui,
 che mal mio grado a morte mi trasporta:

sol per venir al lauro onde si coglie
 acerbo frutto, che le piaghe altrui
 gustando afflige piú che non conforta.

ЛІРИКА: 6

Мене з путі звела жага незмірна
 до тої, що для втечі має крила,
 що рве міцні любові пута сміло,
 й летить, коли іду я кроком смирним.

Чим більш її я кликав словом вірним
 на тиху путь, тим менше чуть хотіла,
 без упряжі мене тримала вміло,
 сама ж завжди любові непокірна.

Жага зуміла силу й міць забрати,
 і я цілком віддався на її волю,
 я з нею до погибелі крокую –

веде мене до лавра плід зірвати
 незрілий, що прибавить серцю болю
 скоріш, ніж серця рани залікує.

현진건

고향

대구에서 서울로 올라오는 차중에서 생긴 일이다. 나는 나와 마주앉은 그를 매우 흥미 있게 바라보고 또 바라보았다. 두루마기 격으로 기모노를 둘렀고, 그 안에서 옥양목저고리가 내어보이며 아랫도리엔 중국식 바지를 입었다. 그것은 그네들이 흔히 입는 유지 모양으로 번질번질한 암갈색 피륙으로 지은 것이었다. 그리고 발은 감발을 하였는데 짚신을 신었고, 고부가리로 깎은 머리엔 모자도 쓰지 않았다. 우연히 이따금 기묘한 모임을 꾸미는 것이다. 우리가 자리를 잡은 차간에는 공교롭게 세 나라 사람이 다 모였으니, 내 옆에는 중국 사람이 기대었다. 그의 옆에는 일본 사람이 앉아 있었다. 그는 동양 삼국 옷을 한 몸에 감은 보람이 있어 일본 말도 곧잘 철철대이거니와 중국 말에도 그리 서툴지 않은 모양이었다.

«도쿄마데 오이데 데스까? (어디까지 가십니까?)»

하고 첫마디를 걸더니만 도쿄가 어떠니 오사카가 어떠니 조선 사람은 고추를 끄떡이 많이 먹는다는 등 일본 음식은 너무 싱거워서 처음에는 속이 뉘엇거린다는 등, 황설수설 지껄이다가 일본 사람이 엄지와 검지 손가락으로 짧게 끊은 꽃꽂한 윗수염을 비비면서 마지못해 까딱까딱하는 고개와 함께,

«소데스까 (그렇습니까?)»

란 한마디로 코대답은 할 따름이요 잘 받아 주지 않음에 그는 또 중국인을 붙들고서 실랑이를 하였다.

«니상 나얼취?»

«니썩섬마?»

하고 덤벼 보았으나 중국인 또한 그 기름 낀 푸우한 얼굴에 수수께끼 같은 웃음을 떨 뿐이요 별로 대꾸를 하지 않았건만, 그래도 무어라고 연해 웅얼거리면서 나를 보고 웃어 보였다.

그것은 마치 짐승을 놀리는 요술장이가 구경꾼을 바라볼 때처럼 훌륭한 제 재주를 갈채해 달라는 웃음이었다. 나는 찔찔하게 그의 시선을 피해 버렸다. 그 주적대는 꼴이 어쩍지 않고 밋살스러웠다. 그는 잠깐 입을 닫치고 무료한 듯이 머리를 더덕더덕 긁기도 하며 손톱을 이로 물어뜯기도 하고, 멀거니 창밖을 내다보기도 하다가 암만해도 주절대지 않고는 못 참겠던지 문득 나에게로 향하며,

«어디꺼정 가는기오?»

라고 경상도 사투리로 말을 붙인다.

«서울까지 가오.»

«그런가요? 참 반갑구마. 나도 서울꺼정 가는데. 그러면 우리 동행이 되겠구마.»

나는 이 지나치게 반가와하는 말씨에 대하여 무어라고 대답할 말도 없고, 또 굳이 대답하기도 싫기에 덤덤히 입을 닫쳐 버렸다.

«서울에 오래 살았는가요?»

그는 또 물었다.

«육칠 년이나 됩니다.»

조금 성가시다 싶었으되 대꾸 않을 수도 없었다.

«에이구, 오래 살았구마. 나는 처음 길인데 우리 같은 막벌이꾼이 차를 내려서 어디로 찾아가야 되겠는가요? 일본으로 말하면 «기진야도» 같은 것이 있는가요?»

하고 그는 답답한 제 신세를 생각했던지 찡그려 보였다. 그때 나는 그의 얼굴이 웃기보다 찡그리기에 가장 적당한 얼굴임을 발견하였다. 군데군데 짙어진 경성 드뭇한 눈썹이 울울이 일어서며, 아래로 축 처지는 서슬에 양미간에는 여러 가닥 주름이 잡히고, 광대뼈 위로 뺨살이 실룩실룩 보이자 두 볼은 쪽 빨아든다. 입은 소태나 먹은 것처럼 왼편으로 뺨뚫어지게 찢어 올라가고 조이던 눈엔 눈물이 권 듯, 삼십 세밖에 안 되어 보이는 그 얼굴이 십년 가량은 늙어진 듯하였다. 나는 그 신산스러운 표정에 얼마쯤 감동이 되어서 그에게 대한 반감이 풀려지는 듯하였다.

«글쎄요, 아마 노동 숙박소란 것이 있지요.»

노동 숙박소에 대해서 미주알고주알 묻고 나서,

«시방 가면 무슨 일자리를 구하겠는가요?»

라고 그는 매달리는 듯이 또 채쳤다.

«글쎄요, 무슨 일자리를 구할 수 있을는지요.»

나는 내 대답이 너무 냉랭하고 불친절한 것이 죄송스러웠다. 그러나 일자리에 대하여 아무 지식이 없는 나로서는 이외에 더 좋은 대답을 해 줄 수가 없었던 것이다. 그 대신 나는 은근하게 물었다.

«어디서 오시는 길입니까?»

«흞, 고향에서 오누마.»

하고 그는 휘 한숨을 쉬었다. 그러자, 그의 신세타령의 실마리는 풀려 나왔다. 그의 고향은 대구에서 멀지 않은 K군 H란 외딴 동리였다. 한 백 호 남짓한 그곳 주민은 전부가 역둔토를 파먹고 살았는데, 역둔토로 말하면 사삿집 땅을 부치는 것보다 떨어지는 것이 후하였다. 그러므로 넉넉지는 못할망정 평화로운 농촌으로 남부럽지 않게 지낼 수 있었다. 그러나 세상이 뒤바뀌자 그 땅은 전부가 동양척식회사의 소유에 들어가고 말았다. 직접으로 회사에 소작료를 바치거나 되었으면 그래도 나으련만, 소위 중간 소작인이란 것이 생겨나서 저는 손에 훗한 번 만져 보지도 않고 동척엔 소작인 노릇을 하며, 실작인에게는 지주 행세를 하게 되었다. 동척에 소작료를 물고 나서 또 중간 소작료인에게 굶히고 보니 실

작인의 손에는 소출의 삼 할도 떨어지지 않았다. 그후로 '죽겠다', '못 살겠다' 하는 소리는 중이 염불하듯 그들의 입길에서 오르내리게 되었다. 남부여대하고 타처로 유리하는 사람만 늘고 동리는 점점 쇠진해 갔다.

지금으로부터 구 년 전, 그가 열일곱 살 되던 해 봄에 (그의 나이는 실상 스물여섯이었다. 가난과 고생이 얼마나 사람을 늙히는가) 그의 집안은 살기 좋다는 바람에 서간도로 이사를 갔다. 쫓겨 가는 운명이거든 어디를 간들 신신하라. 그곳의 비옥한 전야도 그들을 위하여 열려질리 없었다.

조금 좋은 땅은 먼저 간 이가 모조리 차지하였고 황무지는 비록 많다 하나 그곳 당도하던 날부터 아침거리 저녁거리 걱정이라, 무슨 행세로 적어도 일 년이란 장구한 세월을 먹고 입어 가며 거친 땅을 풀 수가 있으랴. 남의 밑천을 얻어서 농사를 짓고 보니 가을이 되어 얻는 것은 빈주먹뿐이었다. 이태 동안을 사는 것이 아니라 억지로 버티어 갈 제, 그의 아버지는 우연히 병을 얻어 타국의 외로운 혼이 되고 말았다. 열아홉 살밖에 안된 그가 홀어머니를 모시고 악으로 악으로 모진 목숨을 이어 가는 중, 사 년이 못 되어 영양 부족한 몸이 심한 노동에 지친 탓으로 그의 어머니 또한 죽고 말았다.

«모친꺼정 돌아갔구마.»

«돌아가실 때 흰죽 한 모금도 못 자셨구마»

하고 이야기하던 이는 문득 말을 뚝 끊는다. 그의 눈이 번들번들함은 눈물이 쏟아졌음이라. 나는 무엇이라고 위로할 말을 몰랐다. 한동안 머뭇머뭇이 있다가 나는 차를 탈 때에 친구들이 사 준 정종 병마개를 빼었다. 찻잔에 부어서 그도 마시고 나도 마셨다. 악착한 운명이 던져 준 깊은 슬픔을 술로 녹이려는 듯이 연거푸 다섯 잔을 마신 그는 다시 말을 계속하였다.

그 후 그는 부모 잃은 땅에 오래 머물기 싫었다. 신의주로 안동현으로 품을 팔다가 일본으로 또 별이를 찾아가게 되었다.

규슈 탄광에 있어도 보고, 오사카 철공장에도 몸을 담아 보았다. 별이는 조금 나왔으나 외롭고 젊은 몸은 자연히 방탕해졌다. 돈을 모으려야 모을 수 없고 이따금 울화만 치받치기 때문에 한곳에 주점을 하고 있을 수 없었다. 화도 나고 고국 산천이 그리기도 하여서 훌쩍 뛰어나왔다가 오래간만에 고향을 둘러보고 별이를 구할 겸 서울로 올라가는 길이라 한다.

«고향에 가시니 반가와하는 사람이 있습니까?»

나는 탄식하였다.

«반가와하는 사람이 다 뭐시오. 고향이 통 없어졌더마.»

«그렇겠지요, 구 년 동안이면 썩 변했겠지요.»

«변하고 뭐고 간에 아무것도 없더마. 집도 없고 사람도 없고 개 한 마리도 얼씬을 앓더마.»

«그러면 아주 폐농이 되었던 말씀이오?»

«흥, 그렇구마. 무너지다 만 담만 즐비하게 남았더마. 우리 살던 집도 터야 안 남았는기요. 암만 찾아도 못 찾겠더마. 사람 살던 동리가 그렇게 된 것을 혹 구경했는기요?»

하고 그의 짜는 듯한 목은 높아졌다.

«씩어 넘어진 서까래, 뚝뚝 구르는 주추는! 꼭 무덤을 파서 해골을 헐어 젓혀 놓은 것 같더마. 세상에 이런 일도 있는기요? 백여 호 살던 동리가 십 년이 못 되어 통 없어지는 수도 있는기요, 후!»

하고 그는 한숨을 쉬며 그때의 광경을 눈앞에 그리는 듯이 멀거니 먼 산을 보다가 내가 따라 준 술을 꿀꺽 들이켜고,

«참! 가슴이 터지더마, 가슴이 터져.»

하자마자 굵직한 눈물 두어 방울이 뚝뚝 떨어진다. 나는 그 눈물 가운데 음산하고 비참한 조선의 얼굴을 뚝뚝히 본 듯싶었다.

이윽고 나는 이런 말을 물었다.

«그래, 이번 길에 고향 사람은 하나도 못 만났습니까?»

«하나 만났구마. 단지 하나.»

«친척 되시는 분이던가요?»

«아니구마. 한 이웃에 살던 사람이구마.»

하고 그의 얼굴은 더욱 침울했다.

«여간 반갑지 않으셨겠지요.»

«반갑다마다. 죽은 사람을 만난 것 같더마. 더구나 그 사람은 나와 까닭도 좀 있던 사람인데....»

«까닭이라니?»

«나와 혼인 말이 있던 여자구마.»

«하아!»

나는 놀란 듯이 벌린 입이 닫혀지지 않았다.

«그 신세도 내 신세만이나 하구마.»

하고 그는 또 이야기를 계속하였다.

그 여자는 자기보다 나이 두 살 위였는데 한 이웃에 사는 탓으로 같이 놀기도 하고 싸우기도 하며 자라났다. 그가 열네 살 적부터 그들 부모들 사이에 혼인 말이 있었고 그도 어린 마음에 매우 탐탁하게 생각하였었다. 그런데 그 처녀가 열일곱 살 된 겨울에 별안간 간 곳을 모르게 되었다. 알고 보니 그 아버지 되는 자가 이십 원을 받고 대구 유곽에 팔아먹은 것이었다. 그 소문이 퍼지자 그 처녀 가족은 그 동리에서 못 살고 멀리 이사를 갔는데, 그 후로는 물론 피차에 한번 만나 보지도 못하였다. 이번이야 빈터만 남은 고향을 구경하고 돌아오는 길에 읍내에서 그 아내 될 뻔한 댁과 마주치게 되었다. 처녀는 어떤 일본 사람 집에서 아이를 보고 있었다. 궤녀는 이십 원 몸값을 십 년을 두고 갚았건만 그래도 주인에게 빚이 육십 원이나 남았었는데 몸에 몹쓸 병이 들어 나이 늙어져서 산송장이 되니까 주인 되는 자가 특별히 빚을 탕감해 주고 작년 가을에야 놓아

준 것이었다. 쫓겨도 자기와 같이 십 년 동안이나 그리던 고향에 찾아오니까 거기에는 집도 없고 부모도 없고 쓸쓸한 돌무더기만 눈물을 자아낼 뿐이었다. 하루 해를 울어 보내고 읍내로 들어와서 돌아다니다가, 십 년 동안에 한 마디 두 마디 배워 두었던 일본말 덕택으로 그 일본 집에 있게 되었던 것이었다.

«암만 사람이 변하기로 어째 그렇게도 변하는지요? 그 술 많던 머리가 홀렁 다 벗어졌더마. 눈은 폭 들어가고 그 이들이들하던 얼굴빛도 마치 유산을 끼얹은 듯하더마.»

«서로 붙잡고 많이 우셨겠지요.»

«눈물도 안 나오더마. 일본 우동집에 들어가서 둘이서 정종만 열 병 따라 뉘고 헤어졌구마.»

하고 가슴을 찌는 듯한 괴로운 한숨을 쉬더니만 그는 지난 슬픔을 새록새록이 자아내어 마음을 새기기에 지쳤음이다.

«이야기를 다하면 무얼 하는지요.»

하고 쓸쓸하게 입을 다문다. 나 또한 너무도 참혹한 사람살이를 듣기에 쓴물이 났다.

«자, 우리 술이나 마저 먹읍시다.»

하고 우리는 주거니 받거니 한 되 병을 다 말리고 말았다. 그는 취흥에 겨워서 우리가 어릴 때 멋모르고 부르던 노래를 읊조렸다.

벗섬이나 나는 전토는
 신작로가 되고요 —
 말마디나 하는 친구는
 감옥소로 가고요 —
 담뱃대나 떠는 노인은
 공동묘지 가고요 —
 인물이나 좋은 계집은
 유곽으로 가고요 —

Хьон Джін Гон

БАТЬКІВЩИНА

Це трапилось в дорозі з Тегу до Сеула, коли я їхав у потязі. Я не міг відвести зацікавлених очей від чоловіка, що сидів навпроти мене. Він був одягнений в кімоно, загорнуте навколо нього, наче, турумагі³, з-під якого виднівся ситцевий чоґорі⁴, а знизу – китайські штани. Це

³ Елемент корейського національного костюму, який використовувався як верхній одяг.

⁴ Верхня частина національного корейського костюму – блузка, безрукавка чи жакет.

були такі штани, які зазвичай носили китайці, зроблені з темно-коричневої гладкої та блискучої тканини, і виглядали, ніби папір в олії. На його ногах були обмотки замість шкарпеток, на які він взув чіпсін⁵, а волосся його було підрізане дуже коротко, ще він не мав головного убору. Це такий вид наряду, який можна побачити час від часу. Так трапилось, що у вагоні, де ми зайняли місце, доля звела людей трьох різних національностей; поруч зі мною зайняв місце китаєць. Поблизу нього сидів японець, який не тільки був одягнений в одяг трьох країн, а ще й блискуче володів японською і непогано розмовляв китайською.

«Токомаде оіде деска? (Куди прямуєш?)» – поцікавився він. І потім продовжив розповідати як там Токіо, що там в Осаці і як люди в Чосон⁶ їли незбагненну кількість червоного перцю, а їжа в Японії прісна на стільки, що в перший раз його майже знудило, – тараторив він все підряд, у той час як японець великим та вказівним пальцем скручував коротко підстрижені вуса та неохоче кивнув головою та одним лиш словом відповів:

«Содеска? (Невже?)», і, щоб не потурати чоловікові, обернувся до китайця та заговорив до нього:

«Нісаннаольчві? (Куди їдеш?)»,

«Ні шінсомма? (Як тебе звуть?)», чим намагався залучити другого до розмови, але китаєць лише показав посмішку на його блискучому та невиразному обличчі. І майже ніяк не відреагувавши, бормочачи щось невиразно, він посміхнувся і до мене.

Це була та посмішка, коли фокусник, ніби розважаючи тваринок, демонструє свій виступ та чекає на овації. Я недружелюбно проігнорував його погляд. Мені це видовище здалося зухвалим та огидним. На деякий час він замовк і, ніби йому набридло, почухав голову, погриз ніготь на руці, потім відсутнім поглядом подивився у вікно. Не в змозі більше мовчати, він обернувся до мене і спитав на кьонсанському діалекті:

«Куди прямуєш?»

Я відповів: «До Сеулу».

«От як. Приємно познайомитись. Я також прямую до Сеулу. То ж тепер ми попутники.»

Я і гадки не мав як відповісти на його веселий тон, тому замість неприємної відповіді я просто промовчав.

⁵ Корейські традиційні солом'яні сандалі.

⁶ Назва корейської держави з 1392 по 1910 роки на території Корейського півострова.

«Як довго Ви живете в Сеулі?» – запитав він.

«Вже десь шість чи сім років.»

Це здалося мені трохи нав'язливим, але я не зміг заперечити.

«Боже, як довго прожили там. А я от вперше побуваю в Сеулі, куди ще їхати такому поденнику⁷, як я? Чи є у вас таке, що японською називається «кіджін ядо (нічліжка)»?», – сказав він й одразу насупився, ніби згадав про свої несамовиті обов'язки. Тоді я помітив, що його обличчю більше пасує похмурий вираз, а не посмішка. Його частково видрані неоднорідні брови стирчали вгору, нижче на перенісці, біля кінців брів, зібралося багато зморшок, а над скулами тремтіли м'язи, і виднілися запалі щоки. Губи були викривлені та витягнуті в ліву сторону, ніби він розжовував гірку рослину, а його очі були начебто наповнені сльозами. Йому було не більше тридцяти, але його похмуре обличчя робило його старшим років на десять. Я був зворушений доказом його страждань на обличчі, а тому моя ворожість до нього зменшилась.

«Я не в курсі, але повинні бути якісь місця для проживання робітників?» – він уточнив вже востаннє, а потім ще швиденько запитав, ніби хапаючись за соломинку: «І яку ми зараз взагалі можемо знайти роботу?»

«І сам не знаю, яку.»

Я відчув, що моя відповідь була занадто холодною та непривітною. Але я дійсно нічого не знав про доступні місця роботи і тому не міг відповісти нічого, кращого за це. Натомість я м'яко запитав його:

«Звідки Ви?»

«Хм. Зі своєї батьківщини, авжеж», – відповів він на одному подиху. І закрутилося колесо розповіді. Його батьківщина знаходилася неподалік від Тегу, це було село Н на відшибі у повіті К. Селяни, всього родин 100, обробляли земельні ділянки, що знаходилися при поштової станції; у такий спосіб вони заробляли більше, ніж якби вони обробляли б власні землі. То ж, поки вони жили в злиднях, могли вільно та мирно співіснувати як сільська громада. Але життя мінливе і та земля була передана у володіння

⁷ Поденники в Кореї на поч. 20 ст. – чорнороби для громадських робіт, які наймалися на один день. На кінець 19 – початок 20 століття припадає період колонізації Кореї Японською імперією, тому життя корейців на пряму залежало від влади Японії.

Східної Будівельної Компанії⁸. Було б не так погано, якби вони платили б тільки ренту компанії, але ще з'явилася така система управління, як скіпщина⁹. Ці менеджери, які ніколи раніше і землі не торкались, займалися паперовими справами в СБК, але виступали поміщиками для тих, хто виконував справжню роботу. Селянам, змушеним сплачувати ренту компанії та віддавати свій врожай, на руки не діставалось і 3% власного врожаю. Відтоді з їхніх вуст, ніби сутри буддистського монаха, лунали такі фрази, як: «Так і помру», «Я більше так не можу». З'являлися люди, які тікали на чужину, обирали життя бродяг, а село тим часом потрохи занепадало.

Дев'ять років потому, коли цьому ще юнакові виповнилося сімнадцять років (зараз йому лише двадцять п'ять; на скільки ж старять людину горе та страждання), його родина почула, що в західному Кандо (Маньчжурія) краще жити, і переїхала туди. Авжеж, та хіба після від'їзду з батьківщини у пошуках долі, десь ще на світі може житись краще? Окрім того, у них і шансів то не було знайти родючі землі для обробки. Землі, які хоча б частково могли оброблятися, вже були зайняті, і всі вони здебільше були безплідними. З того дня, як приїхали, вони боролися за шматок хліба зранку до ночі, але в них не було можливості нагодувати чи одягти себе, а також за рік, що здавався вічністю, зорати вихолощену землю. Вони позичали стартові копійки в інших, та пробували себе у землеробстві, але приходила осінь, яка нічого їм не залишала. За два роки вони вже не жили, а намагались існувати. Згодом його батько захворів і він залишився самотнім на чужині. Ледь хлопцеві виповнилося дев'ятнадцять, йому довелося доглядати за матір'ю-вдовою, набиратися сили для забезпечення їхнього злиденного життя, але не пройшло і чотирьох років, як померла мати, через недоїдання та важку працю.

«І тоді я втратив свою матір, яка за все своє життя не скуштувала і ложки рисової каші», – сказав він і різко зупинився. Блиск в його очах пророчив сльози. Я і гадки не мав що сказати аби втішити його. Я зам'явся та вирішив відкоркувати пляшку рисового вина, яке мені подарували друзі перед моїм від'їздом. Я розлив трохи у дві чашки, і кожен з нас відпив. Він випив три чашки поспіль, ніби алкоголь міг

⁸ Надалі – СБК; створене Японською імперією в 1908 році, національне підприємство, побудоване як колоніальна політика експлуатації до Корейської імперії та інших країн Східної Азії.

⁹ Вид оренди землі, яку оплачують не грошми, а частиною продукту.

розтопити той смуток, що випав на його долю, а потім продовжив свою розповідь.

Після того, що трапилось, він більше не хотів залишатись у місці, де жили його батьки. Він подорожував через Сунджу на північ, аж до східного міста Андон, шукаючи будь-якої роботи для чорнороба, після чого відправився в Японію.

Він працював на вугільних шахтах на острові Кюсю та на чавуноливарному заводі в Осаці. Плата була трохи більшою, ніж в Кореї, але будучи молодим та самотнім, він віддався пияцтву. Здавалось, що він ніколи не зміг би відкласти хоч які-небудь гроші, і його придушена злість та смуток час від часу давали знати про себе, що робило неможливим залишитися йому на одному місці. Палко жадаючи побачити гори та струмки батьківщини, за декілька років до поїздки до Сеулу в пошуках роботи, він повернувся в Чосон та відвідав свій рідний край.

«Чи залишились у Вас якісь знайомі на батьківщині?» – запитав я, тяжко зітхнувши.

«Які знайомі? Все що там залишилось – це руїни.»

«Зрозуміло. Все так змінилось за дев'ять років.»

«Воно не просто змінилось. Там більше ніхто не жив. Не було ні будинків, ні людей, навіть бродячого собаки.»

«Ти хочеш сказати, що це – місто-привид?»

«Можна і так назвати. Все, що залишилось – лише декілька зруйнованих стін. Я навіть не знайшов фундаменту нашого будинку. Я так розумію, що ти ніколи не бачив покинутого села?» – голос його ніби зламався та став вищим.

«Всі крокви згнили та попадали, а каміння фундаменту лежало довкола. Це виглядало так, ніби кістки були розкидані навколо викопаної могили. Як могло трапитися щось таке? Село з понад сотні родин просто зникло менше ніж за десять років!» – він тяжко зітхнув та почав дивитися на далекі гори, потрохи замовкаючи. Потім він допив ще одну чашку вина, яку я йому налив.

«Ох, це розбило мені серце, це просто крає моє серце», – сказав він і дві сльозинки скотилися по його щоці. Я відчував себе так, ніби дивився у злиденне сумне обличчя Чосону у проміжок тих двох років.

Через хвилину я запитав його:

«То ж ти більше ніколи не бачив знайомого обличчя?»

«Я бачив одну людину, лише одну.»

«Когось з родини?»

«Ні, сусідку», – відповів він, і його обличчя стало ще сумнішим.

«Мабуть, ви були дуже раді бачити один одного.»

«Авжеж. Це було, ніби побачити привида. Не зважаючи на наше минуле.»

«Ваше минуле?»

«Я був з нею заручений.»

«Ого!»

Я був на стільки вражений цим, що не зміг закрити рота.

«Її життя склалося не краще мого», – сказав він та розповів мені її історію.

Вона була на два роки старша за нього, але через те, що вони були сусідами, вони вирости разом, гралися та борюкались. Коли йому виповнилося чотирнадцять, його батьки почали планувати їхнє одруження, що зробило його молоде серце щасливим. Але взимку, на її сімнадцятиріччя, вона безслідно зникла. Згодом з'ясувалось, що, так званий татко продав її в бордель в Тегу за двадцять вон¹⁰. Тількино ця новина розповсюдилась, родина дівчинки була виселена з села та змушена поїхати подалі; він не бачив її з того часу. Це трапилось після його повернення, коли прямуючи через містечко, після відвідання рідного села, він наскочив на жінку, яка майже стала його дружиною. Вона працювала нянькою в японській родині. Двадцять років працювала, щоб відпрацювати ті двадцять вон за її тіло, навіть досі була винна ще шістдесят вон. Стара та кволла від якоїсь заразної хвороби, вона виглядала, наче живий мертвець, і тому її власник списав всі залишки боргів та звільнив її минулої зими. Так само як і мій попутник, спершу вона направила до свого села, яке полишила понад десять років тому, і побачила, що більше нема ні її будинку, ні її батьків, а лишилась тільки грудка каміння, яка викликала струмок сліз на її обличчі. Після дня плачу та журби, вона повернулась у містечко, у якому блукала, аж поки, завдяки декільком словам, які вивчила за останні десять років, не знайшла роботи в японській родині.

«Я знаю, кажуть, що люди змінюються, але як можна змінитися настільки? Її колись густе волосся стало тонким та випадало. Її очі запали, і навіть її шкіра, яка колись була такою гладкою та м'якою, виглядала, ніби обвуглена кислотою».

«Ви, мабуть, обійнялись і розплакались?»

«І сльози не вронили. Ми пішли до кафе рамьону¹¹ та випили, а потім пішли кожен своєю дорогою.» Він болісно зітхнув, ніби хтось

¹⁰ Корейська вона— грошова одиниця Кореї у 1902–1910 роках.

¹¹ Страва японської кухні з пшеничною локшиною, популярна в Кореї та Японії.

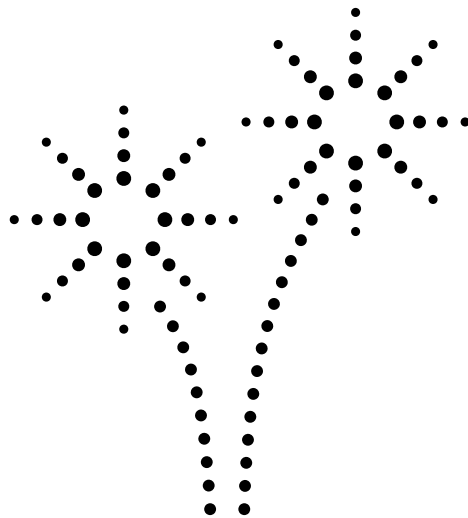
сильно стиснув його серце, і виглядав виснаженим через стару журбу, яка знов з'явилася в думках.

«Чи є сенс взагалі говорити про це?» – вимовив він сумно та зупинився. Мені було болісно чути про таку жорстоку людську долю.

Я сказав: «Давай вже спустошимо цю пляшку».

Ми розлили по чашках все, що залишалось у пляшці. Хмільний від вина, він промовив рядки з пісні, яку співав ще дитиною, ще до того, як почав усвідомлювати її сенс:

*Це вже шосе, а не поля,
що годували мене рисом,
Мій друг, що говорив багато,
сидить у тюрмі,
І той дідусь, з тремтячою люлькою,
лежить на кладовищі,
А дівчина чудова
давно працює у борделі.*

Поетеса Кім Мінджон народилася в 1976 р. в Інчхоні. Закінчила університет Джунган за фахом «літературна творчість». Заявила про себе в літературних колах, здобувши премію «Мун'є Джунган» в 1999 р. Лауреат декількох престижних премій, автор багатьох збірок поезії. У своїй творчості відверто розповідає про те, як вона відчуває світ, торкаючись тем, на які інші митці пишуть неохоче.

김민정

그녀가 처음, 느끼기 시작했다

천안역이었다
연착된 막차를 홀로 기다리고 있을 때였다

어디선가 툭툭 이 죽이는 소리가 들렸다
플랫폼 위에서 한 노숙자가 발톱을 짚고 있었다

해진 군용 점퍼 그 아래로는 팬티 바람이었다
가랑이 새로 굽슬 빠져나온 털이 더럽게도 까맣다
아가씨, 나 삼백원만 너무 추워서 그래
육백 원짜리 네스카페를 뽑아 그 앞에 놓았다
이거 말고 자판기 커피말이야 거 달달한 거
삼백원짜리 밀크커피를 뽑아 그 앞에 놓았다
서울행 열차가 10분 더 연착될 예정이라는 문구가
전광판 속에서 빠르게 흘러갔다 천안두리인력파출소
안내시스템 여성부 대표전화 041-566-1989
순간 다급하게 펜을 찾는 손이 있어

코트 주머니를 뒤적거리는데

게서 따뜻한 커피 캔이 만져졌다
기다리지 않아도 봄이 온다던 그 시였던가
여성부를 이성부로 읽던 밤이었다

Кім Мінджон

ВОНА ВПЕРШЕ... ПОЧАЛА ВІДЧУВАТИ

Якось на станції Чхонан

Вона чекала на самоті на останню електричку, що запізнювалася.

«Клац-клац» долинуло звідкись, неначе хтось чавив вошей.

На платформі якийсь безхатченко обрізав нігті на ногах.

На ньому з одягу лише потертий бушлат і труси.

Волосся, що стирчало крізь діру між ногами, було чорним від бруду.

- Дівчино, мені б оце лише триста вон, надто холодно ж бо.

Купую в автоматі «Нескафе» за шістсот і ставлю перед ним.

- Та не такої, а тієї солодкої кави у стаканчику.

Купую в автоматі каву з молоком за триста вон і ставлю перед ним.

Повідомлення «Електричка до Сеула запізнюється ще на 10 хвилин»

Швидко промайнуло на табло. «Центр зайнятості міста

Чхонан «Дурі» (чи то, може, був поліцейський відділок?),

041-566-1989 телефон чергового довідкової при Міністерстві у
справах жінок».

Тієї ж миті похапцем заходилася шукати ручку,

Намагаючись намацати її в кишенях пальта.

Аж раптом пальці торкнулися теплої баночки «Нескафе».

Як там в тому вірші Лі Сонбу, «весна приходить неочікувано», чи як?

Тієї ночі поплутала, мабуть, поезію з міністерством.

*Гуцуляк Ярослав***Wolfgang Borchert****DIE KIRSCHEN**

Nebenan klirrte ein Glas. Jetzt isst er die Kirschen auf, die für mich sind dachte er. Dabei habe ich das Fieber. Sie hat die Kirschen extra vors Fenster gestellt, damit sie ganz kalt sind. Jetzt hat er das Glas hingeschmissen. Und ich hab das Fieber. Der Kranke stand auf. Er schob sich die Wand entlang. Dann sah er durch die Tür, dass sein Vater auf der Erde saß. Er hatte die ganze Hand voll Kirschsafft. Alles voll Kirschen, dachte der Kranke, alles voll. Kirschen. Dabei sollte ich sie essen. Ich hab doch das Fieber. Er hat die ganze. Hand voll Kirschsafft. Die waren sicher schön kalt. Sie hat sie doch extra vors Fenster gestellt Für das Fieber. Und er isst mir die ganzen Kirschen auf. Jetzt sitzt er auf der Erde und hat die ganze Hand davon voll. Und ich hab das Fieber. Und er hat den kalten Kirschsafft auf der Hand. Den schönen kalten Kirschsafft. Er war bestimmt ganz kalt. Er stand doch extra vorm Fenster. Für das Fieber. Er hielt sich am Türdrücker. Als der quietschte, sah der Vater auf. Junge, du musst doch zu Bett. Mit dem Fieber, Junge. Du musst sofort zu Bett. Alles voll Kirschen, flüsterte der Kranke. Er sah auf die Hand. Alles voll Kirschen. Du musst sofort zu Bett, Junge. Der Vater versuchte aufzustehen und verzog das Gesicht. Es tropfte von seiner Hand. Alles Kirschen, flüsterte der Kranke. Alles meine Kirschen. Waren sie kalt? fragte er laut. Ja? Sie waren doch sicher schön kalt, wie? Sie hat sie doch extra vors Fenster gestellt, damit sie ganz kalt sind. Damit sie ganz kalt sind. Der Vater sah ihn hilflos von unten an. Er lächelte etwas. Ich komme nicht wieder hoch, lächelte er und verzog das Gesicht. Das ist doch zu dumm, ich komme buchstäblich nicht wieder hoch. Der Kranke hielt sich an der Tür. Die bewegte sich leise hin und her von seinem Schwanken. Waren sie schön kalt? flüsterte er, ja? Ich bin nämlich hingefallen, sagte der Vater. Aber es ist wohl nur der Schreck. Ich bin ganz lahm, lächelte er. Das kommt von dem Schreck. Es geht gleich wieder. Dann bring ich dich zu Bett. Du musst ganz schnell zu Bett. Der Kranke sah auf die Hand. Ach, das ist nicht so schlimm. Das ist nur ein kleiner Schnitt. Das hört gleich auf. Das kommt von der Tasse, winkte der Vater ab. Er sah hoch und verzog das Gesicht. Hoffentlich schimpft sie nicht. Sie mochte gerade diese Tasse so gern. Jetzt hab ich sie kaputt gemacht. Ausgerechnet diese Tasse, die sie so

gern mochte. Ich wollte sie ausspülen, da bin ich ausgerutscht. Ich wollte sie nur ein bisschen kalt ausspülen und deine Kirschen da hinein tun. Aus dem Glas trinkt es sich so schlecht im Bett. Das weiß ich noch. Daraus trinkt es sich ganz schlecht im Bett. Der Kranke sah auf die Hand. Die Kirschen, flüsterte er, meine Kirschen? Der Vater versuchte noch einmal, hochzukommen. Die bring ich dir gleich, sagte er. Gleich, Junge. Geh schnell zu Bett mit deinem Fieber. Ich bring sie dir gleich. Sie stehen noch vorm Fenster, damit sie schön kalt sind. Ich bring sie dir sofort. Der Kranke schob sich an der Wand zurück zu seinem Bett. Als der Vater mit den Kirschen kam, hatte er den Kopf tief unter die Decke gesteckt.

ВИШНІ

Неподалік забряжчала склянка. «Він, мабуть, уже доїдає вишні, які були для мене, – подумав. А я тут із гарячкою. Вона навмисно поставила їх перед вікном, щоб охололи. Зараз він просто жбурнув склянку. А у мене гарячка.» Хворий піднявся, повільно посунув вздовж стіни. Побачив крізь двері, що на землі сидів батько. Уся долоня була залита вишневим соком. «Усюди вишні, – промайнула думка у хворого, – усюди вишні. Але ж я мусив їх з'їсти. У мене ж гарячка. У нього вся рука у соку. А вони ж, напевно, добряче холодні. Саме для цього вона і поставила їх перед вікном, це від температури. Він же їх мені просто з'їсть. Якраз сидить на землі, уся рука у соку. Чудовому і прохолодному. Він точно був льодяним. Це ж вони спеціально для мене стояли перед вікном, це від гарячки.» Тримався за дверну ручку. Коли вона рипнула, батько глянув догори: «Тобі треба у ліжку, хлопче! У тебе ж температура! Треба негайно в ліжку.» «Усе у вишнях, – прошепотів хворий та поглянув на руку, – усе у вишнях.» Негайно в ліжку. Батько спробував піднятися, поморщив обличчя. З його руки щось крапало. Хворий продовжував нашіптувати: «Усе у вишнях, у моїх вишеньках.» Голосно спитав: «Вони були вже холодні, правда? Вони, напевне, були добряче холодні? Вона їх якраз для мене поставила перед вікном, щоб охололи.» Щоб охололи. Батько безпорадно дивився вгору на нього. Злегка посміхнувся. «Я не піднімуся знову», – усміхався він та зморщив обличчя. Звучить дуже кепсько, але я буквально не можу нагору. Хворий опирався на двері. Від його хитання вони і самі легко рухалися туди–сюди. Хворий шепотів далі: «Вони вже охололи добряче?». «Знаєш, я просто впав але відбувся тільки переляком, – всміхнувся батько, – я вже давно зовсім кульгавий. То все від

переляку. Зараз оклигаю та вкладу тебе знову. Тобі треба негайно в ліжку.» Хворий глянув на руку. «Ах, все ще не так кепсько, лиш маленький поріз. Скоро все пройде. Це я об чашку так,» – махнув головою батько. Віг глянув нагору та знову поморщився. «Сподіваюся, вона не буде сваритися. Адже ж саме її так любила. А я розбив її. Якраз ту чашку, яку вона так любила. Хотів сполоснути, але послизнувся. Тільки сполоснути холодною водою, щоб потім насипати туди вишень. Зі склянки пити в ліжку зовсім не зручно. Це я знаю точно. З неї геть незручно пити в ліжку.» Хворий дивився на руку. Прошепотів: «Вишні, мої вишні?». Батько знову спробував звестися на ноги. «Зараз тобі принесу, промовив. Зараз же, хлопче! Йди-но зі своєю гарячкою негайно в ліжку. Уже тобі несучу. Вони лежать перед вікном, стигнуть. Ще трохи і принесу.» Хворий посунувся по стіні назад до свого ліжка. Коли батько з вишнями зайшов, хворий сховав голову далеко під ковдру.

Гуцуляк Ярослав

Wolfgang Borchert

ZWEI MÄNNER

Es waren einmal zwei Menschen.

Als sie zwei Jahre alt waren, da schlugen sie sich mit den Händen.

Als sie zwölf waren, schlugen sie sich mit Stöcken und warfen mit Steinen.

Als sie zweiundzwanzig waren, schossen sie mit Gewehren nach einander.

Als sie zweiundvierzig waren, warfen sie mit Bomben.

Als sie zweiundsechzig waren, nahmen sie Bakterien.

Als sie zweiundachtzig waren, da starben sie. Sie wurden nebeneinander begraben.

Als sich nach hundert Jahren ein Regenwurm durch beide Gräber fraß, merkte er gar nicht, daß hier zwei verschiedene Menschen begraben waren.

Es war dieselbe Erde. Alles dieselbe Erde.

ДВОЄ ЧОЛОВІКІВ

Жили якось двоє людей. У два роки вони лупцювали один одного руками. У дванадцять – уже палицями та жбурлялися камінням. У двадцять два – стрілялися з гвинтівок. У сорок два – скидали бомби. У шістдесят два – застосували бактерії. У вісімдесят два померли обоє. Їх поховали поруч. Промайнуло сто літ, і дощовий черв'як, що прогризався крізь їхні гроби, навіть не помітив, що на цьому місці лежали двоє різних людей. Це була одна і та ж земля. Навколо – одна і та ж земля.

Гуцуляк Ярослав

Wolfgang Borchert

VIELLEICHT HAT SIE EIN ROSA HEMD

Die beiden saßen auf dem Brückengeländer. Ihre Hosen waren dünn und das Brückengeländer war eisig. Aber da gewöhnte man sich dran. Auch dass es so drückte. Sie saßen da. Es regnete, es regnete nicht, es regnete. Sie saßen und hielten Parade ab. Und weil sie einen Krieg lang nur Männer gesehen hatten, sahen sie jetzt nur Mädchen. Eine ging vorbei. Hat einen ganz schönen Balkon. Kann man auf Kaffee trinken, sagte Timm. Und wenn sie zu lange in der Sonne rumläuft, wird die Milch sauer, grinste der andere. Dann kam noch eine. Steinzeit, registrierte der neben Timm. Alles voll Spinnewebe, sagte der. Dann kamen Männer. Die kamen ohne Kommentar davon. Schlosserlehrlinge, Büroangestellte mit weißer Haut, Volksschullehrer mit genialen Gesichtern und schäbigen Hosen, dicke Männer mit dicken Beinen, Asthmatiker und Straßenbahner mit Feldwebelschritt.

Und dann kam sie. Sie war ganz anders. Man hatte das Gefühl, sie müsse nach Pfirsich riechen. Oder nach ganz sauberer Haut. Sicher hatte sie auch einen ganz besonderen Namen: Evelyne – oder so. Dann war sie vorbei. Die beiden sahen hinterher. Vielleicht hat sie ein rosa Hemd, meinte Timm dann. Warum, sagte der andere. Doch, antwortete Timm, die so sind, die haben meistens ein rosa Hemd. Blöde, sagte der andere, sie kann ebenso gut ein blaues haben. Kann sie eben nicht, du, kann sie eben nicht. Solche die haben rosane. Das weiß ich ganz genau, mein Lieber.

Timm wurde ganz laut, als er das sagte. Da sagte der neben ihm: Du kennst wohl eine?

Timm sagte nichts. Sie saßen da und das Brückengeländer war eisig durch die dünnen Hosen. Da sagte Timm: Nein, ich nicht. Aber ich kannte mal einen, der hatte ein rosa Hemd. Beim Kommiß. In Russland. In seiner Brieftasche hatte er immer so'n Stück rosa Zeug. Aber das ließ er nie sehen. Aber einen Tag fiel es auf die Erde. Da haben es alle gesehen. Aber gesagt hat er nichts. Nur angelaufen ist er. Wie das Stück Zeug. Ganz rosa. Abends hat er mir dann erzählt, das hätte er von seiner Braut. Als Talisman, weißt du. Sie hat nämlich lauter rosa Hemden, hat er gesagt. Und davon ist es. Timm hörte auf. Na und? fragte der andere. Da sagte Timm ganz leise: Ich hab es ihm weggenommen. Und dann hab ich es hochgehalten. Und wir haben alle gelacht. Mindestens eine halbe Stunde haben wir gelacht. Und was die für Dinger gesagt haben, kannst du dir denken. Und da? fragte der neben Timm. Timm sah auf seine Knie. Er hat es weggeworfen, sagte er. Und dann sah Timm den andern an: Ja, sagte er, er hat es weggeworfen, und dann hat es ihn erwischt. Am nächsten Tag hat es ihn schon erwischt.

Sie sagten beide nichts. Saßen da so und sagten nichts. Aber dann sagte der andere: Blödsinn. Und er sagte es noch einmal. Blödsinn, sagte er. Ja, ich weiß, sagte Timm. Natürlich ist es Blödsinn. Das ist ja ganz klar. Das weiß ich auch. Und dann sagte er noch: Aber komisch ist es, weißt du, komisch ist es doch. Und Timm lachte. Sie lachten alle beide. Und Timm machte eine Faust in der Hosentasche. Dabei zerdrückte er etwas. Ein kleines Stück rosa Stoff. Viel rosa war da nicht mehr dran, denn er hatte es schon lange in der Tasche. Aber es was noch rosa. Er hatte es aus Russland mitgebracht.

МАБУТЬ, У НЕЇ БУЛА РОЖЕВА СОРОЧКА

Вони обоє сиділи собі на мостових перилах. Штани у них були тонюсінькі, а перила – холоднющі. Але до цього швидко звикалося. Навіть до того, що їм тиснуло. Вони сиділи там. Ішов дощ, переставав, а потім знову ішов. Вони сиділи і, неначе, приймали парад. Під час війни вони бачили лише чоловіків, а зараз повз них ішли жінки. Одна проходила якраз перед ним. «Які ж вона має гарні груди, можна на них каву пити», - мовив Том. «А коли вона довго буває на сонці, то в неї молоко кисне», - насмішливо промовив інший. Згодом пройшла інша. «Кам'яний вік, - зауважив він. Всюди павутина.» Потім прийшли чоловіки. Вони проходили, нічого не

коментуючи. Слюсарі-учні, працівники з бюро з білою шкірою, вчителі народних шкіл з геніальним обличчями та у своїх потертих штанах, товсті чоловіки з такими ж ногами, астматики та трамвайники своє фельдфебелівською ходою.

А потім прийшла вона. Була особлива. З'явилося враження, наче мала б, напевне, пахнути персиком. Або чистою шкірою. Вона, мабуть, точно мала якесь незвичайне ім'я, на кшталт Евеліна. Пройшла повз них. Обидва дивилися позаду неї. «У неї, напевно, рожева сорочка», - задумався згодом Тім. «Чому ж це?» – спитав товариш. «Та ж майже в усіх, хто так виглядає, є рожеві сорочки», - відказав. «Дурня, чого це вона не може мати блакитної?» – заперечив співбесідник. «Таки не може, друже мій, таки не може. Такі носять рожеві сукні. Це я точно знаю, дорогий мій», - голос Тіма зазвучав зовсім голосно. Сусід відповів: «Ти знаєш хоч одну?»

Тіммі мовчав. Вони сиділи там, через свої благі штани відчували холод перил мосту. Нарешті Тім обізвався: «Ні, особисто не знав. Якось знав одного, у кого була рожева сорочка. В армії. В Росії. Він завжди носив у гаманці кавалок рожевої тканини. Але не дозволяв нікому дивитися на нього. Але одного дня той клаптик впав на землю. Це побачили всі. Він не зронив ні слова, просто побіг. Наче шматок тканини. Рожевої. Ввечері розповів мені, що воно від його нареченої. Наче талісман, розумієш? Вона власне, і мала яскраві рожеві сорочки. Ось звідки цей клаптик.» Тім замовк. «Ну, і?» – спитав товариш. Тім стиха відповів: «І я забрав той клаптик. І підняв його догори, щоб всі бачили. І ми реготали. І то з добрих півгодини. А які речі говорили, ти можеш собі сам уявити.» «І що далі?» – спитав співрозмовник. Тім глянув на своє коліно: «Він викинув його.» Потім глянув на сусіда збоку: «Так, він сказав, що викинув його. А потім в нього влучила куля. Вже наступного дня його застрелили.»

Обоє замовкли. Сиділи на мості мовчки. Раптом сусід поряд сказав: «Маячня якась.» Повторив ще раз: «Маячня.» «Знаю», - відповів Тім, - «звісно, що це дурня. Це ж очевидно.» За кілька хвилин промовив: «Але це аж смішно, розумієш, просто смішно», - Тім розсміявся. Засміялися обоє. Тім стиснув пальці в кулак у кишені своїх штанів. Щось зім'яв. Це був клаптик рожевої тканини. Мало що залишилися з рожевого, бо він вже довго носив той клопот з собою. Але був все ще рожевий. Він привіз його з Росії.

Eduard Mörike**GEBET**

Herr! schicke, was du willst,
Ein Liebes oder Leides;
Ich bin vergnügt, daß Beides
Aus Deinen Händen quillt.

Wollest mit Freuden
Und wollest mit Leiden
Mich nicht überschütten!
Doch in der Mitten
Liegt holdes Bescheiden.

МОЛИТВА

О Боже, шли мені
І смуток, і блаженство,
Під твоїм верховенством
Втішатимусь вповні.

Хочеш – дай щастя,
А хочеш – напасті.
Я стерпіти зможу.
Та все-таки краще,
Щоб порівну, Боже!

Eduard Mörike

ZU VIEL

Der Himmel glänzt vom reinsten Frühlingslichte,
 Ihm schwillt der Hügel sehnsuchtsvoll entgegen,
 Die starre Welt zerfließt in Liebessegen,
 Und schmiegt sich rund zum zärtlichsten Gedichte.

Wenn ich den Blick nun zu den Bergen richte,
 Die duftig meiner Liebe Tal umhegen -
 O Herz, was hilft dein Wiegen und dein Wägen,
 Daß all der Wonnestreit in dir sich schlichte!

Du, Liebe, hilf den süßen Zauber lösen,
 Womit Natur in meinem Innern wühlet!
 Und du, o Frühling, hilf die Liebe beugen!

Lisch aus, o Tag! Laß mich in Nacht genesen!
 Indes ihr sanften Sterne göttlich kühlet,
 Will ich zum Abgrund der Betrachtung steigen.

ЧЕРЕЗ КРАЙ

Сіяють небеса весняним світлом,
 Навстріч їм пагорб пристрасно палає,
 Безмовний світ в любові знемагає,
 Складається у вірш чарівним ритмом.

Як *дивлюсь* в гори ті, що обступають
 Долину з трунком милої моєї,
 О серце, як воюєш з течією
 Бентежності, що все ж вона вщухає?

Розвій, любове, хитре заклинання,
 Яким природа душу наповняє,
 Ти ж, весно, підкорити дай кохання.

Погасни, день! Дай, ноче, поривання,
 Допоки зорі ніжністю сіяють,
 Спуститись у безодню споглядання.

Clemens Brentano

WENN DIE SONNE WEGGEGANGEN

Wenn die Sonne weggegangen,
Kömmt die Dunkelheit heran,
Abendrot hat goldne Wangen,
Und die Nacht hat Trauer an.

Seit die Liebe weggegangen,
Bin ich nun ein Mohrenkind,
Und die roten, frohen Wangen,
Dunkel und verloren sind.

Dunkelheit muß tief verschweigen,
Alles Wehe, alle Lust,
Aber Mond und Sterne zeigen,
Was ihr wohnet in der Brust.

Wenn die Lippen dir verschweigen
Meines Herzens stille Glut,
Müssen Blick und Tränen zeigen,
Wie die Liebe nimmer ruht.

КОЛИ ЗАХОДИТЬ СОНЦЕ

Заходить сонце. Світлий день спадає,
Усе навколо темрява вкрива,
Зоря вечірня багрянцем заливає,
І ніч, сповита сумом, землю огорта.

Кохання сплинуло тоді з заходом сонця,
Немов дитина мавра став я вмить,
І радісне обличчя від рум'янця
Враз потьмяніло, більше не горить.

Потрібно темряву тримати в таємниці,
Все горе, все жадання, попіл мрій,
Але віщують з неба і зірки і місяць,
Що досі ти живеш в душі моїй.

І навіть як раптом вуста замовкають,
 Жар серця ятрїться – його не згасить,
 Мій погляд і сльози про все повідáють –
 Велике кохання несїла спинить.

Кошарнівская Льоля

Clemens Brentano

ICH WOLLT' EIN STRÄUßLEIN BINDEN

Ich wollt' ein Sträußlein binden,
 Da kam die dunkle Nacht,
 Kein Blümlein war zu finden,
 Sonst hätt' ich dir's gebracht.

Da flossen von den Wangen
 Mir Tränen in den Klee,
 Ein Blümlein aufgegangen
 Ich nun im Garten seh'.

Das wollte ich dir brechen
 Wohl in dem dunklen Klee,
 Doch fing es an zu sprechen:
 »Ach tue mir nicht weh!

Sei freundlich in dem Herzen,
 Betracht' dein eigen Leid,
 Und lasse mich in Schmerzen
 Nicht sterben vor der Zeit.«

Und hätt's nicht so gesprochen,
 Im Garten ganz allein,
 So hätt' ich dir's gebrochen,
 Nun aber darf's nicht sein.

Mein Schatz ist ausgeblieben,
 Ich bin so ganz allein.
 Im Lieben wohnt Betrüben,
 Und kann nicht anders sein.

ХОТІВ ДЛЯ КОХАНОЇ КВІТІВ ЗІБРАТИ...

Хотів для коханої квітів зібрати.
Вже ніч наставала, можливо, не час,
Скрізь жодної квіточки не відшукати,
Даремно я мріяв потішити Вас.

Сльоза по щоці мимоволі скотилась
Нараз в конюшину, мабуть, на біду,
І квітка прокинулась, вмить оживилась.
Нарешті знайшов її, ніжну, в саду.

Поволі рука пелюсток доторкнулась,
Напевно, однісінька там у пільмі.
Аж зойкнула квітка - до мене звернулась:
«Прошу, не зганьби! Залиши в самоті».

«Будь добрим до мене, свій сум віджени.
Чому ж я повинна з тобою страждати,
Від болю такого, будь ласка, звільни.
Не хочу я так передчасно вмирати».

Як добре, що квітка мене зупинила.
Без неї було б так самотньо в саду,
Нічим же вона мені не завинила -
а милу свою я сюди приведу.

В той вечір кохана мене позабула,
Я знову один - що ж, вже сталося так,
І любляче серце зажуру відчуло
На жаль, у житті не буває інак.

Peter Altenberg

GRAMMOPHONPLATTE
(Deutsche Grammophonaktiengesellschaft.)
C 2-42 531. Die Forelle von Schubert.

In Musik umgesetztes Gebirgswässerlein, kristallklar zwischen Felsen und Fichten murmelnd. Die Forelle, ein entzückendes Raubtier, hellgrau, rot punktiert, auf Beute lauend, stehend, fließend, vorschießend, hinab, hinauf, verschwindend. Anmutige Mordgier!

Die Begleitung auf dem Klavier ist süßes sanftes eintöniges Wassergurgeln von Berggewässer, tief und dunkelgrün. Das reale Leben ist nicht mehr vorhanden. Man spürt das Märchen der Natur!

In Gmunden wusste ich es, dass täglich in den Nachmittagsstunden eine Dame in dem Laden des Uhrmachers die Grammophonplatte C 2-42 531 zwei- bis dreimal spielen ließ. Sie saß auf einem Taburett, ich stand ganz nahe beim Apparate.

Wir sprachen niemals miteinander.

Sie wartete dann später immer mit dem Konzerte, bis ich erschien.

Eines Tages bezahlte sie das Stück dreimal, wollte sich dann entfernen. Da bezahlte ich es ein viertes Mal. Sie blieb an der Türe stehen, hörte es mit an bis zu Ende.

Grammophonplatte C 2-42 531, Schubert, Die Forelle.

Eines Tages kam sie nicht mehr.

Wie ein Geschenk von ihr blieb mir nun das Lied zurück.

Der Herbst kam, und die Esplanade wurde licht von gelben spärlichen Blättern.

Da wurde denn auch das Grammophon im Uhrmacherladen eingestellt, weil es sich nicht mehr rentierte.

ГРАМПЛАТІВКА
(Німецьке грамофонне акціонерне товариство)
С 2-42 531. Шуберт, «Форель».

Вплетений у музику гірський струмок, що кришталево бринить між скель та ялин.

Форель, розкішний хижак, світло-сірий, поцяткований червоним, вистежуючи здобич, спиняючись, пливучи, пориваючись, вгору, вниз, зникаючи.

Довершена кровожерливість!

Супровід фортепіано – солодкоплинне монотонне клетотіння гірського потоку, глибоке та темно-зелене. Реального життя більше не існує. Поринаєш у казку природи!

Я знав, що у Гмундені одна пані щовечора декілька разів замовляла у крамниці годинникаря грамплатівку С 2-42 531. Вона сиділа на табуреті, я стояв зовсім поруч із грамофоном.

Ми ніколи не розмовляли один з одним.

Згодом вона завжди зволікала із замовленням, доки я не з'являвся.

Одного дня вона оплатила мелодію трічі, потім збиралася піти. Тоді я оплатив у четвертий раз. Вона зупинилася у дверях та дослухала до кінця.

Грамплатівка С 2-42 531, Шуберт, Форель.

Одного дня вона більше не прийшла.

Подарунком від неї мені залишилася тільки ця мелодія.

Прийшла осінь, і площу заповонило світло поодинокого жовтого листя.

Тоді прибравли і грамофон у крамниці годинникаря, бо він більше не приносив прибуток.

Helmut Feld**«FRANZISKUS VON ASSISI»**

Im Alter von etwa 22 Jahren, also um das Jahr 1204, entschloß sich Franziskus, zusammen mit einem Adeligen aus Assisi nach Apulien zu ziehen, um dort das Rittertum zu erlangen. Vielleicht haben ihn bei diesem Plan Vorstellungen und Träume bestimmt, die ihren Ursprung in der Lektüre der ritterlichen Dichtungen hatten. Aber er war sicher auch von dem Wunsch geleitet, einen höheren (gesellschaftlichen) Stand zu erwerben als derjenige, in dem er als Sohn des Bürgers und Kaufmanns Pietro di Bernardone geboren worden war. Unmittelbar vor der Abreise hatte er einen Traum, in dessen Verlauf ihn einer in den mit ritterlichen Waffen gefüllten, «Palast einer schönen Braut» führte. Eine Stimme teilte ihm mit, der Palast samt den glänzenden Waffen gehöre «ihm und seinen Rittern». Die Reise führte nur bis Spoleto, wo Franziskus in einem weiteren Traumgesicht vom «Herrn» die Anweisung erhielt, nach Assisi zurückzukehren. Statt der erstrebten Ehrenstellung eines weltlichen Ritters sei ein geistliches Rittertum für ihn bestimmt. Ein weiteres visionäres Erlebnis, eine Entrückung aus dem leiblichen Empfinden und Bewußtsein in einen ekstatischen Zustand, erfuhr Franziskus während eines prozessionsartigen Umzuges mit seinen betrunkenen Kumpanen durch die Straßen von Assisi am Ende eines Gelages. Dabei wurde ihm klar, daß für ihn selbst und spätere Gesinnungsgenossen, der Weg der «vera religio», der richtigen religiösen Lebensweise, bestimmt war: Sie ist seine «Braut», mit der er in einem lebenslangen Verlöbnis verbunden wird.

Die bedeutsamste in der Reihe dieser frühen Visionen ist die des Crucifixus von San Damiano. Im Sommer des Jahres 1206 betrat Franziskus die am Berghang unterhalb von Assisi gelegene, halb zerfallene Kirche S. Damiano, um vor dem auf Holz gemalten Bild des Gekreuzigten zu beten. (Es handelt sich dabei um eine etwa hundert Jahre zuvor entstandene so genannte «Croce dipinta» byzantinisch-romanischen Stils, die noch erhalten ist und in einer Seitenkapelle der Basilika s. Chiara zu Assisi aufbewahrt wird). Da sagte der Crucifixus zu ihm die berühmten Worte: «Franziskus, geh und baue mein Haus wieder auf, das, wie du siehst, ganz und gar in Verfall gerät.» Franziskus verstand den Satz zunächst im wörtlichen Sinn und machte sich wenig später eigenhandig an den Wiederaufbau der Kirchenruine. Er begriff dann aber auch, daß in den Worten des Crucifixus darüber hinaus der Wunsch nach einem Neubau der

Kirche, einer Umgestaltung der christlichen Gesellschaft des Mittelalters, zum Ausdruck kommt, und daß dies ihm selbst als Lebensaufgabe zgedacht war.

ФРАНЦИСК З АССІЗІ

У віці 22 років, близько 1204 року, Франциск вирішив переїхати з Ассізі до Апулії разом з дворянами, щоб там стати лицарем. Можливо, на його мрії та уявлення вплинуло читання лицарської поезії. Але також він мав бажання отримати більш високий (соціальний) статус, ніж той, в якому він народився як син бюргера, купця П'єтро ді Бернардоне. Незабаром перед від'їздом Франциск побачив сон, де він побував в «палаці красивої нареченої», який був наповнений лицарською зброєю. У сні голос сказав, що палац і блискуча зброя належать «йому і його лицарям». Франциск доїхав лише до Сполето, де Господь, у сновидінні, наказав йому повернутися до Ассізі. Замість бажаної честі світського лицаря, для нього було призначене духовне лицарство. Іншим вражаючим досвідом були прогулянки зі своїми п'яними друзями вулицями Ассізі, під час яких Франциск відчував захоплення від тілесних почуттів: його свідомість перебувала в стані екстазу. Він зрозумів, що для нього, а згодом і для його прихильників, призначена дорога «vera religio»: правильний релігійний спосіб буття. Він вважав її своєю «нареченою», з якою він об'єднається на все життя.

Найбільш значущим з цих ранніх видінь було розп'яття з Сан Дам'яно. Влітку 1206 року Франциск увійшов до напівзруйнованої церкви Сан Дам'яно на схилі пагорба під Ассізі, щоб молитися перед зображенням Розп'яття, намальованого на деревині. (Йдеться про так званий «Croce dipinta» візантійсько-романського стилю, створений у 12 ст., який все ще зберігається в бічній каплиці базилики с.Клари в Ассізі). Тоді розп'ятий Ісус сказав йому відомі слова: «Франциску, іди і відбудуй Мій будинок, який, як бачиш, повністю зруйнований». Франциск в буквальному сенсі зрозумів ці слова і згодом почав власноруч відбудовувати зруйновану церкву. Він також зрозумів, що розп'ятий Ісус прагнув нову церкву, трансформацію християнського суспільства Середньовіччя, і що це було призначено для нього як життєве завдання.

Johann Wolfgang von Goethe**WARNUNG**

Am jüngsten Tag, wenn die Posaunen schallen
Und alles aus ist mit dem Erleben,
Sind wir verpflichtet, Rechenschaft zu geben
Von jedem Wort, das unnütz uns entfallen.

Wie wirts nun werden mit den Worten allen,
In welchen ich so liebevoll mein Streben
Um deine Gunst dir an den Tag gegeben,
Wenn diese bloß an deinem Ohr verhallen?

Darum bedenk, o Liebchen, dein Gewissen!
Bedenk im Ernst, wie lange du gezaudert,
Daß nicht der Welt solch Leiden widerfahre.

Werd ich berechnen und entschuldgen müssen,
Was alles unnütz ich vor dir geplaudert,
So wird der Jüngste Tag zum vollen Jahre.

ПЕРЕСТОРОГА

В останній день, як труби із громами
Протрублять для життя кінець жахливий,
Складемо звіт тоді ми свій правдивий
Про кожне слово, вимовлене нами.

Що станеться із марними словами,
Що ними у любовному пориві
Просив я в тебе ласку незрадливу,
Що у тобі вмирили вечорами?

Тому згадай, о люба, совість, душу!
Згадай, що ти відклала ласку знову,
Що знов у світі десь страждає чоловік.

Бо якщо звіт докладний дати мушу
Про все безплідне, що до тебе мовив,
То мій останній день розтягнеться на рік.

Józef Ratajczak

LATO MALOWANE

Gdy zadymka w polu gna,
Namaluję słońce, sad,
Owocowe drzewa w kwiatach,
Łan zielony pełen światła
A na tej największej kartce
Biało kwitnące akacje.
Będę lato miał i słońce,
Póki farby się nie skończą.

ЛІТО МАЛЬОВАНЕ

Коли хуга в полі грає,
Намалюю сонце, зграї
Пташок, сад вишневий в квітах
Лан зелений, повний світла,
А на тій найбільшій картці –
Білі китиці акацій.
Буду мати літнє щастя,
Доки фарби не скінчаться.

Antoni Libera

MADAME

Przez wiele lat nie opuszczało mnie wrażenie, że urodziłem się za późno. Ciekawe czasy, niezwykle wydarzenia, fenomenalne jednostki - wszystko to, w moim odczuciu, należało do przeszłości i raz na zawsze się skończyło.

W okresie mojego najwcześniejszego dzieciństwa, w latach pięćdziesiątych, «wielkimi epokami» były dla mnie, przede wszystkim, czasy niedawnej wojny, a także - poprzedzające je lata trzydzieste. Te pierwsze jawiły mi się jako wiek heroicznych, wręcz tytanicznych zmaganiań, w których ważyły się losy świata, drugie zaś jako złoty wiek wolności i beztroski, gdy świat, jakby opromieniony łagodnym światłem zachodzącego słońca, pławił się w rozkoszach i niewinnych szaleństwach.

Później, gdzieś z początkiem lat sześćdziesiątych, kolejną «wielką epoką» stał się dla mnie, niespodzianie, dopiero co miniony okres stalinowski, w którym żyłem już wprawdzie, lecz byłem zbyt mały, by świadomie doświadczyć jego złowrogiej potęgi. Oczywiście, doskonale zdawałem sobie sprawę, że - podobnie jak wojna - był to okres koszmarny, czas jakiegoś zbiorowego obłędu, upadku i zbrodni, niemniej, właśnie przez tę skrajność, kazał się on widzieć jako czas wyjątkowy, zgoła niesamowity. I było mi osobliwie żal, że ledwo się o niego otarłem, że nie zdążyłem się weń zagłębić, skazany na perspektywę dziecinnego wózka, pokoju czy ogródka na peryferiach miasta. Z najdzikszych orgii i rzezi, uprawianych i dokonywanych przez ówczesną władzę, z szaleńczych i opętańczych transów, w które popadało tysiące ludzi, z całego tego gigantycznego zgiełku, wrzawy i majaczenia na jawie dochodziły mnie zaledwie niewyraźne echa, których sensu najzupełniej nie pojmowałem.

Moje poczucie spóźnienia dawało o sobie znać w najprzeróżniejszych kontekstach i wymiarach. Nie ograniczało się tylko do sfery dziejowej, pojawiało się również przy innych okazjach, w skalach o wiele mniejszych, wręcz miniaturowych.

Oto rozpoczynam naukę gry na fortepianie. Moją nauczycielką jest starsza, dystyngowana pani z ziemiańskiej rodziny, po studiach pianistycznych w Paryżu, Londynie i Wiedniu jeszcze w latach dwudziestych. I już od pierwszej lekcji zaczynam wysłuchiwać, jak to kiedyś było wspaniale, a teraz jest beznadziejnie - jakie były talenty i jacy mistrzowie, jak szybko się uczono i rozkoszowano muzyką.

- Bach, Beethoven, Schubert, a nade wszystko Mozart, ten istny cud natury, wcielona doskonałość, zapewne postać Boga! Dzień, w którym przyszedł na świat, winien być czczony na równi z narodzinami Chrystusa! Zapamiętaj to sobie: dwudziesty siódmy stycznia tysiąc siedemset pięćdziesiątego szóstego.

Teraz nie ma już takich geniuszy. W ogóle teraz muzyka... Ech, co tu wiele mówić! Nicość, pustynia, ugór!

МАДАМ

Багато років не полишало мене враження, що я народився запізно. Цікаві часи, незвичайні події, феноменальні особистості – усе це, здавалося мені, належало до минулого й скінчилося раз і назавжди.

У дуже ранньому дитинстві, у 50-ті роки, «великими епохами» були для мене, перш за все, часи нещодавньої війни, а також 30-ті, що їй передували. Ті перші уявлялися періодом героїчних, по-справжньому титанічних змагань, у яких вирішувалася доля світу. Другі – навпаки, золотим віком свободи та безтурботності, коли світ, ніби осяяний променями заходу сонця, купався у розкошах та невинних безумствах.

Пізніше, десь на початку 60-х років, черговою «великою епохою» для мене несподівано став минулий сталінський період, у якому я вже дійсно жив, але був замалий, щоб свідомо сприйняти його ворожу могутність. Звичайно, я добре розумів, що, як і війна, це був жахливий період, заповнений колективним божевільням, деградацією та злочином. Проте, саме через ці крайнощі він здавався винятковим, абсолютно неймовірним часом. І я особливо шкодую, що ледве його торкнувся, що не встиг у нього заглибитися, приречений на дитячий візочок, кімнату або садок на околицях міста. Із найдикіших оргій та різанини, що проводилися тодішньою владою, із божевільних та приголомшливих трансів, у які впадали тисячі людей, із усього цього надзвичайного потрясіння, сум'яття та маячні наяву, доходило до мене невиразне відлуння, яке я ледве розумів.

Моє відчуття запізнення давало про себе знати у різноманітних контекстах та вимірах. Воно не обмежувалося лише історичною сферою, з'являлося також за інших обставин, у набагато менших, навіть мініатюрних масштабах.

Починаю вчитися гри на фортепіано. Моя наставниця – старша елегантна пані з землевласницької родини, яка вчилася на піаніста у Парижі, Лондоні та Відні ще у двадцятих роках. І вже з першого уроку я починаю слухати, як колись було чудово, а зараз безнадійно – які були таланти та майстри, як швидко тоді вчили музиці й насолоджувалися нею.

— Бах, Бетховен, Шуберт, а, насамперед, Моцарт – це справжнє диво природи, втілена досконалість, наслідую сказати, постать Бога! День, коли він прийшов у цей світ, мають святкувати нарівні з народженням Ісуса! Запам'ятай цю дату: двадцять сьомого січня тисяча сімсот п'ятдесят шостого року. Зараз уже немає таких геніїв. Та й взагалі, зараз музика... Ет, що тут казати! Нікчемність, пустеля, пшик!

Zbigniew Herbert**WOJNA**

Pochód stalowych kogutów.
 Chłopcy malowani wapnem.
 Aluminiowe opiłki burzą domy.
 Wyrzucają ogłuszające kule w powietrze całkiem czerwone.
 Nikt nie uleci w niebo.
 Ziemia przyciąga ciało i ołów.

ВІЙНА

Виправа сталевих півнів-сигналів.
 Хлопці, мальовані вапном.
 Алюмінієва тирса трощить хати.
 Вистрелюють кулі оглушливі у повітря, достатньо червоні.
 Ніхто не порине до неба.
 Земля притягує тіло й свинець.

*Смольницька Ольга***Zbigniew Herbert****Z MITOLOGII**

Naprzód był bóg nocy i burzy, czarny bałwan bez oczu, przed którym skakali nadzy i umazani krwią. Potem w czasach republiki było wielu bogów z żonami, dziećmi, trzeszczącymi łózkami i bezpiecznie eksplodującym piorunem. W końcu już tylko zabobonni neurastenicy nosili w kieszeni mały posążek z soli, przedstawiający boga ironii. Nie było wówczas większego boga.

Wtedy przyszli barbarzyńcy. Oni też bardzo cenili bożka ironii. Tłukli go obcasami i wsypywali do potraw.

З МІФОЛОГІЇ

Спочатку на чолі був бог ночі та бурі, чорний ідол безокий, перед яким вистрибували нагі та замащені кров'ю. Потім, за республіки, було безліч богів з дружинами, дітьми, тріснутими ліжками і безпечним вибухом блискавки. Насамкінець вже тільки забобонні неврастеніки носили в кишені фігурку із солі – зображення бога іронії. Не було більше бога.

Тоді прийшли варвари. Вони теж вельми поцінували божка іронії. Товкли його підборами і висипали до тарелів.

Смольницька Ольга

Zbigniew Herbert

Tadeuszowi Chrzanowskiemu

O RÓŻY

1

Słodycz ma imię kwiatu –

Drżą kuliste ogrody
zatrzymane nad ziemią
westchnienie odwraca głowę
twarz wiatru przy sztachecie
ścielą się nisko trawy
oczekiwania pora
przyjście zgasi zapachy
przyjście otworzy kolory

drzewa budują kopułę
zielonego spokoju
róża cię woła i tęskni
za tobą zerwany motyl
pęka nitka za nitką
mija chwila za chwilą
pąku zielona larwo
rozchyl

słodycz ma imię: róża

wybuch -
z wnętrza wychodzą
chorążowie purpury

szeregi nieprzeliczone
trębacze zapachów

na długich motylich trąbach
obwołują spełnienie

2

koronacje zawiłe
wirydarze modlitwy
obrzędy pełne złota
płonące kandelabry
potrójne wieże milczenia
promienie załamane na szczytach
dno –

o źródło nieba na ziemi
o konstelacje płatków

*

nie pytaj czym jest róża Ptak ją może
[opowie
zapach zabija myśli twarz lekkim
[muśnięciem starta
kolorze pożądania
kolorze płaczących powiek
brzemienna kulista słodycz
czerwień do wnętrza rozdarta

3

róża pochyla głowę
jakby miała ramiona

opiera się na wietrze
a wiatr odchodzi sam

nie zdoła wyrzec słowa
nie zdoła wyrzec słowa

im bardziej róża umiera
tym trudniej mówić o róży.

ПРО ТРОЯНДУ

Тадеушу Хжановському

1

Солодкість називається квітом –

Тремтіння округлих садів
застига над землею
зітхання відводить главу
лик вітру біля плоту
стелється низько травою
очікування пора
наближає згасання запахів
наближає відкривання барв

дерева будують склепіння
зеленого спокою
троянда вола і сумує
за тобою метелику в льоті
рветься нитка за ниткою
мина хвиля за хвилею
доки зелена личинка
не трісне

солодкість називається: ружа

вибух –
з надр виходять вони
пурпурові знамена
лави незліченні
сурмачі пахощів

у довгі метеликів сурми
вони про здійснене віщують

2

коронація звивів
вертоград молитви
обряди повні злотом
пломінні канделябри

потрійні вежі мовчання
проміння зламане на вершинах
дно –

о джерело неба на землі
о сузір'я пелюсток

*

Не питай що таке троянда. Птах це може
оповісти
запах вбиває думки лик легким
дотиком стерти пестливим
кольори жадання
кольори спланих повік
безіменну округлу солодкість
червінь у лоні роздирта
3
ружа главу похилила
начебто мала рамена

сперті на вітрі
а вітер самотньо відліта

не здужає мовити ні слова
не здужає мовити ні слова

тим тяжче ружа вмирає
тим важче казати про ружу.

Czesław Miłosz**MOJA WIERNA MOWO**

Moja wierna mowo,
służyłem tobie.

Co noc stawiałem przed tobą miseczki z kolorami,
żebyś miała i brzozę i konika polnego i gila
zachowanych w mojej pamięci.

Trwało to dużo lat.
Byłaś moją ojczyzną bo zabrakło innej.
Myślałem że będziesz także pośredniczką
pomiędzy mną i dobrymi ludźmi,
choćby ich było dwudziestu, dziesięciu,
albo nie urodzili się jeszcze.

Teraz przyznaję się do zwątpienia.
Są chwile kiedy wydaje się, że zmarnowałem życie.
Bo ty jesteś mową upodlonych,
mową nierozumnych i nienawidzących
siebie bardziej może od innych narodów,
mową konfidentów,
mową pomieszanych,
chorych na własną niewinność.

Ale bez ciebie kim jestem.
Tylko szkolarzem gdzieś w odległym kraju,
a success, bez lęku i poniżeń.
No tak, kim jestem bez ciebie.
Filozofem takim jak każdy.

Rozumiem, to ma być moje wychowanie:
gloria indywidualności odjęta,
Grzesznikowi z moralitetu
czerwony dywan podściela Wielki Chwał,
a w tym samym czasie latarnia magiczna
rzuca na płótno obrazy ludzkiej i boskiej udręki.

Moja wierna mowo,
może to jednak ja muszę ciebie ratować.
Więc będę dalej stawiać przed tobą miseczki z kolorami
jasnymi i czystymi jeżeli to możliwe,
bo w nieszczęściu potrzebny jakiś ład czy piękno.

МОЯ ВІРНА МОВО

Моя вірна мово,
Я служив тобі,
Щовечора ставив перед тобою полумиски із фарбою,
Щоб мала ти і березу, і коника, і снігура,
Захованих в моїй пам'яті.

Тривало так багато років.
Ти була моєю вітчизною, бо бракувало мені іншої.
Думав я, що будеш ти посередницею
Між мною та добрими людьми,
Навіть якщо їх двадцять, або ж десять,
Або ще й не народились.

Зізнаюсь, що маю сумніви щодо тебе,
Бувають хвилини, коли здається, що змарнував життя,
Бо ти є мовою підступних,
Мовою нерозумних та ненависних
Більше до себе, ніж до інших народів,
Мовою інформаторів,
Мовою божевільних,
Хворих на власну незайманість.

Але ким я є без тебе.
Лише учнем у далекій країні,
Суцільний успіх, без ляку й принижень.
Усе так, ким я є без тебе.
Філософом таким, як і всі.

Розумію, це повинно бути моїм вихованням:
Слава, відібрана в особистості,
Грішникові з моралітету
Червоний килим підстилає Велика Хвала,
А в той самий час магічний ліхтар
Відбиває на полотні образи людської і Божої скорботи.

Моя вірна мово,
Може, то я повинен рятувати тебе.
Так що ставитиму перед тобою полумиски з фарбами
Ясними і чистими, якщо це можливо,
Бо в нещасті потрібні якийсь лад чи краса.

Czesław Miłosz

PIOSENKA O KOŃCU ŚWIATA

W dzień końca świata
 Pszczoła krąży nad kwiatem nasturcji,
 Rybak naprawia błyszczącą sieć.
 Skaczą w morzu wesołe delfiny,
 Młode wróble czepiają się rynny
 I wąż ma złotą skórę, jak powinien mieć.
 W dzień końca świata
 Kobiety idą polem pod parasolkami,
 Pijak zasypia na brzegu trawnika,
 Nawołują na ulicy sprzedawcy warzywa
 I łódka z żółtym żaglem do wyspy podpływa,
 Dźwięk skrzypiec w powietrzu trwa
 I noc gwiaździstą odmyka.

A którzy czekali błyskawic i gromów,
 Są zawiedzeni.
 A którzy czekali znaków i archanielskich trąb,
 Nie wierzą, że staje się już.
 Dopóki słońce i księżyc są w górze,
 Dopóki trzmiel nawiedza różę,
 Dopóki dzieci różowe się rodzą,
 Nikt nie wierzy, że staje się już.

Tylko siwy staruszek, który byłby prorokiem,
 Ale nie jest prorokiem, bo ma inne zajęcie,
 Powiada przewiązując pomidory:
 Innego końca świata nie będzie,
 Innego końca świata nie będzie.

ПІСЕНЬКА КІНЦЯ СВІТУ

У день кінця світу
 Бджола кружляє над квіткою настурції,
 Рибалка блискучу сіть розплутує.
 У морі веселі дельфіни стрибають,
 Горобеня молоде за ринву чіпляється,
 І у вужа шкіра золотава, як і мусить бути.

У день кінця світу
 Йдуть жінки полем під парасольками,
 На газоні скраю п'яничка засинає,
 Продавці городини галасують на вулиці,
 І човен із жовтим вітрилом до острова тулиться,
 У повітрі тремтять звуки скрипки

І зоряну ніч відчиняють.

А ті, хто чекав блискавок і грому,
 Зневірені.

А ті, хто чекав знаків і архангельських труб,
 Не вірять, що це вже стається.

Допоки сонце і місяць світять,
 Допоки джмеля вабить троянда,
 Допоки дітлахи народжуються рожеві,
 Ніхто не вірить, що це вже стається.

І лише сивий дідусь, що мав би бути пророком,
 Але він не пророк, бо інше заняття обрав,
 Промовляє, підв'язуючи помідори:
 Іншого кінця світу не буде,
 Іншого кінця світу не буде.

Степанюк Олена

Zbigniew Herbert

RAPORT Z OBLĘZONEGO MIASTA

Zbyt stary żeby nosić broń i walczyć jak inni –
 wyznaczono mi z łaski poślednią rolę kronikarza
 zapisuję – nie wiadomo dla kogo – dzieje oblężenia
 mam być dokładny lecz nie wiem kiedy zaczął się najazd
 przed dwustu laty w grudniu wrześnie może wczoraj o świcie
 wszyscy chorują tutaj na zanik poczucia czasu
 pozostało nam tylko miejsce przywiązania do miejsca
 jeszcze dzierżymy ruiny świątyń widma ogrodów i domów
 jeśli stracimy ruiny nie pozostanie nic
 piszę tak jak potrafię w rytmie nieskończonych tygodni
 poniedziałek: magazyny puste jednostką obiegową stał się szczur
 wtorek: burmistrz zamordowany przez niewiadomych sprawców
 środa: rozmowy o zawieszeniu broni nieprzyjaciel internował posłów
 nie znamy ich miejsca pobytu to znaczy miejsca kaźni

czwartek: po burzliwym zebraniu odrzucono większością głosów
 wniosek kupców korzennych o bezwarunkowej kapitulacji
 piątek: początek dżumy sobota: popełnił samobójstwo
 N.N. niezłomny obrońca niedziela: nie ma wody odparliśmy
 szturm przy bramie wschodniej zwanej Bramą Przymierza
 wiem monotonne to wszystko nikogo nie zdoła poruszyć
 unikam komentarzy emocje trzymam w karbach piszę o faktach
 podobno tylko one cenione są na obcych rynkach
 ale z niejaką dumą pragnę donieść światu
 że wyhodowaliśmy dzięki wojnie nową odmianę dzieci
 nasze dzieci nie lubią bajek bawią się w zabijanie
 na jawie i we śnie marzą o zupie chlebie i kości
 zupełnie jak psy i koty
 wieczorem lubię wędrować po rubieżach Miasta
 wzdłuż granic naszej niepewnej wolności
 patrzę z góry na mrowie wojsk ich światła
 słucham hałasu bębnow barbarzyńskich wrzasków
 doprawdy niepojęte że Miasto jeszcze się broni
 oblężenie trwa długo wrogowie muszą się zmieniać
 nic ich nie łączy poza pragnieniem naszej zagłady
 Goci Tatarzy Szwedzi hufce Cesarza pułki Przemienienia Pańskiego
 kto ich policzy
 kolory sztandarów zmieniają się jak las na horyzoncie
 od delikatnej ptasiej żółci na wiosnę przez zieleń czerwień do zimowej
 czerni
 tedy wieczorem uwolniony od faktów mogę pomyśleć
 o sprawach dawnych dalekich na przykład o naszych
 przymierzeńcach za morzem wiem współczują szczerze
 ślą mąkę worki otuchy tłuszcz i dobre rady
 nie wiedzą nawet że nas zdradzili ich ojcowie
 nasi byli alianci z czasów drugiej Apokalipsy
 synowie są bez winy zasługują na wdzięczność więc jesteśmy wdzięczni
 nie przeżyli długiego jak wieczność oblężenia
 ci których dotknęło nieszczęście są zawsze samotni
 obrońcy Dalajlamy Kurdowie afgańscy górale
 teraz kiedy piszę te słowa zwolennicy ugody
 zdobyli pewną przewagę nad stronnictwem niezłomnych
 zwykłe wahanie nastrojów losy jeszcze się ważą
 cmentarze rosną maleje liczba obrońców
 ale obrona trwa i będzie trwała do końca

i jeśli Miasto padnie a ocaleje jeden
 on będzie niósł Miasto w sobie po drogach wygnania
 on będzie Miasto
 patrzemy w twarz głodu twarz ognia twarz śmierci
 najgorszą ze wszystkich – twarz zdrady
 i tylko sny nasze nie zostały upokorzone.

РАПОРТ З МІСТА В ОБЛОЗІ

Занадто старий щоб носити зброю і битись як інші –
 мені з ласки долі призначено останню роль літописця
 записую – невідомо для кого – історію облоги
 маю бути докладним але не знаю коли почався той напад
 двісті років тому у вересні в грудні чи може вчора зранку
 усі тут хворі на втрату відчуття часу
 залишилось нам тільки місце прив'язаність до місця
 утримуєм ще руїни святинь примари садів і будинків
 якщо втратим руїни не залишиться вже нічого
 пишу так як умію в ритмі тижнів нескінченних
 понеділок: склади пусті обіговою одиницею став щур
 вівторок: невідомі злочинці вбили бургомістра
 середа: розмови про перемир'я вороги інтернували посланців
 не знаєм їх місцезнаходження тобто місця страти
 четвер: після бурхливих зборів більшістю голосів провалили
 пропозицію бакалійних торговців про капітуляцію повну
 п'ятниця: початок чуми субота: вкоротив собі віку
 N.N. оборонець незламний неділя: немає води відбили
 штурм біля східної брами відомої як Брама Згоди
 знаю це все монотонне не здатне нікого зворушить
 коментарів уникаю емоцій не
 розпускаю описую факти
 схоже лиш їх цінують на чужих ринках
 але з певною гордістю прагну донести світу
 що завдяки війні виховали дітей особливого гатунку
 наші діти не люблять казок граються в убивання
 в снах і на яву мріють про суп хліб кістки
 точнісінько як пси і коти

ввечері люблю люблю ходити по межах міста
 вздовж кордонів нашої непевної свободи
 спзираю з верхів на тьму військ їх вогні
 слухаю брязкотіння варварських бубнів лемент

дійсно незбагнене Місто ще захищається
облога трива довго вороги змушені змінюватись
нічого їх не тримає крім прагнення нашого знищення
готи татари шведи легіони Цезаря полки Преображення Господнього
хто їх порохує
кольори штандартів змінюються як ліс крайнеба
від делікатної жовтизни пташати навесні крізь зелень червня до
зимової чорності
тоді ввечері звільнений від фактів можу поміркувати
про справи давні далекі наприклад наші
знаю союзники заморські співчувають щиро
надсилають борошно лантухи надій жир і добрі поради
не відають навіть що нас зрадили їхні батьки
наші минулі альянси з часів другого Апокаліпсису
сини не винні і заслуговують на вдячність тому ми вдячні
не прожив довше ніж вічність облоги
ті кого торкнулось нещастя завжди самотні
захисники Далай лами курди афганці гуралі
зараз коли пишу ці слова прихильники угоди
здобули впевненої переваги над прибічниками незламних
звичайне вагання настроїв долі ще чогось варте
цвинтарі ростуть меншає кількість оборонців
але оборона триває і буде тривати до кінця
і якщо Місто впаде і вціліє лишень один
він буде нести в собі Місто дорогами вигнання
він стане Містом
дивимось в обличчя голоду обличчя вогню обличчя смерті
найгірше з усіх – обличчя зради
і тільки наші сни залишились нескореними.

Czesław Miłosz**TAK MAŁO**

Tak mało powiedziałem.

Krótkie dni.

Krótkie dni,
Krótkie noce,
Krótkie lata.

Tak mało powiedziałem,
Nie zdążyłem.

Serce moje zmęczyło się
Zachwytem,
Rozpaczą,
Gorliwością,
Nadzieją.

Paszczka lewiatana
Zamykała się na mnie.

Nagi leżałem na brzegach
Bezludnych wysp.

Porwał mnie w otchłań ze sobą
Biały wieloryb świata.

I teraz nie wiem
Co było prawdziwe.

TAK MAŁO

Так мало я сказав.

Короткі дні.

Короткі дні.
Короткі ночі,
Короткі роки.

Так мало я сказав,
Не встиг.

Серце моє стомилось від
Захопленнь,
Розпачу,
Завзяття,
Надії.

Пащка левіафана
Закривалась за мною.

Оголений лежав я на берегах
Відлюдних островів.

Викрав мене в безодню за собою
Білий кит світу.

І тепер не знаю,
Що було справжнім.

Aleksandrowi i Oli Watom**CO BYŁO WIELKIE**

Co było wielkie, małym się wydało.
Królestwa bladły jak miedź zaśnieżona.

Co poraziło, więcej nie poraża.
Niebiańskie ziemie toczą się i świecą.

Na brzegu rzeki, rozciągnięty w trawie,
Jak dawno, dawno, puszczam łódki z kory.

ЩО БУЛО ВЕЛИКИМ

Що було великим, малим здалося.
Королівства блідли, як засніжена мідь.

Що вражало, більше не вражає,
Космічні землі обертаються й світять.

На березі річки, розкинувшись у траві,
Як у дитинстві дитинства, пускаю кораблики з кори.

Jerzy Żuławski

TANIEC

Cisza. Księżyc zagląda w wnętrza głuchych alej,
wonie kwiatów się snują dziwne i tajemne,
a wśród woni, w księżycu — jak dwa duchy ciemne —
milcząc idziem oboje coraz dalej... dalej...

Wiatr się zerwał i tany wnet zawiódł nadziemne;
wstrząsa drzewa, wciąż silniej, potężniej, zuchwalej!
słyszę — woła: O, świecie! tańcz ze mną i szalej!
chcesz spokoju? snu? ciszy? - życzenia daremne!

Drzewa drgnęły i szumiąc jęły trząść się w wietrze,
z płaczem wielkim liść roniąc z rozwianych warkoczy —
a wiatr z zgrzytem z gałęzią suchą gałąź zetrze,

targnie szczytem, zakręci i znowu przytłoczy...
Hej! ho! taniec! — i jeno liście coraz rzadsze
i wciąż więcej ich spada — ginie... w proch się toczy...

ТАНЕЦЬ

Тиша. Місяць освітив доріжки оспалі,
Квітів запахи навкруг дивні і таємні,
А під місяцем в імлі, як два духи темні,
Мовчки ми ідем удвох щораз далі... далі...

Раптом вітер закрутив таночки надземні;
Гне дерева все сильніш в потузі зухвалій!
Чую голос: Світе мій, теж танцюй у шалі!
Ждеш ти спокій, тишу, сон?— Бажання даремні!

Шум дерева здійняли, вітер їх гойдає,
Листя з кучерявих крон у танець той лине.
Вітер тре сухі гілки, крутить їх, ламає, —

То підніме догори, то донизу кине...
Гей! Гай! Танець! Лист все менш у ньому кружляє,
а все більше вниз летить ... де в пилюці гине...

ПЕРЕКЛАДИ З ПОРТУГАЛЬСЬКОЇ МОВИ

*Яковчук Валерій***Luis de Camões****SONETO 4**

Despois que quiz Amor que eu só passasse
 Quanto mal ja por muitos repartio,
 Entregou-me á Fortuna, porque vio
 Que não tinha mais mal que em mi mostrasse.

Ella, porque do Amor se avantajas-se
 Na pena a que elle só me reduzio,
 O que para ninguem se consentio,
 Para mim consentio que se inventasse.

Eis-me aqui vou com vário som gritando.
 Copioso exemplario para a gente
 Que destes dous tyrannos he sujeita;

Desvarios em versos concertando.
 Triste quem seu descanso tanto estreita,
 Que deste tão pequeno está contente!

СОНЕТ 4

Коли Амур схотів, щоб я пішов від нього,
 Все зле, що він таїв, потратив для розлуки,
 Ну а тоді віддав мене Фортуні в руки,
 Бо більш не мав уже ні доброго, ні злого.

Вона ж, не як Амур, була тверда і строга,
 Придумала лихе, як кари запоруку,
 І кинула мене в страшну, пекельну муку, –
 Ніхто терпіти так не мав ні сил, ні змоги.

І ось я тут іду із криками печалі,
 Як свідчення живе для кожної людини, –
 Які страшні ці два тирани можуть бути;

У вірш я переллю маріння небувалі,
 Із жалем до усіх, хто прагне сон здобути,
 Хто втішиться малим, не визнавши мук глибини!

*Яковчук Валерій***Константин Бальмонт****ЛАСТОЧКИ**

Земля покрыта тьмой. Окончен день забот.
Я в царстве чистых дум, живых очарований.
На башне вдалеке протяжно полночь бьёт,
Час тайных встреч, любви, блаженства, и рыданий.

Невольная в душе тоска растёт, растёт.
Встаёт передо мной толпа воспоминаний,
То вдруг отпрянет прочь, то вдруг опять прильнёт
К груди, исполненной несбыточных желаний.

Так в знойный летний день, над гладью вод речных
Порою ласточка игриво пронесётся,
За ней вослед толпа сестёр её живых,

Весёлых спутниц рой как будто бы смеётся,
Щебечут громко все, — и каждая из них
Лазури вод на миг крылом своим коснётся.

ЛАСТІВКИ

Покрила землю тьма. Турботи день здає.
Я в царстві чистих дум, надій, зачарування.
На вежі вдалині протяжно північ б'є,
Час зустрічей, кохань, блаженства і ридання.

Печаль непрошена в душі встає, встає,
І натовп спогадів підходить без вагання, —
То раптом зникне десь, то раптом знову є
Біля грудей, де мруть нездійснені бажання.

Так в літній спечний день над гладдю вод ясних
Порою ластівка грайливо пронесеться,
За нею вслід юрба сестер її живих;

Супутниць жвавих рій немовбито сміється, —
Щебечуть дружно всі, — і злетом кожна з них
Блакиті вод на мить крилом своїм торкнеться.

ПЕРЕКЛАДИ З СЛОВАЦЬКОЇ МОВИ

*Яковчук Валерій***Pavol Országh-Hviezdoslav****KRVAVÉ SONETY: SONET 4**

A národ oboril sa na národ
 s úmyslom vraždy, s besom skaziteľa.
 Kreš spráskal pušiek, zahrmeli delá:
 zem stene, piští vzduch, rvú vlny vôd,
 kde bleskom kmitla hrozná Astarot.
 A jak v žne postać zbožia líha zrelá
 pod kosou, radom váľajú sa telá;
 v cveng šabiel špl'achce čerstvej krvi brod...

Tak vo víchrici totej ukrutenstva,
 nímž ani tiger dravšie nezúri,
 zapadá nie zvlek: výkvet človečenstva,
 života radosť smrtnej do chmúry,
 v prach purpur všel'udského dôstojenstva,
 v sutiny jasný palác kultúry!...

КРИВАВІ СОНЕТИ: СОНЕТ 4

Народ піднявсь війною на народ
 з безумством ворожди, зі згуби шалом,
 з вогнем гармат, – і гулом небувалим
 гула земля, піднявши хвилі вод,
 де блискавки скидала Астарот.
 І мов снопи, що їх недавно зжали,
 тіла навкруг шеренгами лежали
 й крутивсь шабель кривавий хоровод.

У вихорі жорстокості й зневаги,
 в жахливішій від люті тигра бурі,
 упав не труп, а цвіт жаги й наснаги,
 зоря життя погасла від зажури,
 став прахом пурпур гідності й поваги,
 руїнами – ясний палац культури!..

ПЕРЕКЛАДИ З ТУРЕЦЬКОЇ МОВИ

*Михайлова Анна***Mustafa Kutlu****MAVİ KUŞ**

Sıcaktan dili dışarı düşmüş bir köpek sarsak, ağır ve bezgin adımlarla meydanı bir baştan ötekine geçip köşedeki kasabın Önünde durur.

Oracıkta dikilen kıdemli sokak kedileri kendilerine benzeyen bu yaşlı köpeği umursamaz. Kasap dükkânının gölgeli kapısında naylon şeritlerden, rengârenk boncuklardan oluşmuş bir sineklik asılıdır. Sineklik kıpırdamaz.

Havada en ufak bir esinti yoktur. Öğle sıcağı kasabanın üzerine abanmıştır. Öyleki sanırsınız gökten kıvılcım yağıyor. Binalar, ağaçlar, insanlar ve açıktaki bilumum eşya bir ışık selinde yıkanmaktan bîtap düşüp yerlere serilmiştir.

Kaburgaları açlıktan birbirine geçmiş yaşlı köpek, kasabın kapısına mahmur bakışlarla bir göz attıktan sonra, yine Öyle yalpalayarak köşeyi kıvrılır, top akasyanın gölgesine yatar.

Az sonra camlarında sinek pisliklerinden desenler oluşmuş bu kasap dükkanından bir keman sesi yükselecektir.

Ya!.. Keman sesi işte.

Bozkırda unutulmuş bu kasabanın, şişman kıllı kasabı keman çalmaktadır. O gün sabahın köründe mezbahadan gelen birkaç gövde eti satıp bitirmiş, satırı bıçağı yerli yerine koymuş, elini yüzünü azçok yıkamış, ahşap iskemlesine çöküp kemanını çenesine dayamıştır. Şimdi biz bu kasap kimdir, nedir; keman çalmayı nereden öğrenmiştir, çalarken öğle üstü demeyip iki duble de rakı içmekte midir, derdi nedir, diye anlatmaya kalkarsak işi uzatırız.

Kasabı geçelim.

Kasabın yanında Göncü İzzettin Efendi. Kapısı kepengi gördüğünüz gibi kapalı. Kendisi Rahmet-i Rahman'a kavuşalı seneler oluyor.

Oğlu-uşağı memleketi çoktan terketti. Bu dükkân da işte yağmurun-yaşm altında çürüyor. Eee... Sahipsiz malın sonu budur.

Onun yanında Tütüncü Zekeriyya. Pazardan pazara açar dükkânı. Pazar dedikse kasabanın salı günleri kurulan pazarı. Zekeriyya Efendi tekel bayii olduğu için reji tütününü, paketli cıgaraları toptan bakkala-çakka-la dağıtır, tası tarağı toplayıp marsuvan eşeğine atladığı gibi alalacele köye döner. Yaşlı aksi bir ihtiyar; zaten çoluk çocuğu da yok, bir Köroğlu bir Ayvaz. O kadar-cık alışverişten kazandığı yetip de artıyor bile.

Daha sonra Yemci Yusuf geliyor. Herif eskiden sade hayvan yemi satardı. Lakabı oradan kalma. Yaramazın tekidir. Sonra-sonra yükü tuttu. Unculuk, kuru gıda, ne bulursa alır-satar.

Geldik meydana açılan Karcı Tahsin sokağının başına. Zaten kasabanın sokakları umumiyetle meydana açılır. Çay taşı ile kaplı meydanda ise pazar kurulur, kavga edilir, düğün-dernek olur; gecenin bir vaktinde meyhaneden çıkan kendini bilmez bir sarhoş efeliğe özenip meydanın ortasına kadar gelerek beyaz mendilini yere serer, çömeliip sağ dizini mendile dayar, olanca gücü ile bir nara patlatır:

- Oooof, of. Kan kokmaktayım kan.

Kahvede, lokantada, berberde geç kalmış bir iki müşteri suratını buruşturup densizin kim olduğunu bildiklerinden:

- Hıh... Bok kokuyorsun be.. Diye omuz silkerler.

Öyledir. Bu küçük kasabalarda herkes birbirini sesinden bile tanır. Hele bazıları, misal: Fotoğrafçı Sarhoş Selahattin, Tapucu Rıza, Arzuhalci Kemal Efendi kasabanın otuzbir pare köyünü beşikteki çocuğuna kadar tanır yani.

Evet Karcı Tahsin sokağının köşesine gelmiştik. Buradaki büyük dükkân Manifaturacı Hacı Hadi Efendi ve mahdumlarına ait. Kırmızı boyalı ahşap oval tabela üzerindeki beyaz hurufat buna şahitlik ediyor. Hacı Hadi Efendi beyaz sakalı, nuranî çehresi ile hâlâ divitin pazen, Nazilli basması, kaput bezi, keten, patiska, naftalin, cenaze levazımatı, en çok da temizlik sırasında tahta zemine dökülen yanmış yağ ile talaş tozu kokuları arasında, burnunun kemerine düşen yuvarlak tel gözlüklerini ikide bir geriye ata ata Hamzanâme, Mü-zekki'n-Nüfus, Yunus Emre divanı okur.

СИНІЙ ПТАХ

Висолопивши від спраги язик, кволими, знесиленими кроками собака переходить на інший бік площі й стає перед лавкою м'ясника. Поряд, так само побиті життям вуличні коти навіть не звертають на нього увагу.

На дверях лавки висить липучка від комах, а на ній різнокольоровими намистинами поприлипала мошкара. Липучка не рухається. Навіть легесенький вітерець не війне. Обідня спека повисла на шиї містечка. З неба сиплються іскри, будівлі, дерева, люди, усе навколо вмилося у потоці світла.

У старого пса від голоду аж ребра просвічуються. Він кидає сонний погляд на двері лавки, знову так і не наважившись ні на що, скручується в клубок і лягає в тіні акації.

Незабаром з лавки м'ясника, на вікнах якої мушки вже встигли утворити візерунки, вчуватиметься гра скрипки. А!.. А ось і скрипка. У забутому серед степу містечку товстий волохатий м'ясник грає на скрипці.

Він уже продав кілька тушок м'яса, які приніс зі скотобійні ще за світанку, привів до ладу свої ножі, так-сяк вимив лице й руки, сів на дерев'яний табурет і присунув до підборіддя скрипку.

Якщо ж ми тепер зупинимося на розповіді про цього м'ясника – хто він, що він, де навчився грати на скрипці, чи перекинув за обідом чарку-другу раки – занадто затягнемо. Краще перейдемо до самої лавки.

Неподалік біля м'ясника знаходиться чоботарня пана Іззеттіна. Як ви бачите, дверні ролети опущені. Кілька років минуло з тих пір, як він пішов на той світ.

Його син-підліток уже давно покинув батьківський дім, а лавка так і гниє під дощами. Ну от і кінець спадку, який лишився без власника.

А ось поряд продавець тютюну Зекерія. Він працює без вихідних. Пан Зекерія – монопольний постачальник тютюну, він оптом розподіляє цигарки між бакалійниками, хутко скидає все в мішки, застрибує на свого мерзіфонського віслюка й поспішає до села. Норовливий старий так і залишився одинаком, не обзавівся сімейством. Уже стільки грошей заробив торгівлею, але вони так і лежать нерозтраченими.

Трохи далі – торговець фуражем Юсуф. Чолов'яга у минулому продавав звичайний корм для худоби, звідти й прізвисько. Жвавий

такий. Пізніше розбагатів. Тепер продає все, що підвернеться – муку, сухофрукти.

Ось ми вже й на початку вулиці імені Карджи Тахсіна, що виходить на площу. Взагалі, всі тутешні вулиці виходять сюди.

На вимощеній камінням площі розташовують базар, ведуться сварки, проводяться весільні гуляння. Уночі, буває, виходить з шинку п'яничка, і з бажанням щось утнути пройде аж до самісінької середини площі, постелить білий носовичок, стане на нього правим коліном і що є сили загорланить:

- Ааай кров! Я смерджу кров'ю, кров!

Тоді в кав'ярні, ресторані, у перукарні парочка пізніх клієнтів насуплять обличчя, здогадаються, хто це хуліганить і байдуже скажуть:

- Хах... Та ти лайном смердиш!

У цьому маленькому містечку всі впізнають один одного навіть по голосу. Особливо такі особи як фотограф Селяхатін, чиновник кадастрового управління Риза, повірений пан Кемаль. Вони знають усіх і кожного, включно з немовлятами.

Тепер ми на розі вулиці Карджи Тахсіна. Ось цей великий магазин належить мануфактурнику пану Хаджи Хаді та його синам. Напис на дерев'яній овальній вивісці, пофарбованій у червоне, якраз про це й свідчить.

Пан Хаджи Хаді сивобородий, все ще з сяючим обличчям чоловік, серед запахів фланелі, назілійського ситцю, бязі, льону, батисту, нафталіну, необхідних для похорону речей і, найчастіше, серед ароматів деревного попелу, розсипаного разом із перегорілою олією на дерев'яну підлогу, насунувши на свій ніс із горбинкою дротяні окуляри, які він раз по раз поправляє, постійно читає Хамзанама, Мюзеккін-нюфюс, диван Юнуса Емре.

Ömer Seyfettin

İLK CİNAYET

BEN, hep acı içinde yaşayan bir adamım! Bu sıkıntı adeta kendimi bildiğim anda başladı. Belki daha dört yaşında yoktum. O gün bugündür, yaptığım değil, sadece düşündüğüm kötülüklerin bile vicdanımda tutuşturduğu sonsuz cehennem sıkıntıları içinde kıvranıyorum. Beni üzen şeylerin hiçbirini unutmadım. Anılarım sanki yalnız hüznün için yapılmış.

Evet, acaba dört yaşında var mıydım? Ondan önce hiçbir şey bilmiyorum. Bilinç, başımıza yakmayan bir yıldırım gibi nasıl düşer? Tolstoy, daha dokuz aylık bir çocukken banyoya sokulduğunu hatırlıyor. İlk duygusu bir hoşlanma! Benimki müthiş bir sıkıntıyla başladı. Ben ilk kez kendimi Şirket vapurunda hatırlıyorum. Hâlâ gözümün önünde: Sanki dünyaya o anda doğmuşum, annemin kucağı... Annem, yanındaki çok sarı saçlı, genç bir hanımla gülüşerek konuşuyor, cigara içiyorlar. Annem sigarasını ince gümüş bir maşaya takmış. Ben bunu istiyorum.

– Al ama ağzına sürme! diyor.

Bana bu ince maşayı veriyor, sigarasını denize atıyor. Galiba yaz. Çok aydınlık, çok güneşli bir hava... Annem, konuşurken mavi tüylü bir yelpazeyi yavaş yavaş sallıyor. Ben kucağından kayıyorum. Beni kollarımdan tutarak yanına oturtuyor. Gümüş maşacığın halkasına parmağımı takıyor, annem görmeden ucunu ağzıma sokuyor, dişlerimle ısırıyorum. Konuştuğu sarı saçlı hanımın çarşafı mavi... Ben beyazlar giymişim. Başım açık. Saçlarım gür. Hem galiba dağılmış. Annem bunları düzeltirken başımı yukarıya kaldırıyorum. Güneşten kum kum parlayan tentenin kenarında el kadar bir gölge kımıldıyor.

– Bak bak, diyorum. Annem de başını kaldırıyor:

– Kuş diyor.

Bu kuşu isteyince,

– Tutulmaz, diyor.

Ben yine istiyorum. Annem şemsiyesiyle bu gölgenin altına vuruyor. Ama gölgede kımıltı yok.

– A kaçmadı.

– Neye acaba?

– Yavru olacak mutlaka...

Yine yanındaki hanıma dönüyor:

– Anne, ben kuşu isterim! diye tutturuyorum,

O vakit annem yelpazesini bırakıp ayağa kalkıyor, beni koltuklarımın altından tutuyor ve küçük bir top gibi dışarıya doğru kaldırırken diyor ki:

– Birdenbire tut ha!

Başım keten tenteye yaklaşıncaya, gözlerim kamaşıyor. Ellerimi uzatıyorum. Tutuveriyorum. Bu, beyaz bir kuş... Annem alıyor elimden, öpüyor, sarı saçlı hanım da öpüyor, ben de öpüyorum.

– Ah zavallı, daha yavru.

– Martı yavrusu.

– Uçamıyor olmalı.

– Denize düşerse boğulur.

Öteki kadınlar da söze karışıyor, «Yaşamaz!» diyorlar. Annem beyaz kuşu, «A zavallı, o zavallı!» diyerek uzun uzadıya okşadıktan sonra benim kucağıma veriyor.

– Eve götürelim, belki yaşar, diyor. Ama sakın sıkma yavrum.

– Sıkmam.

– Böyle tut işte.

Gümüş maşacığınaya bir ince sigara takıyor. Yanındaki hanımla yine dalıyor söze. Kuşcağının tüyleri o kadar beyaz ki... Dokunuyorum... Kanatlarının kemikleri belli oluyor. Ayakları kırmızı. Kaçmak için hiç çırpınmıyor, şaşırılmış. Gözleri yusuvarlak. Kırmızı gagasının kenarında sanki sarı bir şey yemiş de bulaşığı kalmış gibi san bir iz var. Boynunu uzatarak çevresine bakmaya çalışıyor. Ben o zaman gözlerimi anneme kaldırıyorum. Yanımdaki hanımla gülüşerek konuşuyorlar. Benimle ilgili değil. Sonra beyaz kuşun uzanan ince boynunu yavaşça elimle tutuyorum. Bütün gücümle sıkmaya başlıyorum. Kanatlarını açmak istiyor. Öteki elimle onları da tutuyorum. Mercan ayakları dizlerime batıyor. Sıkıyorum, sıkıyorum, sıkıyorum. Dişlerim kırılacak gibi sıkıyorum, gık diyemiyorum. Sarı kenarlı gagacığınaya titreyerek açılıp kapanıyor. Pembe sivri dili dışarı çıkıyor. Yuvarlak. Gözleri önce büyüyor. Sonra küçülüyor, sonra sönüyor...

Birdenbire kasılmış ellerimi açıyorum. Beyaz kuşcağının ölüsü «pat!» diye düşüyor yere...

Annem dönüyor eğiliyor. Yerden bu henüz sıcak, masum ölüyü alıyor. «A... Aaaa ölmüş!» dedikten sonra bana dik dik bakıyor:

– Ne yaptın?

– ...

– Sıktın mı?

– ...

– Söyle bakayım?

– ...

Karşılık veremiyor, avazım çıktığı kadar ağlamaya başlıyorum. Annemin elinden beyaz kuşun ölüsünü sarı saçlı hanım alıyor:

– Ah, ne günah!

– Zavallicık.

Başka kadınlar da söze karışıyor. Karşımızda oturan şişman, yaşlı bir kadın cinayetimi bildiriyor:

– Boğdu. Gördüm vallahi, ne hain çocuk...

Annem sapsarı kesilmiş, sesi titriyor:

«Ah insafsız!» diyerek bana yine acı acı bakıyor. Daha beter ağlıyorum. O kadar ağlıyorum ki... Beni artık susturamıyorlar. Ne vakit, nerede, nasıl sustuğumu bugün hatırlayamıyorum. Sanki sonsuza kadar ağlıyorum.

Kendimi bilir bilmez yaptığım bu cinayetin üzerinden işte otuz yıldan fazla bir zaman geçti. Şimdi Şirket vapurlarının güvertelerinde otururken ne zaman bir martı görsem, birdenbire neşemi kaybederim. Bir çocuk, haykırışıyla ağlamak isterim. Yüreğimin içinde derin bir sızlı büyür büyür, göğsümü acıtır.

«Ah insafsız!» diyerek beni azarlayan anneciğimin hiç bitmeyen paylamasını duyar gibi olurum.

ПЕРША СМЕРТЬ

Я – людина, що переживає цей біль постійно! Він живе в мені з того часу, як я себе пам'ятаю. Напевно, ще й чотирьох мені не було. Як того дня, так і сьогодні я відчуваю те зло в собі, докори сумління перетворюють мою реальність на пекло. Я не забув жодної дрібниці, жодної деталі, усе пам'ятаю. Мої спогади зіткані з печалі.

Та чи було мені вже чотири? Нічого не пригадую до того моменту. Цікава річ наша свідомість, вона як спалах блискавки, що пронизує наш розум! Толстой пам'ятає, як купався у ванні в дев'ять місяців. Приємні перші спогади! Мої ж – то жахливий біль. Уперше я себе пригадую на кораблі. Це навіть і зараз перед очима. Наче весь світ тоді застиг, лише мамині обійми... Мама говорить із білявою панянкою, вони палять. Мама встромила цигарку в тоненький срібний мундштук. Я його хочу.

– Тримай, але не тягни до рота! – говорить вона.

Тоді дає мені той тоненький мундштук, цигарку кидає в море. Напевно, літо. Дуже яскраве сонце... Розмовляючи, мама неквапливо обмахується блакитним віялом. Я вислизаю з її обіймів. Але, вхопивши мене за руку, вона саджає мене назад. Граюся срібним

мундштуком; поки мама не бачить, тихенько кладу його до рота, пробую кусати. Білява панянка, із якою говорить мама, одягнута в усе блакитне... Я вдягнутий у біле. Я без капелюха. Моє густе волосся розвивається. Мама весь час поправляє його, задираючи мені голову. Від блискучого тенту падає лише малесенька тінь.

– Дивись, – кажу мамі. Вона піднімає погляд:

– Пташка, – відповідає мені.

– Я хочу цю пташку.

– Не піймаєш, – каже мама.

– Я все одно хочу.

Парасолькою мама легенько вдаряє тент. Але нічого не змінилось.

– А, не полетіла.

– Але чому?

– Напевно, чекає на пташеня...

Знову повертається до панянки.

– Мамо, я хочу цю пташку! – продовжую скиглити.

Тоді мама, поклавши віяло, підводиться, бере мене під руки і підкидує вгору, наче м'яч:

– Спробуй спіймай, ха!

Наближаюся до тенту, очі сяють. Простягаю руки. Ухопив. Цю білу пташку... Мама її забирає, цілує, білява панянка теж її цілує, тоді я.

– Ой бідолашна, ще зовсім маленька.

– Пташеня чайки.

– Не може злетіти.

– Якщо втрапить в море, потоне.

Жінки поруч шепочуть: «Не виживе!» Мама, тримаючи білу пташку, промовляє: «Ой бідолашна, ой нещасна!» і передає її мені в руки:

– Заберімо додому, може, виходимо, – каже, – але не стискай сильно, синочку.

– Не стискатиму.

– Ось так і тримай.

У срібний мундштук встромляє тонку цигарку. Продовжує розмову з білявою панянкою. Пір'я пташечки настільки біле, що... Торкаюся. Відчуваю всі кісточки у крилах. Лапки червоні. Зовсім не ворухиться, лячно. Очі круглі, як гудзики. На кінчику червоного дзьоба щось жовте, наче залишки їжі чи ще щось. Втягує шию, хоче оглянути все навколо. Я дивлюся вгору на маму. Вона весело

розмовляє з жінкою поруч. Не звертає на мене уваги. Легенько торкаюся шиї пташки. Починаю стискати з усієї сили. Вона хоче розправити крила. Іншою рукою їх тримаю. Коралові лапки тримаю колінами. Стискаю, стискаю, стикаю. Міцно зціплюю зуби. Її дзьобик тремтить, відкривається та закривається. Рожевий тоненький язичок вилазить назовні. Круглий. Її очі стають велетенськими. Потім знову маленькими, потім гаснуть...

Раптово розтуляю руки. Мертва біла пташка падає на землю «бух!»...

Мама повертається, схиляється. Піднімає її з землі, ще теплу. «А... аааа, померла!» Дивиться мені прямо у вічі:

– Що ти зробив?

– ...

– Ти стиснув?

– ...

– Так?

– ...

Не відповідаю, починаю плакати. Білява панянка теж плаче над померлою білою пташкою, що й досі у мами в руках:

– Ах, який гріх!

– Бідолашна.

Жінки поруч щось бурмотять. Товста літня жінка, що сиділа навпроти, каже про мій злочин:

– Задушив. Я бачила. Яка ж жорстока дитина...

Мама нажахана, голос тремтить: «Ах, безжальний!» Її погляд пронизує мене наскрізь. Ще сильніше плачу. Плачу так сильно, що... мене вже не можуть заспокоїти. Я вже не пам'ятаю, як, коли та де тоді заспокоївся. Наче плакав без упину.

Із того часу, як я скоїв те вбивство, можливо, і ненароком, минуло більше 30 років. І зараз, коли б я не побачив чайку, сидячи на палубі корабля, відчуваю той біль. Як дитина, хочу ридма ридати. У моєму серці збирається цей біль, сльози наповнюють мене всього.

«Ах, безжальний!» – мамині слова, що завжди лунають у моїй голові.

*Прокончук Наталія***Philippe Delerm****DÉBALLER UN CD**

A la maison, des CD, on en a juste une dizaine, rangés debout sur la petite table près du lit. Souvent, on les regarde, un par un, parfois en posant à côté un vieux disque microsillon des parents, pour bien voir la différence – pour s'étonner qu'on puisse enfermer autant de musique dans ce petit carré. Mais ce qui est extraordinaire, c'est quand on vient de l'acheter, on se retrouve dans la rue.

On ne va pas pouvoir l'écouter tout de suite, et c'est ça qui est bien. On se débarrasse d'abord du sac en plastique, et puis, tout en marchant, on s'attaque à la cellophane. C'est toujours un peu difficile, un peu énervant, et on finit par déchirer avec les ongles, parce qu'on n'a jamais la patience de défaire l'emballage en tirant le fil doré. Déjà comme ça, le compact est beau. Dans cette boîte très plate et transparente, il y a plein de chansons qu'on aime, et on arrive pas tout à fait à y croire. Papa dit que c'était mieux avant, dans sa jeunesse, quand on achetait un disque et qu'on regardait l'album, avec une grande photo au milieu. Mais on trouve qu'il a tort. Un CD c'est tout petit bien sur, mais c'est pour ça que c'est beau. C'est un objet précieux, raffiné: sur la gauche, la charnière presque noire, avec des rainures minces, lui donne une touche de grande classe. Les lettres aussi sont bien; elles paraissent délicates parce qu'elles sont minuscules, au dos du disque: arrangements, producteur exécutif, réalisation. Même le code à barres est joli, sur la tranche: on dirait une espèce de piano. Sur le devant, c'est encore mieux quand il y a un décor, un paysage, parce qu'il est tellement miniature qu'il prend une allure fantastique.

A l'angle d'une rue tranquille, on peut enfin entrouvrir le minicoffret. Là, c'est toujours fabuleux: le disque argenté est traversé par un rayon aux couleurs de l'arc-en-ciel. En inclinant le disque, on peut faire tourner l'arc-en-ciel, ou bien le faire disparaître dans la mer d'argent. C'est vraiment étrange, cet espace lisse et plein de reflets: c'est comme une autre planète, la planète secrète de la musique.

On fait glisser hors des encoches le livret avec toutes les paroles des chansons. Les lettres sont encore plus petites, mais très fines, très nettes, et on peut les lire facilement. Il y a des photos très pâles sur le fond du papier. C'est bien fait: la couverture du livret est aussi celle du disque – on

a beau le savoir, ça reste mystérieux de se dire que c'est un seul objet, et on est surpris de se retrouver avec la boîte transparente. On pense déjà au bon moment qu'on passera quand on s'allongera sur son lit pour écouter, la première fois, en feuilletant le livret.

Mais c'est presque plus parfait avant, dans la rue, comme si l'arc-en-ciel dans sa boîte transparente était tout à fait pur, comme s'il avait un pouvoir surnaturel.

Dans mille ans, quand des archéologues trouveront des CD, ils ne sauront peut-être pas que ça servait à faire de la musique. On essaie de penser comme ça, de se dire que c'est simplement un objet très joli qui ne sert à rien, et qu'on regarde sans se lasser.

РОЗПАКУВАТИ ДИСК

Удома в тебе штук із десять компакт-дисків. Стоять на столику біля ліжка, і ти часто роздивляєшся їх один по одному. Та ще іноді покладеш поруч стару батьківську вінілову платівку, щоб добре збагнути різницю і дивуватися, як можна вмістити стільки музики у цей маленький квадратик. Але найдивовижніше почуваєшся тоді, коли, щойно купивши диск, виходиш на вулицю.

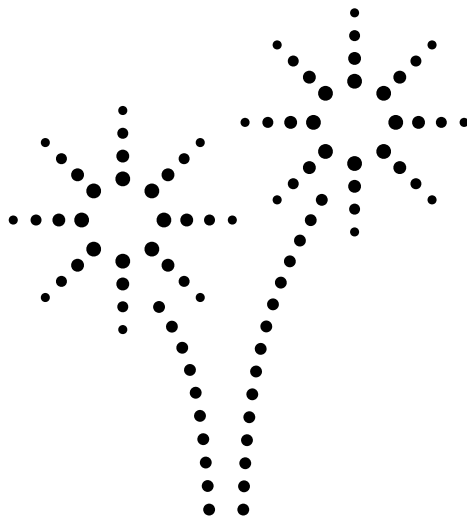
Диск не можна прослухати відразу ж, і в цьому – своя принада. Спочатку позбавляєшся пластикової коробочки, а потім на ходу починаєш здирати целофан. Спершу намагаєшся потягнути за золотисту стрічку – не виходить, не вистачає терпіння; тоді починаєш злитися і, кінець кінцем, розриваєш обгортку нігтями. Але коли розкриваєш, з'являється диск-красунчик. У цій пласкій прозорій коробочці стільки улюблених пісень, що якось аж не віриться. Тато каже, що раніше, за його молодості, було краще. Тоді купували платівку й дивилися на обкладинку-конверт із великою фотографією всередині. Але, по-моєму, тато помиляється. Звісно, диск зовсім маленький, але саме в цьому його «родзинка». Компакт-штука делікатна, витончена: ліворуч – чорне кріплення з тоненькими зазубринками. Кріплення це додає глянцю. Красиві й дрібненькі, а тому якісь особливо витончені буквочки на зворотному боці. На спинці диска: аранжування, продюсер, виконавець. Симпатичний навіть штрих-код скраю: своєрідне піаніно. Ще ліпше, коли спереду коробочку прикрашено якимось краєвидом, а краєвид цей настільки мініатюрний, що здається фантастичним.

За рогом спокійної вулиці можна (нарешті!) відкрити коробочку. Там теж казка: у сріблястому диску грає райдужний промінь. Нахиляючи диск, можна крутити райдугу або примусити її зникнути у морі срібла. Справжнє диво – ця гладенька поверхня, на якій стільки відблисків. Усе нагадує іншу планету, таємничу планету музики.

Виймаєш із пазиків книжечку зі словами пісень. Букви ще дрібніші, однак витончені, чіткі, і читати дуже легко. Бліді світлини втиснуті глибоко в папір. Добре придумано: обкладинка книжки – це водночас і обкладинка диска. Хоч і знаєш, та все ж дивно, коли коробочка стає прозорою. І ти вже думаєш про ту чудову мить, коли вперше слухатимеш диск, простягнувшись на ліжку і гортаючи книжечку.

Але там, на вулиці, було навіть краще: у прозорій коробочці – чиста райдуга з якоюсь надзвичайною силою.

Коли через тисячі років археологи знайдуть диски, то не знатимуть, що вони потрібні для музики. Намагаєшся думати так само, уявляти, що компакт – це просто абищиця, на яку можна дивитися не втомлюючись.

Robert Desnos**LE PAYSAGE**

J'avais rêvé d'aimer. J'aime encor mais l'amour
 Ce n'est plus ce bouquet de lilas et de roses
 Chargeant de leurs parfums la forêt où repose
 Une flamme à l'issue de sentiers sans détour.

J'avais rêvé d'aimer. J'aime encor mais l'amour
 Ce n'est plus cet orage où l'éclair superpose
 Ses bûchers aux châteaux, dérouté, décompose,
 Illumine en fuyant l'adieu au carrefour.

C'est le silex en feu sous mon pas dans la nuit,
 Le mot qu'aucun lexique au monde n'a traduit
 L'écume sur la mer, dans le ciel ce nuage.

À vieillir tout rigide et lumineux,
 Des boulevards sans noms et des cordes sans nœuds.
 Je me sens me roidir avec le paysage.

ПЕЙЗАЖ

Приснилось про любов. Ця любов ще в мені, –
 Та не лілій, троянд це привабливий пах,
 Що сповняє собою повітря в лісах,
 Де на рівних стежках угасають вогні.

Приснилось про любов. Ця любов ще в мені, –
 Та не бурі це шал, не грімниці розмах,
 Що на замки скидає пожежу та страх,
 І освітить останнє «прощай» вдалині.

Це від кроків вогонь на кремінні вночі,
 Слово це, що згубило від себе ключі,
 Піна в морі, у небі хмарина, як страж.

З віком ясність іде, тож стійкий, без жалів,
 Як бульвари без назв і шнури без вузлів,
 Відчуваю – камінним стаю, як пейзаж.

ВІДОМОСТІ ПРО ПЕРЕКЛАДАЧІВ

Аладько Дмитро
Рівне, Україна
dmytro.aladko@gmail.com

кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри романо-германської філології Рівненського державного гуманітарного університету.

Балабанова Марія
Київ, Україна
marfabarabanova@gmail.com

перекладач-аматор, за освітою – журналіст.

Газдун Мія
Львів, Україна
mia0397@gmail.com

магістрант факультету іноземних мов Львівського національного університету імені Івана Франка.

Гнатенко Сергій
Київ, Україна
young19972299@gmail.com

студент 4 курсу факультету перекладачів Київського національного лінгвістичного університету, бакалавр за напрямом підготовки «Математика» Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка.

Гульцьо Роман
Доссенгайм, Німеччина
hultso@gmail.com

незалежний консультант із цифрових комунікацій, перекладач.

Гупало Христина
Львів, Україна
christina070298@yahoo.com

студентка 2 курсу факультету іноземних мов Львівського національного університету імені Івана Франка.

Гуцуляк Ярослав
Львів, Україна
guculjak@gmail.com

студент 4 курсу Львівського національного університету імені Івана Франка, спеціальність «Переклад (німецько-український переклад)».

Дейнеко Альона
Рівне, Україна
dejnekoalona@gmail.com

магістрант факультету іноземної філології Рівненського державного гуманітарного університету.

Демиденко Ольга
Київ, Україна
olga.demydenko80@gmail.com

кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри теорії, практики та перекладу англійської мови факультету лінгвістики Київського політехнічного інституту імені Ігоря Сікорського.

Дзьоба Анастасія
Тернопіль, Україна
dzoba.anastasiia@gmail.com

магістрант факультету іноземних мов Тернопільського національного педагогічного університету імені В. Гнатюка, спеціальність «Переклад».

Драбовська Анастасія
Київ, Україна
anastasiadrabovska@gmail.com

магістрант Київського національного лінгвістичного університету. У 2017 році проходила мовне стажування в університеті Сонгьоль, Південна Корея.

Клочко Роман
Львів, Україна
roman19_12@ukr.net

перекладач-фрілансер; 2010 року закінчив природничо-географічний факультет Мелітопольського державного педагогічного університету імені Б. Хмельницького.

Кошарнівська Льоля
Ірпінь, Україна
lelabergamotova@gmail.com

перекладач-фрілансер, перекладач німецької мови.

Кравцова Марія
Львів, Україна
mariia.konovalova@gmail.com

письмовий та усний перекладач, асистент кафедри перекладознавства і контрастивної лінгвістики імені Григорія Кочура Львівського національного університету імені Івана Франка, член Європейського перекладознавчого товариства, Європейської асоціації шекспірознавчих досліджень, Всеукраїнської спілки викладачів перекладу та Наукового товариства імені Шевченка (Комісія всесвітньої літератури імені М. Лукаша).

Кришталюк Ганна
Кам'янець-Подільський,
Україна
akryshtaliuk@gmail.com

кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри англійської мови Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка.

Михайлова Анна
Київ, Україна
evgenyivna@gmail.com

студентка 4 курсу Київського національного університету імені Тараса Шевченка, спеціальність «Турецька мова і література та переклад».

Михайлова Єлизавета
Рівне, Україна
mikhailova73@gmail.com

кандидат філологічних наук, доцент кафедри романо-германської філології Рівненського державного гуманітарного університету.

Мухіна Анастасія
Дніпро, Україна
ianonymais@gmail.com

студентка 4 курсу факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара.

Науменко Ольга
Очаків, Україна
tender14@gmail.com

кандидат філологічних наук, викладач кафедри теорії та практики перекладу з англійської мови Чорноморського державного університету імені Петра Могили. Переклади поетичних та прозових творів друкувалися у часописі ALARUM (Київ) та журналі TWINKLE (Білорусія).

Нечипорук Вікторія
Остріг, Україна
netschoporuk.wita@gmail.com

студентка 4 курсу факультету романогерманських мов Національного університету «Острозька академія».

Прокончук Наталія
Рівне, Україна
chaton35374@ukr.net

журналіст, перекладач-фрілансер.

Пушко Ірина
Львів, Україна
iryna.pushko@gmail.com

студентка факультету іноземних мов Львівського національного університету імені Івана Франка. Посіла II місце в номінації «Поетичний переклад» конкурсу студентських робіт «Віра Річ: талант і відданість».

Рижков Андрій
Мехіко, Мексика
andreukim@hanmail.net

кандидат філологічних наук, перекладач. Має досвід викладання в університетах України, Республіки Корея та Мексики.

Романюк Вероніка
Рівне, Україна
nikusa2014@gmail.com.

студентка 3 курсу факультету іноземної філології Рівненського державного гуманітарного університету.

Смольницька Ольга
Київ, Україна
mytholog7@gmail.com

кандидат філософських наук, член Національної спілки письменників України з 2012 р., старший науковий співробітник Київського літературно-меморіального музею Максима Рильського. Член ICOM (The International Council of Museums) з 2018 р.

Степанюк Олена
Дніпро, Україна
inostrankadp@gmail.com

завідувач відділу документів іноземними мовами Дніпровської Центральної міської бібліотеки Централізованої системи публічних бібліотек для дорослих. Українською мовою надруковані переклади поезій Мілоша Чеслава та Збігнева Герберта в збірках поезій, виданих Генеральним Консульством Республіки Польща в Харкові.

Токар Юлія
Вінниця, Україна
yuliatokar97@gmail.com

закінчила Хмельницький національний університет. Перекладач художньої літератури (прози та поезії).

Умріхіна Марія
Хмельницький, Україна
mashaumrikhina@ukr.net

студентка 5 курсу факультету міжнародних відносин Хмельницького національного університету.

Хохель Дарія
Кам'янець-Подільський,
Україна
dariyaju@gmail.com

кандидат філологічних наук, викладач кафедри англійської мови Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка.

Цуп Ольга
Рівне, Україна
olyatsoop@gmail.com

магістрант факультету іноземної філології Рівненського державного гуманітарного університету.

Яковчук Валерій
Київ, Україна
yavaleriy@hotmail.com

за фахом інженер-електромеханік. Переклав низку класичних пісень та інших вокальних творів у рамках проекту «Світова музична класика – українською». Перекладач з англійської, італійської, німецької, білоруської та інших мов.

Науково-популярне видання

ARS TRANSLATORICA

Збірник перекладів

Випуск 2

The Collection of Translations

Issue 2

Формат 60x84^{1/16}.

Папір офсетний. Друк ризографічний.

Гарнітура Times New Roman.

Ум. др. арк. 5,8. Наклад 100.

Редакційно-видавничий відділ

Рівненського державного гуманітарного університету

м. Рівне, 33000, вул. Ст. Бандери, 12,

тел.: (0362) 26-48-83

Друк: «ПараГраф+»,

м. Рівне, 33000, вул. Гетьмана Мазепи, 6/8,

тел.: (0362) 26-49-27